Victor Gaetan
Ciprian Nastasiu

Prădarea României

Cum pradă Traian Băsescu România. Crima organizată. Interesele externe

compania

PRADAREA ROMANIEI

Cum prada Romania Traian Basescu, crima organizata si interesele externe

VICTOR GAETAN si CIPRIAN NASTASIU

Impact Associates
Washtingon, DC
2009

Am avut placerea sa fiu briefed de Ciprian Nastasiu in Washington, DC pe Probleme de crima organizata cu consecinte devastatoare de destabilizare in Europa de Est, Orientul Mijlociu si Continentul Nord American. El este un procuror cu integritate si curajul de a face fata crimei organizate.

Michael Horowitz, Director, Project for Civil Justice Reform
The Hudson Institute, Washington, DC

Victor Gaetan este un analist desavarsit in chestiuni politice si religioase al Noii Europe. In aceasta lucrare, el demonstreaza, cu mare acuratete, ca o democratie fara un sistem juridic independent este un skeleton fara muschi si fara carne.

Legi, fara justitie, sunt cuvinte goale.
Hon. Jack Buechner, fost membru in Congresul SUA si fost Presedinte al Institutului International Republican (IRI), ale carui programe au inclus Romania Washington, DC

Continut

Nota din partea Iui Ciprian Nastasiu
Nota din partea Iui Victor Gaetan

Introducere
1. Un Porsche argintiu, o tona de heroina si infractori straini
2. Intalniri timpurii
3. Facultatea de drept si decembrie 1989
4. Procuror
5. Noul DIICOT
6. Vestea cea mare: este ales campionul anticoruptie
7. Rapirea
8. Intrand in lumea iui Omar Hayssam
9. Extinderea investigatiei - Sirienii
10. Din nou in Bagdad, cu Munaf
11. Damasc
12. Subterfugiile lui Omar
13. Certificatele medicale ale lui Omar
14. Omar eliberat prin aprobare „de Sus”
15. Scoaterea din tara
16. Puteri suplimentare pentru Basegcu
17. Probe privind traficul de armament
18. Raspunsuri in Siria
19. Atat de aproape si totusi atat de departe
20. Unda verde pentru arestare
21. Explozie de dosare
22. Conlucrarea cu Americanii
23. Pradatorii de energie
24. S-a ajuns la cei mai apropiati consilieri ai lui Basescu
25. Dezmembrarea DIICOT
26. Pentru moment, Basescu a reusit

Nota din partea Iui Ciprian Nastasiu

Anii petrecuti ca procuror la DIICOT, din septembrie 2004 pana in iulie 2008, au fost cei mai intensi din viata mea. Majoritatea cazurilor in care am lucrat m-au adus aproape de crima organizata internationala: traficanti de droguri, traficanti de arme si manipulatori amorali care invarteau sume enorme de bani. A fost o intalnire cu raul din lumea de astazi, care mi-a deschis ochii.

Dar am cunoscut si oameni care m-au inspirat foarte mult: am lucrat cu multe dintre cadrele extraordinare ale Romaniei: anchetatori, ofiteri de informatii, politisti si judecatori care sunt profund dedicati protejarii Romaniei impotriva raului. Povestea mea este si povestea lor.

Intr-o lume in care infractorii sunt tot mai abili, transnationali si fara frica de Dumnezeu, Romania trebuie sa-si protejeze integritatea cu vigilenta. Intr-un mediu global in care Rusia se relanseaza, pe masura ce SUA intorc spatele Europei Centrale, Romania trebuie sa fie pregatita sa se apere.

In aceeasi masura in care suntem amenintati de infractori, Romania este amenintata si de o clasa politica inspaimantator de cinica. Persoane care vorbesc despre lupta impotriva coruptiei, dar carc apoi le dau unda verde infractorilor ... daca fortele externe inainteaza o cerere politicoasa.

Romania trebuie sa se pazeasca de pradatori, cei din afara si cei dinauntru, iata avertismentul meu. Si din acest motiv i-am spus povestea mea lui Victor Gaetan.

Nota din partea Iui Victor Gaetan

De cativa ani relatez despre evenimentele din Romania, Republica Moldova si tarile balcanice si cele baltice, pentru Catholic News Service. Am fost martorul decadei periculoase tot mai pronuntate a Romaniei si al izolarii tarii. .

In timpul suspendarii Presedintelui din primavara anului 2007, el a pretins ca e victima „celor 322" si ca era singur in fata crimei organizate. Multi oameni din Romania si din strainatate l-au crezut.

Pentru cei care studiaza evenimentele din Romania, nu a durat mult pana cand au inteles stilul lui aparte: conducerea prin divizare si haos.

In iunie 2006, in timpul unei deplasari pentru luarea unui interogatoriu la Washington, procurorul DIICOT Ciprian Nastasiu a tinut cateva prezentari asupra beneficiilor muncii in comisii mixte, la care au asistat omologi din cadrul Departamentului pentru Justitie, Departamentului de Stat, CIA, Secret Service, precum si personal din cadrul Congresului. De asemenea, in auditoriu au existat cativa reprezentanti ai presei. In aceeasi perioada, el a fost invitat sa discute despre chestiunea crimei organizate ca factor de destabilizare regionala.

A vorbit cu optimism despre "Noul Spirit" al procurorilor si anchetatorilor, mai increzatori in capacitatea lor de a se opune infractiunilor.

In aprilie 2007, procurorul roman, Ciprian Nastasiu, a vizitat din nou Washington. A fost oaspetele Hudson Institute - un important *think tank* preocupat de traficul international de fiinte umane. Aceasta vizita a coincis cu suspendarea Presedintelui Basescu de catre Parlamentul Romaniei, iar Washingtonul era preocupat de instabilitatea politica din Romania, data fiind situatia complicata a lui Basescu.

Dintr-un procuror profesionist si plin de entuziasm, recunoscut ca atare si decorat de institutii americane, Ciprian Nastasiu a devenit, in tara sa, victima propriului succes.

Nu a acceptat tentatia promovarii, nici un apartament confortabil intr-un cartier sic din Bucuresti, ci a mers mai departe, orbeste, caz dupa caz, pana cand, impreuna cu echipa lui de ancheta, a patruns in cele mai inalte esaloane ale guvernului roman si a ajuns sa bata chiar la usa Presedintelui Basescu. Tocmai aceasta calitate a lui Nastasiu a fost apreciata la Washington. Tocmai aceasta calitate m-a convins (dupa ce m-am consultat cu specialisti profesionisti si bine informati in domeniul crimei organizate) ca incercarile grele ale lui Nastasiu trebuie aduse la lumina.

Le sunt recunoscator tuturor surselor romane, brave, care, pentru moment, prefera sa ramana *off the record*. Sunt responsabil pentru orice greseli, erori sau inadvertente care ar mai putea fi prezente aici. Bineinteles ca alti procurori si anchetatori au sprijinit si confirmat ceea ce veti descoperi in PRADATORII ROMANIEI. De asemenea, pentru documentarea acestei carti s-au utilizat surse guvernamentale americane si documente declasificate.

Ciprian Nastasiu ne impartaseste cateva riscuri cat se poate de reale existente in Romania - riscuri care vin mai ales din partea clasei politice actuale. Sunt bucuros ca eu sunt cel ales sa-mi povesteasca despre incercarile prin care a trecut, si consider ca am datoria sa va spun povestea lui.

„Cariera" lui Omar Hayssam in Romania nu a incaput in 2005. Omar Hayssam, trebuie precizat, este un produs al serviciilor secrete siriene si ceausiste, al unei lumi secrete, active, pozitionata in spatele lumii politice. Activitatile economice frauduloase, traficul de arme, etc., legaturile si protectia politica din timpul guvernarilor neo- comuniste, l-au propulsat pe Omar intr-un jucator international foarte important si periculos al acestei lumi. Despre Omar s-au scris sute de pagini inainte de 2005. Aceasta carte se ocupa exclusiv de perioada Omar-Basescu.

INTRODUCERE

Traian Basescu a venit la putere cu 51,23 procente din votul national in decembrie 2004. O victorie la limita, obtinuta fara indoiala deoarece mesajul central al campaniei a fost o ieremiada impotriva coruptiei. Odata cu venirea lui Traian Basescu la presedentie, un spirit de optimism a invadat Romania, iar diaspora romaneasca a fost extrem de incantata ca fusese, in sfarsit, inlaturata cultura oligarhica post-decembrista din domeniul politicii si al afacerilor. Cand presedintele Basescu s-a confruntat cu suspendarea de catre Parlament, in 2007, a continuat sa se bucure de multe mesaje de sprijin din capitatele lumii, inclusiv de la Washington, DC - in principal deoarece inca mai era perceput ca luptator impotriva coruptiei cronice. Perspectiva de la distanta era ca fortele negative incercau, probabil, sa il doboare.

Aceste bune intentii s-au erodat pe masura ce Presedintia aparea din ce in ce mai dictatoriala. Comploturile coplesisera politica publica. Haosul inlocuise calmul, managementul rational al institutiilor.

Daca ar fi sa o judecam pe baza covorului magic cu ajutorul caruia s-a instalat la putere - o cruciada impotriva oficialilor corupti - presedentia lui Traian Basescu trebuie considerata un esec.

Aceasta judecata nu este lipsita de temeri; probele au inceput sa apara inca din vara anului 2005, cand trei jurnalisti romani au fost rapiti in Bagdad. La aproape orice rasturnare de situatie a acestei saga indelungate, deciziile presedintelui Basescu au alunecat catre latura secretomaniei si catre protejarea unui criminal periculos.

Anatomia prezentata de Ciprian Nastasiii in afacerea Omar Hayssam dezvaluie adevarata natura a acestei tradari - nu era vorba numai de odioasa crima a lui Omar, ci si de comportamentul Presedintelui, care a ascuns informatii, astfel subminandu-i tocmai pe cei care erau foarte aproape de a-1 lega pe Omar.

Iata de ce m-am hotarat sa spun povestea acestui procuror talentat, muncitor, deoarece exemplifica cele mai rele tendinte ale actualei puteri.

Pe langa acest exemlu lipsit de orice scrupule de a da unda verde crimei organizate in timp ce procurorii cinstiti erau trantiti cu fundul de pamant, Presedintele Basescu s-a incapatanat sa sfideze valorile fundamentale pe care el si partidul sau pretind ca le respecta - luand in considerare faptul ca partidul sau este afiliat la Partidul Popular European, de orientare crestin-democrata, cea mai mare formatiune din Parlamentul European.

Presedintele Basescu a sfidat cererile Papei Benedict XVI si ale oficialitatilor de la Vatican, precum si ale Uniunii Europene (fara a mentiona trei ani de petitii din partea comunitatii catolice romanesti) de a salva catedrala St. losif de mafia imobiliara care construia ilegal, in coasta ei, o cladire de birouri.

Presedintele Basescu a ofensat Biserica Ortodoxa Romana prin controversata comisie Tismaneanu - care acuza Biserica Ortodoxa de comunism, mai dur decat il acuza pe propriul tata al lui Vladimir Tismaneanu si pe cominternistii sai de la Moscova, trimisi cu totii sa instaureze comunismul in Romania folosind frauda, furtul si violenta. Iar lustrabilul Tismaneanu a uitat sa faca vreo referire la propriul activism comunist pana in anii 1980.

Mai recent, prin raportul unei alte comisii prezidentiale, Presedintele Basescu pare sa promoveze legalizarea drogurilor si a prostitutiei. Uitati de problemele economice si de scandalurile de coruptie fara sfarsit: drogurile si prostitutia pot fi noile sloganuri care distrag atentia. Nu cu mult timp in urma s-a gandit sa legalizeze si casatoriile intre persoane de acelasi sex. Acesta este conducatorul unei tari profund crestine, care se afla la puterea unui partid politic afiliat la PPE!

Inca o data, dupa cum se poate vedea in aceasta carte, exista o prapastie imensa intre ceea ce spune si ceea ce face presedintele.

Romania, Presedintele Basescu a ignorat avertismentele. Rabinul Sef al Vienei este considerat ca fiind o voce importanta a binelui in lupta cu raul. Nu are niciun sens sa ignori sfaturile sale.

Dar din nou, nu are niciun sens sa creezi haos in interiorul guvernului. Nu are niciun sens sa intervii in procesul juridic stabilit - sa faci ca independenta acestuia sa nu mai aiba nicio valoare - sa concediezi oamenii in mod arbitrar, sa ii inlocuiesti cu persoane incompetente sau sa conduci cu ajutorul unor femei tinere, cu o minima experienta in management, fara a mentiona o minima experienta de viata.

In povestirea domnului Nastasiu descoperim de asemenea cazuri importante subminate unul dupa altul de interventii straine - grupuri private influente, politicieni sau alti indivizi care pot devia o ancheta de la cursul normal sau pot determina eliberarea unui infractor. De ce?

In timpul mandatului Presedintelui Basescu, principiul servilismului a fost pastrat cu sfintenie in procesul de guvenare. Sicofantii au creat un sistem de influenta, politeturi si atentii fata de puternicii din Vest. Un exemplu perfect in acest sens poate fi vazut in eliberarea lui Omar Hayssam.

O organizatie privata, perceputa ca o organizatie puternica. Conferinta Presedintilor Principalelor Organizatii Evreiesti din America ii trimite o scrisoare

ministrului de atunci, Mihai Razvan Ungureanu, cerand o favoare speciala pentru un avocat israelian al familiei lui Omar Haysam. Teodor Baconski, la acea vreme Secretar de Stat in MAE, trimite la randul sau scrisoarea Procurorului General si biroului DIICOT ordonandu-le practic sa se supuna. Intre timp, acestui avocat din Tel Aviv i se permite sa se intalneasca de trei ori, in secret (de doua ori in puscarie), cu Omar Hayssam, fara stirea DIICOT - impotriva procedurilor penale din dreptul romanesc.

Personalitatea de la Conferinta Presedintilor care a intervenit in beneficiul lui Omar Hayssam a creat astazi o controversa in Statele Unite, criticandu-l asiduu pe Presedintele Obama, ceea ce i-a creat problem serioase in propria organizatie. (Vezi www.forward.com/articles.108001)

In mod similar, Catalin Ionita, la acea data directorul America de Nord si Canada al MAE, a trimis o scrisoare DIICOT, cerandu-le in fond sa se incline in fata oficialilor americani care se insistent de cazul unui cetatean american de origine azera, Vladimir Benyatov, crima organizata in Romania. Ca urmare, Benyatov este eliberat si fuge la Londra.

Ceea ce stie oricine care a lucrat in contextul politic si diplomatic din Washington este ca aceste scrisori nu au implicatii majore. Nu-ti trebuie prea mult pentru a obtine o astfel de scrisoare, iar MAE stie foarte bine acest lucru.

Dar persoane ca Ungureanu si Baconski au dezvoltat relatii privilegiate cu Presedintele Basescu. Ei primesc favoruri speciale pentru fapte contestate - de ce a fost recompensat Ungureanu cu o noua numire in functie dupa ce a fost concediat de Primul Ministru pentru ascundere de informatii, in mod repetat? De ce controversatului Teodor Baconski i se permite sa cheltuiasca sute de mii de euro pe un apartament luxos inutil in Paris cand MAE are o ambasada frumoasa acolo?

Aceste fapte nu sunt simple barfe, ele sunt exemple in ceea ce priveste relatiile speciale create si recompensate de presedinte care submineaza procesul normal de guvernare si mimeaza dictatura.

In 2009, Romania este izolata. Presedintele Basescu este factor de izolare a Romaniei. Conducerea prin edicte, conflictele si favoritismul sunt o formula garantata pentru un viitor dezastru.

Povestea lui Oraar Hayssam si eforturile DIICOT de a-1 anihila ilustreaza comportamentul periculos al presedintelui; iata de ce este o poveste importanta ce trebuie citita…

Aceasta carte nu ar fi fost posibila fara participarea generoasa a lui Ciprian Nastasiu. In plus, o serie de oficiali americani au oferit observatii si detalii suplimentare. Aceste surse — diplomati, procurori si agenti ai Secret Service ai

S.U.A., activi sau pensionati - au contribuit din Statele Unite la documentarea acestei lucrari, *off the record*. Documentele declasificate de la cateva agentii americane stau de asemenea la baza materialelor din aceasta carte. Toate greselile sau erorile de interpretare imi apartin.

Victor Gaetan
October 20, 2008

CAPITOLUL 1

UN PORSCHE ARGINTIU, O TONA DE HEROINA SI INFRACTORI STRAINI

Incheierea carierei unui infractor aduce foarte multe satisfactii. Sa faci infractorii sa se confrunte cu raul, cu durerea, cu haosul pe care-1 creeaza - acesta este idealul, dar in cele mai multe cazuri persoanele care aplica legea, inclusiv procurorii, cum este cazul meu, urmaresc sa bareze calea infractorilor. Sa-i imobilizeze pe baietii rai, intr-un fel sau altul, astfel incat roata justitiei sa inceapa sa se invarta.

In timp ce admiram Porsche-ul argintiu parcat in apropiere de sectia de Politie din Timisoara, in ianuarie 2001, stiam ca i-am imobilizat definitiv pe infractorii rafinati care incercasera, cu o noapte inainte, sa treaca frontiera pe la Nadlac, ascunzand 80 kilograme de heroina de cea mai buna calitate. Da, le-am stricat petrecerea.

Un tata turc si fiul sau, un trtficant de droguri si invatacelul sau au incercat sa tranziteze Romania cu marfa lor dubioasa, ascunsa sub bancheta din spate a acestei masini in valoare de peste 100.000 de euro. Era luna ianuarie 2001 si traficantii se indreptau spre Austria. Ca in mai toate cazurile cele mai importante care implica traficul de droguri, prinderea infractorilor a implicat o colaborare extinsa cu investigatorii si agentii de politie din alte tari vecine, ca Bulgaria si din tarile de destinatie, precum Germania si Statele Unite.

Politia Romana a primit un pont de la o alta agentie si astfel a aflat ca Porsche-ul se indrepta spre noi. Colegii mei operativi din judetul Arad i-au prins. Sarcina mea, ca procuror ai Seviciului de Combatere a Criminalitatii Organizate si Antidrog Timisoara, era de a instrumenta cazul - faptele, probele, marturiile - care i-ar fi oprit pe acesti infractori din operatiunile lor ilegale, speram pentru totdeauna.

In timp ce examinam masina, ma gandeam la alte operatiuni similare care m-au atras spre domeniul luptei impotriva crimei organizate.

Primul dosar care implica traffic de heroina l-am primit dupa intrarea in randurile Serviciului de Combatere a Crimei Organizate si Antidrog Timisoara in 1999; cazul fusese instrumentat de un alt procuror. L-am mostenit. Era bine facut, complet, astfel incat am apreciat intregul volum de munca – unul imens – implicat de pregatirea unu caz.

Curand dupa aceea, am primit un caz legat de trafic de heroina pe care a trebuit sa-l iau de la zero. A fost o arestare importanta, deoarece a afectat o celula romaneasca importanta care functiona intr-o retea internationala.

Cinci persoane din Lugoj s-au oprit intr-o parcare din apropiere de Herculane pentru a folosi toaleta si au parcat minibuzul Ford, gandindu-se ca se vor intalni cu un asociat, cand o echipa mixta de investigatori nemti, politisti romani din cadrul unitatii pentru crima organizata si agenti de informatii au navalit asupra lor. Au fost incatusati inainte de a-si da seama ce se petrece.

O arestare a unor traficanti de droguri se termina adesea in doar cateva secunde deoarece elementul viteza ajuta la asigurarea succesului. Dar timpul si efortul necesar pentru pregatirea operatiei inainte de arestare sunt imense.

Pontul pentru operatiunea din Lugoj a venit de 1a nemti. Germania este una din principalele destinatii pentru drogurile aduse din Turcia, prin Europa de Est, spre vest. Iar serviciul german de informatii - Politia Germana Antidrog (BKA) - este o unitate extrem de activa. Acopera o sfera larga dc activitati infractionale de la terorism international la spalare de bani, de la trafic de arme si droguri la trafic de persoane si infractiuni informatice.

BKA a cautat colaborarea cu Romania la sfarsitul anilor 1990 pentru a opri o retea de traficanti de heroina; ei s-au oferit sa lucreze in stransa colaborare cu noi ca echipa de investigatii, impartasindu-si instrumentele si tehnicile astfel incat sa mentinem un parteneriat de lunga durata. Echipa mixta romano-germana era condusa de Marin Uveges, un politist dedicat care mi-a inoculat pasiunea de a deveni anchetator antidrog.

Toate elementele unei investigatii sub acoperire erau intrunite. Am invatat cum sa muncesc ca parte a unei echipe cu agenti sub acoperire si informatori. Am trecut printr-o serie noua de exercitii privind modul de conducere a unei operatiuni, cat de importante sunt detaliile - chiar informatiile care la inceput par nesemnificative. BKA se bazeaza puternic pe supravegherea electronica si pe instalarea de dispozitive de ascultare pentru monitorizarea amenintarilor contra intereselor germane. Desi unele din antenele lor de satelit si echipamentele de comunicatii moderne refuzau sa functioneze odata ajunse in Romania - ceea ce insemna ca trebuia sa ne bazam pe vechile metode de lucru - nemtii ne-au aratat cum sa folosim unele din instrumentele de supraveghere noi pentru descoperirea infractorilor.

In 1999, Romania nu legalizase operatiunile sub acoperire, astfel incat ceea ce descopereau nemtii impartaseau cu echipa noastra. Abia in anul 2000, odata cu legea antidrog, am avut posibilitatea de folosi supravegherea electronica si infiltrarile de personae.

In cazul Lugoj am vazut pentru prima data cum un ofiter s-a infiltrat cu succes intr-o retea infractionala. Era un politist din Stuttgart care vorbea limba romana. Ascultand casetele secrete cu conversatiile cu traficantii romani de droguri, era clar ca munca sarguincioasa de politie trebuia dublata de foarte mult curaj. Cazul a facilitat de asemenea unele lectii practice in negocierea cu infractorii - tehnicile psihologice de echilibrare a simpatiei cu agresiunea.

BKA mi-a oferit o experienta noua, intensa, odata cu investigatiile sub acoperire. Cand ne apucam de treaba, ziua devenea noapte si noaptea devenea din nou zi. Pe masura ce o investigatie ia amploare, pe masura ce te apropii de tinta, nu mai exista ceea ce numim „zi de munca"; muncesti non-stop.

Am realizat faptul ca dedicatia, munca inter-operationala in exercitarea conducerii reprezinta o formula excelenta pentru infractorilor si mi s-a insuflat dorinta de a redefini aceste tehnici cu colegii mei.

Nu pot sa spun ca experienta germano-romana a fost lipsita de zone extrem de diferite si unele din perceptiile lor sau cerintele lor conflict cu ale noastre. De exemplu, partenerii straini chiar nu doreau sa aresteze tipii din Lugoj - sau pe turci, in drumul lor spre petrecerea de la castel. Ei doreau sa lase reteaua sa se dezvolte, sa urmareasca traficantii dincolo de granitele Romaniei, pentru a obtine mai multe informatii privind intinderea retelei.

Dar aveam nevoie de cateva succese. Aveam nevoie sa simtim puterea succesului impotriva operatorilor amorali care tratau Romania ca pe islazul lor personal. Sefii nostri doreau sa aresteze traficantii de droguri pentru a fi si ei partasi la glorie, ceea ce era un lucru bun: din atingerea acestor obiective profitam cu totii din punct de vedere profesional.

Pe masura ce noi droguri intrau pe piata, trebuia sa facem fata noilor retele, cat mai urgent posibil. In timp ce heroina era traficata din Turcia prin Europa de sud-est spre vest, cocaina si ecstasy mergeau in directie opusa: din Olanda si Germania in Romama si mai departe spre sud sau est.

Dar viata este o calatorie pas cu pas si noi, romanii, deveneam din ce in ce mai puternici cu fiecare pas, in lupta cu crima organizata.

Unele greseli si scapari inevitabile facute in acest proces de crestere, mai ales private in retrospectiva, sunt comice.

Porsche-ul argintiu a fost trimis la Bucuresti, in custodia politiei s depozitat in garajul Secretariatului General al Guvernului.

In 2007, o unitate anti-infractionala a decis sa il foloseasca intr-o operatiune in flagrant. Dar masina nu mai fusese condusa si trebuia reglata, astfel incat a fost adusa Ia un service al politiei. Cand au inceput sa lucreze la

masina, au gasit alte 65 kilograme de heroina, ascunsa in siguranta timp de sase ani!

Alte greseli - scapari in procedura, proces decizional ocult, greseli in conducere — nu sunt comice deloc. Ele pot distruge un sistem de justitie, in special unul tanar, dupa cum vom vedea in continuare.

CAPITOLUL 2

INTALNIRI TIMPURII

Inainte de a ma grabi spre Bucuresti, permiteti-mi sa mai zabovesc putin in Timisoara, orasul meu natal.

Am crescut intr-un cartier minunat, o zona mai verde, pe Strada Salciilor, intr-un bloc cu patru etaje. Multi din vecinii mei erau oameni in varsta, care se ocupau de lucruri marunte: reparatii de ceasuri sau ochelari si croitorie. Erau tamplari, zidari, profesori de muzica si pensionari, nemti, unguri, evrei, sarbi si, bineinteles, romani, ca si noi. Zona lasa o impresie puternica de „burg"; era un loc curat si linistit.

Eu cantam la vioara, astfel ca eram un copil preferat, in special in randul vecinilor mai in varsta; multi dintre ei cultivau bucatele de gradina, vorbeau cu un usor accent si citeau ziare etnice.

Mama era chimist, cercetator Academia de Stiinte. Pentru ea, religia era mai importanta decat stiinta: era greco-catolica, la fel ca bunica si ca unchiul meu, Stefan Mic, care a petrecut 5 sau 6 ani la inchisoarea la Gherla deoarece a refuzat sa renunte la credinta sa. Tata lucra la COMTI, cel mai mare combinat de crestere si prelucrare a carnii din Romania. Surorile mele sunt cu 8, respectiv 9 ani mai in varsta ca mine, ceea ce insemna ca aveam parte de toata grija si atentia.

In fiecare seara inainte de cina, la 19:00, ascultam, toata familia, Radio Europa Libera. Era un ritual. Stand in jurul acelui aparat de radio mare, de lemn, cu cadrane rotunde, eram initiat in privinta valorilor occidentale, a politicii internationale si a aspectelor culturii romanesti de care nu ni se spunea nimic la scoala. *Metronom*, emisiunea de rock cu Radu Theodor, era de asemenea una din emisiunile preferate, pe care o ascultam impreuna cu surorile mele.

Muzica a reprezentat o pasiune majora. Mi-a adus singura excursie in afara Romaniei inainte de 1990, in 1980, cand aveam 12 ani, am mers in Serbia pentru o saptamana impreuna cu orchestra scolii, si am cantat intr-o zona romaneasca. Imi amintesc ca am fost impresionat de faptul ca taranii aveau unelte agricole in gospodariile lor: la ei nu era colectivizare.

Desi mama si-a dorit la inceput ca eu sa devin muzician, tata m-a indrumat spre stiintele ingineresti. M-am inscris la Liceul Tehnic, Constructii, la sectiunea mecanica.

Dar in curand, am pomit pe o cale complet diferita. In liceu am avut un professor de istorie, Constantin Albu, care, pe langa programa oficiala, deschidea

multe paranteze privind istoria Romaniei. Preda istoria Romaniei in paralel cu istoria oficiala din manual. Universul paralel ii includea pe luliu Maniu, Bratianu, Titulescu si Antonescu.

Majoritatea Acestor Personalitati Istorice Erau Avocati

Faceam parte de asemenea dintr-o mica trupa de teatru de baieti si fete si ne intalneam cu marele actor si poet Mircea Belu. Ne tinea prelegeri despre literatura; am creat piese care cuprindeau poezie si drama. Era de asemenea un om religios, absolvent de teologie, astfel incat temele crestine faceau parte din discursurile sale. In biblioteca lui Belu, am inceput sa citesc carti importante, inclusiv carti despre personajele din ora domnului profesor Albu. Iuliu Maniu, desi era un caracter aproape mitic, devenea mai real pe masura ce citeam.

Intre timp, chiar si verile ma impingeau catre acest nou interes. Ne petreceam vacantele in Ardeal, de unde veneau parintii mei. Aveam prieteni care studiau istoria la Universitatea din Cluj la mijlocul anilor 1980. Le placea sa poarte dezbateri, astfel incat au organizat un cerc de studenti interesati de drept si de istoria politica a Romaniei. Era o alta experienta privata care ma facea sa ma gandesc la o sfera publica ce nici macar nu exista in Romania.

Cand purtam dezbateri pe teme de drept, acestea aveau putine legaturi cu viata romaneasca din acel moment, poate mai multe cu dreptul roman in acea perioada, cum stiti desigur, nu erau atat de multe infractiuni ca astazi. Erau infractiuni economice si oamenii erau intr-adevar condamnati la moarte, dar nu exista o mediatizare a infractiunilor cu exceptia celor grave, impotriva „proprietatii comune a statului” (avutul obstesc). Nu exista crima organizata. Nu exista trafic de droguri.

Exista putina contrabanda dar existau foarte multi oameni care isi doreau sa plece.

Am avut prieteni care au fost arestati pentru ca incercasera sa fuga - inchisi pentru aproximativ un an. Credeam ca sunt inteligenti; mi-ar fi placut sa fi plecat si eu. Deoarece nu aveam acces la informatie. Era mult prea multa propaganda la televiziunea de la Bucuresti. Doream o alta inspiratie, nu cifrele nesfarsite ale progresului socialist.

Pe tot cuprinsul Romaniei, oamenii erau insetati de informatie, de cultura, de arta. Muncitorii simpli pe care i-am intalnit in fabricile unde mi-am facut practica in timpul liceului erau autodidacti. Eram o natiune de autodidacti, inclusiv eu. Majoritatea celor din generatia mea, spre deosebire copiii nomenclaturii, nu aveam acces la carti si la autori occidentali.

Invatam despre electronica intr-o fabrica si am intalnit un muncitor pasionat de antropologie si de filozofie. Dimineata ne arata cum sa manevram

utilajele in fabrica de electromotoare. Dupa amiaza, vorbea despre Hegel si Kant. Era neamt. Uneori, pentru a ne citi anumite pasaje, ne invita acasa, in apartamentul lui, unde avea o biblioteca valoroasa.

Exemplul sau m-a stimulat sa imi petrec anul de dupa absolvirea liceului, in 1986, studiind pentru admiterea la Drept.

Cu noroc, am trecut examenul si am fost acceptat la Facultatea de Drept a Universitatii Bucuresti, unde am inceput cursurile in toamna lui 1987.

CAPITOLUL 3

FACULTATEA DE DREPT ŞI DECEMBRIE 1989

Deşi îmi doream foarte mult să fiu acolo, nu îmi plăcea să fiu student la Drept, In comparație cu atmosfera semi-liberală din Timişoara, Bucureştiul era sufocant şi restrictiv. Am lipsit de la multe din cursurile obligatorii la început deoarece mergeam la teatru, apropiindu-mă de unii din prietenii Maestrului Belu, inclusiv de Florian Pittis.

Locuiam într-un cămin insipid din Grozăveşti, astfel încât îmi petreceam cea mai mare parte a timpului afară. Am promovat.

Eram atras de dreptul civil şi de dreptul constituțional, de dreptul care țintea spre organismele politice mai degrabă decât de dreptul penal sau de aspectele de investigație ale legii. Un profesor de mare talent era Lucian Mihai, care preda contracte civile. Acum este un avocat important, făcând istorie la Curtea Constituțională.

De altfel, perioada 1987-1989 a fost una de dezamăgire - atât cu privire la viața mea cât şi la cea a națiunii.

Când Mihail Gorbaciov a vizitat Roania în mai 1987, prietenii mei şi cu mine am interpretat vizita ca pe un semn de speranță. Credeam că Gorbaciov îl va înlocui pe Ceauşescu cu Iliescu. Ştiam despre Ion Iliescu deoarece Mircea Belu îl cunoştea. Iliescu fusese prim-secretar al Partidului Comunist în Timişoara de ani de zile. Era apropiat de oamenii de teatru, de artişti şi de cântăreți. Era apreciat deoarece îi ajuta. Imi amintesc, de exemplu, cum Mircea Belu a obținut tratament medical în Bucureşti, ani de zile mai târziu, ca rezultat al ajutorului dat de Ion Iliescu.

Dar speranța s-a irosit. Nu a venit nicio schimbare. Dimpotrivă viata publica era o rutina obositoare de ipocrizie şi epuizare, Apoi... decembrie 1989.

17 Decembrie. Se apropia vacanța de Crăciun când am auzit despre lucrurile care se petreceau în Timişoara. Eram câțiva studenți din Timişoara şi l-am rugat pe decanul facultății să ne permită să mergem acasă pentru o scurtă perioadă. Am sosit pe data de 18-19. In acel moment violențele stradale se terminaseră. Ele au fost urmate de demonstrații ample, la care m-am alăturat. Am prins partea frumoasa: tatal meu participase la partea dură.

Tata era convins că era o revoluție adevărată şi nu o lovitură de stat sau o provocare. Bisericile jucau un rol important, un rol pozitiv. Oamenii vorbeau

foarte frumos despre Mitropolitul Nicolae al Banatului, care permisese accesul oamenilor în Biserici şi îi încurajase. El s-a alăturat spiritului revoluției.

Evenimentele din decembrie 1989 au avut un impact major asupra activitatii mele civile, nu asupra studiilor mele. Prietenii m-au chemat rapid la Bucureşti - prieteni ca Lucia Preda. A fost Înființată Liga Studenților, într-un spirit creativ şi pozitiv, dar maşinațiunile clasce politice erau greu de urmărit. L-am văzut pe Dumitru Mazilu pe un tanc pe data de 8 ianuarie şi nu ştiam ce să cred, pe bună dreptate.

Marian Munteanu a fost încă de la început preşedintele Ligii Studenților. Credeam inițial în noua conducere, Iliescu - Roman, dar pe 28 si 29 ianuarie, la o demonstrație amplă organizată de Partidul Nalional-Țărănesc, Partidul național Liberal si Partidul Social Democrat, am înțeles că Ion Iliescu şi Roman nu erau eliberatori în adevăratul sens al cuvântului, deoarece căutau să preia puterea absolută - cu un guvern din eşalonul secund al Partidului Comunist.

Curând, cursurile de drept au fost reluate. Cam douăzeci la sută dintre studenți aveau o atitudine anticomunistă, civică. Majoritatea studenților, totuşi, mergeau la ore şi nu erau activişti în niciun sens civic. Erau pro-FSN sau pur şi simplu indiferenți.

Eram şef al Departamentului Civic al Ligii Studenților, ceea ce însemna că asiguram logistica pentru demonstrații şi mitinguri, asigurându-ma că nu se produceau scandaluri sau incidente iresponsabile. Colaboram foarte mult cu poliția; am ajuns să folosesc tipul de echipament care îmi plăcea... de exemplu stații de emisie - recepție.

Am avut experiențe plăcute în acele momente; îmi amintesc că în 1990 un grup de studenți din Coreea de Sud ne-a vizitat pentru a ne ajuta să organizăm o federație națională, să atragem studenții din toată țara. Dar în acele zile exista o notă de suspiciune care plana asupra oricărui aspect. Ştiam că puterea centrală nu avea încredere în organizațiile civice independente.

Cu siguranță, evenimentul cel mai dramatic în ceea ce mă priveşte s-a produs în septembrie 1991. Marian Munteanu a negociat o întâlnire între Miron Cozma, conducătorul minerilor din Valea Jiului care demonstrau în Piața Victoriei, şi Niculae Spiroiu, ministrul apărării la acea dată. Scopul era de a-i determina pe mineri să oprească atacurile împotriva sediului Guvernului.

Am participat la pregătirea acelei intâlniri şi am fost parte a unui grup de legătură cu partidele de opoziție. Ne-am intâlnit cu Ion Rațiu, Corneliu Coposu, Radu Câmpeanu, Ion Diaconescu, Ion Varlam şi cu Casa Regală, cel puțin pentru a informa pe toată lumea cu privire la situația guvernului.

Fără îndoială, Liga Studenților a jucat un rol pozitiv în calmarea situației, moderând violența. Marian Munteanu era deja un simbol şi şi-a folosit personalitatea pentru a influența negocierile în bine. Strategia Ligii era de a vorbi cu toate partidele, de a aranja plecarea minerilor şi de a permite supraviețuirea unei vieți politice normale. Obiectivul nostru era de a demonstra că exista o forță civică responsabilă, anticomunistă, opusă violenței. Bineînțeles, evenimentele au condus la plecarea Primului Ministru Roman, dar nimeni nu a fost afectat de acest lucru.

Am absolvit Facultatea de Drept in 1991, dar am urmat inca un an de pregatire in Cariera Juduciara, un program post-universitar al Facultatii de Drept cu un total de aproximativ 30 de student.

M-am inscris in partidul National Taranesc, PNTCD, si am ramas in partid pana am devenit procuror.

Dupa alegerile din 1992, era clar ca fesenistii urmau sa fie la putere in urmatorii patru ani. Astfel, ajuns procurer, m-am hotarat sa ma intorc la Timisoara, sa ma intorc acasa.

CAPITOLUL 4

PROCUROR

Pe tot teritoriul României, sistemul judiciar trecea printr-o uriaşă transformare. Printre reforme s-a numărat şi crearea, după modelul american, a unor echipe mixte între anchetatorii din poliție şi procurori. In perioada comunistă, multe anchete penale țineau de procuroratura militară: procurorii executau procedurile tribunalelor fără a fi implicați în dezvoltarea probelor sau în căutarea de urme, care stau la baza unui caz.

Astfel, în perioada de după 1990, rolul procurorului a crescut în România.

Am început munca în instanță în 1992. Nu îmi plăcea să pledez la tribunal; de la început, preferam acțiunea premergătoare sălii de judecată.

In 1998, m-am transferat la Parchetul General deoarece era o lipsă de personal la Biroul Procurorului General. Deşi o mare parte a muncii implica la început redactarea de memorii pentru promovarea recursurilor in anulare, analizarea cazurilor importante şi evaluarea deciziilor tribunalelor inferioare, după un an mă orientam deja spre un subiect mult mai complex: crima organizată

M-am alăturat structurii de combatere a crimei organizate, o structură juridică independentă coordonată de Biroul Procurorului General.

Organele de punere în aplicare a legii trebuiau să țină pasul cu infractorii, dar, ca rezultat al dăruirii profesionale - şi al ajutorului necondiționat din afară - ne-am îmbunătățit capacitatea de a răspunde crimei organizate, în special la începutul noului mileniu.

Am intalnit foarte multi politisti romani buni. Multi dintre ei au primit instruire de specialitate în Germania sau Italia sau la Academia FBI pentru Europa Centrală si de Est de la Budapesta, sau la Quantico (Virginia). Am profitat din plin de acest ajutor, în special cu privire la noile infracțiuni globale care ne testau resursele.

Nu voi uita niciodată cazul unei colege de la structura din Timişoara. O mama a doi copii, plină de energie şi atractivă. Era divorțată, astfel încât copiii nu o aveau decat pe ea. Dar era dispusă să îşi asume riscuri semnificative pentru a prinde infractori periculoşi.

Lucram la un caz de trafic de persoane. Aveam probe solide împotriva traficantului, pe nume Victor Bulz, dar nu erau decisive. Pentru a-1 identifica fără dubii, femeia polițist s-a infiltrat în cadrul acestei operațiuni. Jucând rolul unui

posibil angajator care avea nevoie de fete la un hotel de lux din Elveția, a reuşit să se întâlnească cu persoana în cauză într-un bar pentru a negocia cu acesta prețurile şi condițiile de plată pentru sclavele sale. Informațiile pe care le-a obținut au fost hotărâtoare pentru rezolvarea cazului.

Oameni cu studii superioare se alătură acum Poliției. Oameni care doresc să schimbe lucrurile în bine. Oameni pasionați - deoarece nu poți face acest tip de muncă decât dacă eşti pasionat - iată ce îmi amintesc despre colegii mei de la Serviciul de Combatere a Crimei Organizate şi de la unitățile asociate.

Un tip de infracțiune nou pentru România era infracțiunea informatică. Una dintre primele victime apărute în 2000 a fost un grup din New York care a căzut victimă unui hacker cu domiciliul în România. Acesta a fost primul caz şi ne-a oferit ocazia primei arestări din România, în acel domeniu.

Hackerul a reuşit să intre în sistemul computerizat al companiei Zwirll, obținând numerele cardurilor de credit ale clienților. Apoi a încercat să şantajeze compania, spunandu-le ca va face public faptul ca Zwirll avea un system vulnerabil, daca nu i se plateau 5000 de dolari.

Zwirll a contactat FBI, care a luat urma persoanei pe teritoriul țării noastre. în colaborare cu FBI, am reuşit să identificăm infractorul ca fiind un student în vârstă de 20 ani. L-am arestat în incinta băncii în timp ce primea 500 dolari - prima tranşă a recompensei aşteptate de 5000 dolari.

Am instrumentat cazul de la început la sfârşit, pregătind dosarul cu FBI în Bucureşti şi în Viena. Studentul a primit o pedeapsă cu suspendare de trei ani, deoarece nu aveam o lege informatică dură înainte de 2003 - în prezent poți petrece 15 ani în închisoare pentru infracțiuni informatice.

Studentul hacker a fost un operator solitar, un antreprenor în domeniul infracțional - şi unul modest, luând în considerare suma cerută. Alți hackeri din România au fost mult mai îndrăzneți - între 2000 şi 2003, milioane de dolari au fost extrase fraudulos de români, în general de tineri înjur de 20 ani, care acționau din „internet cafe”-uri.

Pe lângă extorcarea de bani de la companii sau chiar de la organisme guvernamentale (doi români au penetrat cu succes sistemul informatic al South Pole Research Center şi au amenințat să dezvăluie date privind condițiile climatice, dacă nu erau plătiți - dar i-am arestat), înşelătoria cea mai populară era fraudarea consumatorilor on-line care credeau că achiziționează bunuri de la magazine autorizate sau de pe site-uri de licitații (inclusiv e-Bay) dar în realitate făceau cumpărături cu cardul de credit sau transferau bani către persoane care dispăreau rapid, după ce îi încasau.

Deşi nu aveam computere suficient de performante sau programe sofisticate pentru a-i prinde cu uşurință pe aceşti hoți, am muncit din greu pentru a contracara acest tip nou de infracțiuni, mai ales pentru că el făcea ca România să dobândească o reputație teribilă. De fapt, studenții noştri la informatică, tinerii noştri specialişti în Tehnologia informației, se dovedeau a fi cei mai capabili din lume, în ceea ce priveşte *know how*-ul şi îndrăzneala, dar daca nu reuseam sa stavilim aceasta excelenta pervertita, hakerii urmau sa distruga sansele noastre de a obtine respectful international, in drum spre NATO si Uniunea Europeana!

Aproximativ 100 de infractori informatici semnificativi au fost inregistrati intre 2011 – 2003, de obicei implicand operatiuni in colaborare cu politisti si anchetatori din strainatate, sau cu ajutorul firmelor de computer autorizate din Romania care doreau, si ele, sa opreasca operatiunile infractionale. Specialistii de la Scotland Yard si Interpol si-au dat seama ca sistemul judiciar din Romania era dornic sa-si dezvolte capacitatea de a rezolva singur problemele.

In ceea ce ma priveste, am primit un Certificat de Apreciere de la Departamentul de Justitie al Statelor Unite pentru anchetarea si instrumentarea cazurilor informatice.

La început, hackerii erau oportunişti: de obicei erau şomeri şi nu făceau parte, în general, din rețele internaționale. Dar la începutul anilor 2000, tendințele crimei organizate deveneau din ce în ce mai complexe. Exista o diversificare a actorilor: oameni cu studii şi oameni de afaceri erau implicați în astfel de jocuri dubioase.

Tehnologia ne-a confruntat eu multe provocări, infractorii aveau adesea ultimele dotări în ceea ce priveşte sistemele de comunicații prin satelit, sisteme codate, celulare, foloseau sisteme închise, greu de penetrat pentru noi. Aveau tehnici mai sofisticate atât pentru a comite infracțiunile cât şi pentru a comunica între ei. Ia rândul nostru, eram siliți să ne folosim inteligenta şi creativ pentru a le putea dejuca planurile.

CAPITOLUL 5

NOUL DIICOT

Având această experiență de instrumentare a dosarelor împotriva traficanților de droguri, hoților cibernetici, contrabandiştilor, traficanților de carne vie - negustorii de sclavi ai zilelor noastre - şi altor infractori la granița României (acolo unde se adună în mod inevitabil infractorii internaționali), am fost chemat la Bucureşti de către Procurorul General Ilie Botoş, pe care am ajuns să îl cunosc întrucât coordona DNA.

Procurorul General Ilie Botoş lucra la crearea unei noi structuri pentru aplicarea legii, Directoratul pentru Investigarea Crimei Organizate şi Terorismului (DIICOT), în cadrul Ministerului Public.

DIICOT, dedicat combaterii şi investigării crimei organizate şi terorismului, a fost creat în baza Legii 508/2004 pentru a implementa investigarea unor infracțiuni grave, aşa cum sunt ele definite prin Legea 39/2003 privind combaterea crimei organzate. Instituția este organizată la nivel centra si la nivel teritorial, incluzând 230 de procurori şi 40 de specialişti. In cadrul biroului central exista cinci servicii speciale dedicate crimei organizate, traficului de droguri, infracțiunilor economice şi financiare, infracțiunilor cibernetice şi terorismului. Traficul cu finite umane intră în competența serviciului pentru crima organizată; spălarea de bani este un domeniu predominant în cadrul infracțiunilor financiare. De asemenea, DIICOT cuprinde 15 servicii teritoriale şi 41 de birouri teritoriale.

DlICOT a fost creat în scopul distrugerii grupurilor de crimă organizată naționale şi transfrontaliere care comit infracțiuni grave. In mod clar, mandatul instituției presupunea coordonarea dintre noul grup şi alte structuri româneşti dedicate securității naționale, cum ar fi Serviciul nostru de informații interne, Serviciul Român de Informații (SRI), Serviciul de Informați Externe (SIE) şi Direcția Generală pentru Informații şi Protecție Internă (DGIPI), o agentie de informatii privind infractionalitatea din cadrul Ministerului de Interne.

S-a autorizat utilizarea de tehnici speciale de investigatie, punandu-ni-se la dispozitie o gama vasta de optiuni, incluzand: ascultarea si inregistrarea convorbirilor tedefonice: inregistrarea audio-video pentru supraveghere operational; identificarea si localizarea dispozitivelor de tip GPS; utilizarea agentilor sub acoperire, colabortorilor si informatorilor; achizitionarea autorizata de narcotice; furnizarile controlate; accesul la cautarile pe calculator; supravegherea conturilor bancare.

Am sosit in septembrie 2004, plin de nerabdare si emotie. Aceasta era exact tipul de provocare care ma stimula: o munca noua, intensa, care includea cazuri complexe, instrumente de investigatie avansate si proceduri juridice standard, toate pentru a-i trimite la inchisoare pe marii infractori.

Primul meu caz a fost legal de scandalul Tigareta 2, unul dintre cele mai mari cazuri de contrabanda din anii 1990. Asa cum ne amintim cei mai multi dintre noi, Tigareta 2 a avut drept obiect importul ilegal de tigari in Romania, prin aeroportul Otopeni. Mass- media a lansat povestea in aprilie 1998, concentrandu-se asupra implicarii Serviciului de Paza si Protectie (SPP) in manipularea tigarilor, precum si a unor ofiteri ai armatei, care incinsesera ochii la toate acestea. Amploarea acestei contrabande cu tigari era semnificativa; in 1997 si la inceputul anului 1998, avusesera loc peste douazeci de zboruri si se adusesera cam 3.000 de cartuse de tigari la fiecare zbor. Operatiunea le adusese infractorilor milioane de dolari.

Contrabanda cu tigari a fost una dintre cele mai profitabile si mai des intalnite activitati ilegale din Europa de Sud-Est, in anii 1990. In contextul unor impozite si tarife mari pe importurile de produse precum tigarile, alcoolul si cafeaua, este foarte profitabila eludarea legii si a acestor taxe, ceea ce iti creste in mod automat profitul, odata ce ele ajung pe piata. De asemenea, aceste produse sunt consumate si dovezile dispar, astfel ca sunt dificil de identificat in cazul in care contrabandistii sunt prinsi.

Desi cateva personae au fost trimise la inchisoare ca urmare a investigatiei *Tigareta 2* povestea nu s-a sfarsit in nici un caz aici.

Tigareta 2: Cura A Fost Mascat Traficul De Arme

Scandalul contrabandei cu tigari a avut doua parti: unele livrari de tigari au fost utilizate ca barter pentru a plati armament, iar componenta operatiunii Tigareta 2 care implica traficul de armament nu a fost atinsa.

Au existat doua grupari, una specializata in tigari si cealalta in armament. Tigarile erau utilizate ca garantii pentru arme. Ceea ce trebuie sa intelegeti este ca Romania se afla intr-un proces de eliminare partiala a stocurilor de armament pentru a respecta cerintele NATO. De asemenea, intrucat in perioada comunista Romania vindea cea mai mare parte a productiei sale de arme unor tari si clienti care acum faceau obiectul unor interdictii din partea forurilor internationale, dupa 1990 ne-am trezit in situatia de a ne pierde majoritatea partenerilor traditionali in comertul cu armament; astfel ca ramasesem cu stocuri imense in depozite.

Vanzarea armelor de care nu mai aveam nevoie era legala. Vanzatorii se transforma in traficanti atunci cand obtin certificate false privind utilizatorul final si pretind ca un transport va ajunge in Togo cand, de fapt el este destinat rebelilor din Angola - asa cum s-a intamplat in cazul unora dintre vanzarile de armament ale Romaniei.

Acordurile internationale cer ca transporturile de armament sa fie certificate, iar utilizatorii finali sa fie identificati, pentru a impiedica obtinerea de arme de catre teroristi sau de catre organizatiile paramilitare. O parte din importurile de tigari dm cadrul Tigareta 2 au fost schimbate pe arme - produse in Romania, Republica Moldova si Transnistria - care urmau sa ajunga la organizatii teroriste din Orientul Mijlociu sau la rebelii Unita din Angola.

Persoana care se ocupa de aspectul armelor din cadrul operatiunii *Tigareta 2* era Simon Naor, un binecunoscut vanzator de armament, nascut in Romania si avand cetatenie israeliana. El este si autorul privind falsul utilizator final din Togo. Naor a fost arestat in Romania in 1999 si a fost condamnat la cativa ani de inchisoare. Dar, dupa ce a obtinut eliberarea pe cautiune, a fugit in Israel, unde a reluat traficul de armament.

Profiturile erau impresionante - un pistol cumparat in Romania cu 80 de dolari era vandut la un pret cel putin dublu in Africa. In unele rapoarte se afirma ca facea de pana la 50 de ori mai multi bani decat suma platita producatorilor romani.

Intrucat afacerile cu arme legate de *Tigareta 2* aveau, chiar in acele momente, implicatii pentru securitatea nationala, am fost insarcinat cu cercetarea acestui aspect al scandalului. Pe masura ce avansam cu cercetarile, am aflat lucruri interesante despre persoanele implicate in retelele de contrabanda - informatii care mai tarziu s-au dovedit a fi utile pentru alte dosare.

De exemplu, am aflat ca exista o puternica implicare a comunitatii arabe din Romania in activitati de contrabanda, mai ales cu tigari, alcool si cafea. Oamenii de afaceri arabi investeau sume foarte mari pentru a achizitiona marfa din strainatate, pentru transportul si introducerea ei in Romania. De asemenea, ei si-au dezvoltat numeroase contacte in interior, in cadrul politiei de frontiera si al organelor vamale - contacte esentiale pentru succesul oricarei operatiuni de contrabanda.

Desi mai multi romani incercau sa se implice in afacere, arabii nu puteau fi inlaturati cu usurinta pentru ca faceau astfel de afaceri de mult timp si aveau retele foarte eficiente, inclusiv o retea de distributie deosebit de performanta. La sfarsitul anilor 1990, o parte din dezvaluiri au venit din partea noilor contrabandisti, care incercau sa se cupleze la retelele traditionale, cu scopul de a gasi cai noi de intrare in tara — iar unii dintre ei au fost prinsi.

Kurzi Contra Cash (Pentru Arme)

Cazurile de tratic de armament sunt de obicei complexe. Din experienta mea, unele dintre cazurile de trafic de fiinte umane si contrabanda au fost mai simple, iar rezolvarea lor mi-a adus multe satisfactii.

Unul dintre cazurile pe care le-am avut in 2004 implica o retea de infractori turci care introduceau in Romania muncitori migranti, cu destinatia finala Europa Occidentala. Am aflat despre aceasta retea pentru ca era supravegheata de catre serviciile de informatii olandeze si ungare. Politia romana a fost contactata si rugata sa deschida o investigatie in acest sens.

Ceea ce a facut din cazul *Orhan* unul periculos, ceea ce l-a facut sa aiba implicatii internationale grave a fost informatia ca banii obtinuti prin taxarea fiecarui muncitor migrant (2.000 sau 3.000 de euro de persoana) erau folositi de traficanti pentru a finanta grupuri separatiste kurde din Turcia.

Am introdus doi informatori in reteaua numita *Orhan* de olandezi si maghiari. Ne-am dat seama ce fel de locuinte utilizau pentru a-i caza in jurul Bucurestiului pe muncitorii care tranzitau tara, majoritatea barbate, majoritatea kurzi. Am strans suficiente probe pentru a recomanda arestari in cazul traficului cu migranti ilegali.

Atunci cand se ia decizia de a face o arestare, primul pas este perchezitionarea locatiilor relevante, pentru a colecta orice materiale scrise, orice l-ar putea incrimina pe acuzat. Apoi, acuzatul este adus la sediul DIICOT, la biroul Procurorului General.

De regula, acuzatul nu este incatusat, iar interogatoriul are loc in biroul procurorului; exista un mandat de retinere a suspectului pentru 24 de ore. Apoi, el sau ea este dus(a) in fata Curtii. Curtea decide daca se va emite un mandat de arestare pentru 29 de zile, care sa permita o investigatie mai amanuntita.

In cazul *Orhan* am arestat trei suspecti. Nu erau oameni bogati; una dintre ei era o femeie, in varsta de 23 sau 24 de ani. Avea un copil mic. Timpul pe care l-am avut la dispozitie pentru a-i interoga a fost scurt. Trebuia sa gasim un loc de cazare pentru muncitori, precum si pentru translator, dactilografi si experti din cadrul politiei, pentru a ne ocupa de diversele aspecte ale dosarului si ale infractiunii.

Cazul a fost finalizat. Cei trei au fost condamnati; pana la urma, intrucat cooperase cu noi, a stat in inchisoare numai doua sau trei saptamani. Ea a beneficiat de pe urma disponibilitatii noastre de negociere. Exista obiceiul de a negocia cu cel acuzat sau cu persoanele din jurul acestuia, pentru obtinerea unei sentinte mai usoare, cu scopul de a-i face sa ne ajute in cazul celorlalti acuzati. In

acest caz, am negociat cu femeia pentru a ne construi dovezile impotriva barbatilor.

CAPITOLUL 6

VESTEA CEA MARE;
ESTE ALES CAMPIONUL ANTICORUPTIE

La sfarsitul anului 2004, stirile cu adevarat importante de Ia DIICOT nu aveau nici o legatura cu un anumit caz sau cu reusita in obtinerea unei condamnari: marea stire era victoria lui Traian Basescu in cursa pentru Presedintie. Alegerea lui in decembrie 2004 a fost intampinata cu un imens entuziasm.

Tinand seama de promisiunile facute de Traian Basescu in timpul campaniei prezidentiale, de predominanta temei anticoruptiei in campania prezidentiala, de juramantul lui de a garanta independenta puterii judecatoresti din Romania - tinand seama de toate acestea - colegii mei de la DIICOT si de la DNA si eu, bineinteles, am simtit ca intram intr-o noua era.

Ne-am imaginat o era in care investigatiile si urmaririle vor putea fi derulate fara amestecul institutiilor politice. Am visat ca ni se va permite sa lucram mai eficient, mai rapid, fara discriminare, mai ales fara a fi afectati de legaturile sau afilierile politice pe care le-ar fi putut dezvolta elementele infractionale, spre a-si comite faradelegile.

Din nefericire, a fost doar un vis!

Omar Hayssam Intra in Viata Mea

Un alt caz pe care l-am primit in primele mele luni la DIICOT a fost numit „cazul VOLVO". Era un dosar economic in care era implicat un om de afaceri siriano-roman, Omar Hayssam, care inselase mai multi dealeri autorizati ai autovehicolelor marca Volvo. Pierderile provocate statului roman ca urmare a acestei activitati infractionale au fost de aproximativ 2 milioane de euro. Atunci cand pagubele financiare cauzate statului roman in urma unei infractiuni economice depasesc un milion de curo, cazul este transfera in mod automat catre D1ICOT.

Imediat ce am inceput sa investigam cazul si, mai ales, persoana din spatele VOLVO, Omar Hayssam, a fost limpede ca acesta era implicat intr-o retea complicata de afaceri - leasing de automobile, productie si imbuteliere a apei minerale, pentru a aminti doar cateva dintre ele.

Dar atunci cand am demarat acest caz, nu stiam ca imi va ocupa o parte atat de mare din viata.

La 28 martie 2005, la ora 19:52, Dan Dumitru, redactor la Prima TV, a primit un telefon de la Marie Jeanne Ion, 32 de ani, reporter la aceeasi televiziune, care lucra la o scrie de material, in Irak. Acesta a auzit voci in limba araba, zgomotul facut de un vehicul in mers, si pe Marie Jeanne care tipa in limba engleza: “nu ne omorati, venim dintr-o tara saraca, din Romania, nu avem bani pentru rascumparare”. In limba romana Marie Jeanne Ion a spus “ne rapesc”.

Sapte minute mai tarziu, la ora 19:59, ea i-a trimis un SMS logodnicului ei, Marius Pivaru: „ne-au rapit nu e gluma suna Omar 1111”.

Odata cu acest avertisment, pentru Marie Jeanne Ion, 32 de ani, impreuna cu cameramanu de la Prima TV Sorin Miscoci, 30 de ani, reporterul de la Romania Libera, Ovidiu Ohanesian, 37 de ani, si ghidul lor, Munaf Mohamad, cetatean american casatorit si locuind in Romania, a inceput un chin de 55 de zile in captivitate.

Imediat a iesit Ia suprafata ca „Omar” la care se referea Marie Jeanne era Omar Hayssam, care organizase si finantase calatoria jurnalistilor in Irak - acelasi Omar Hayssam pe care il cercetam pentru infractiuni economice impotriva statului. Ghidul care ii insotea pe jurnalisti, Munaf Mohamed era un partener de afaceri al lui Omar, pe care acesta il trimisese spre a face aranjamentele logistice pentru jurnalisti, inclusiv un interviu cu Primul Ministru interimar Alawi. S-a intamplat ca Munaf avea cetatenie Americana, desi se nascuse in Irak si traia in Romania de multi ani.

In cateva zile, Omar Hayssam a aparut drept suspectul principal, banuit de a fi fost organizatorul rapirii.

Intrucat ma ocupam deja de cazul Volvo, conducerea DIICOT m-a desemnat pentru a prelua investigatia penala a cazului ostatecilor.

In timpul acestei investigatii, pentru a fi eficient si impartial, am hotarat sa nu urmaresc relatarile din mass-media sau discutiile publice cu privire la caz. Din acelasi motiv, pentru a-mi proteja impartialitatea, procurorul general si conducerea DIICOT au stabilit ca nu voi avea acces la negocierile care aveau loc pe durata crizei ostatecilor.

Teorii Privind Luarea De Ostateci

Circumstantele in care a avut loc aceasta investigatie au fost neobisnuite. Lucram contra cronometru - din punctul nostru de vedere, vietile jurnalistilor erau in pericol. In acel moment, in Irak, peste 200 de straini fusesera rapiti iar 30 fusesera ucisi cu brutalitate, de la caderea lui Saddam Hussein. Asadar, in prima etapa, dimensiunea cea mai importanta a investigatiei noastre era eliberarea ostatecilor.

Am obtinut extraordinar de multe informatii din partea comunitatii arabe din Romania. Unele dintre acestea erau corecte si utile, dar altele erau intoxicari si exagerari. Cea mai mare dificultate in efectuarea investigatiei era faptul ca Omar Hayssam a refuzat sa coopereze. Daca ar fi cooperat, am fi eliminat rapid cateva piste false.

In primele zise ale investigatiei au circulat cateva ipoteze privind motivele rapitorilor. Una dintre acestea implica cateva figuri politice din cadrul serviciilor secrete.

De asemenea, exista teoria potrivit careia jurnalistii romani plecasera in Irak avand o misiune trasata de membrii unui influent grup de afaceri cunoscut sub numele de “Bussines Club”. Misiunea lor era aceea de a identifica unele obiectiv construite de Romania in Irak inainte de 1990 care ar necesita reconstructie dupa razboi. Potrivit acestui scenariu, jurnalistii ar fi trebuit, de asemenea, sa identifice personalitatile care urmau sa ia decizii, cu scopul de a obtine aceste contracte avantajoase de reconstructie.

Business Club a fost creat in 2003 de Vasile Ion, tatal lui Marie Jeanne, un lider PSD 4 care ar fi obtinut sprijin pentru activitati de constructie din partea unor generali pensie). Potrivit altei ipoteze, erau implicati indivizi din comunitatea serviciilor secrete siriene, care aveau relatii de afaceri cu Omar Hayssam si care erau influenti atat in Irak, cat si in Siria. Aceasta analiza ar fi dus la concluzia ca Omar era agentul serviciilor de informatii siriene.

In sprijinul ideii ca aceasta rapire facea parte dintr-o operatiune complexa legata de interese de afaceri, servicii secrete siriene si chiar vanzari de arme, am identificat o fabrica din Iasi, Terom, care trebuia sa fie cumparata de unul dintre asociatii romano-sirieni ai lui Omar, cu bani din partea serviciilor secrete siriene. Fabrica urma sa serveasca spalarii banilor facuti de Omar si de prietenii lui. Desi aceasta informatie nu explica rapirea in sine, ea plasa criza ostatecilor intr-o retea vasta de relatii obscure intretinute de Omar Hayssam.

O ultima teorie pe care am analizat-o il plasa pe Omar drept victima a serviciilor secrete siriene, ca urmare a presupusei lui colaborari cu Central Intelligence Agency; (CIA) americana si cu serviciile secrete israciene, Mossad. Inainte de rapirea jurnalistilor romani, existau zvonuri potrivit carora Omar contactase aceste doua puternice agentii de spionaj, pretinzand ca le putea ajuta oferindu-le informatii semnificative care ar fi legitimat interventia SUA impotriva Siriei - in sensul ca putea sa contribuie la localizarea unor arme chimice depozitate de Saddam Hussein in Siria. Se presupunea ca aceste arme se aflau intr-un perimetru localizat intre Iordania, Siria si Irak.

DIICOT a fost capabil sa elimine destul de rapid explicatia geopolitica oferita de vorbitorii omniprezenti de la televiziuni: si anume, ca rapirea ar fi fost

intreprinsa ca represalii fata de prezenta celor 860 de militari romani stationati in Irak. Sau ca rapirea ar avea vreo legatura cu vizita surpriza facuta de Presedintele Basescu in Irak, chiar in ziua in care jurnalistii erau inghesuiti in spatele unei masini.

Investigatia cu privire la Omar Hayssam s-a desfasurat pe patru directii principale: rapirea in sine; activitatea lui economica, posibil ilegala, inclusiv evaziunea fiscala; spalarea de bani; si comertul cu armament. Era un om ocupat. Si mi-a transformat echipa de investigatie de la DIICOT intr-o masina de investigatie, 24 de ore din 24, 7 zile din 7.

CAPITOLUL 7

RAPIREA

Intrucat telefonul Iui Omar se afla sub supraveghere pentru cazurile economice, interceptarile spun povestea actiunilor lui Omar din zilele critice imediat urmatoare rapirii celor patru romani.

Redactia Prima TV, precum si Marius Pirvaru, logodnicul, l-au contactat luni seara pe Vasile Ion, tatal lui Marie Jeanne, pentru a-1 informa despre rapire. Vasile Ion, care il cunostea deja personal pe Omar Hayssam, l-a sunat imediat pe sirian la 20:52. Omar a spus ca va zbura in persoana in Irak pentru a-i recupera pe jurnalisti: „Ma duc taras acolo. Stati linistit".

In ziua urmatoare, la 9:14, Omar a primit un telefon de la un rapitor, care l-a intrebat daca il cunostea pe Munaf. Atunci cand Omar a raspuns afirmativ, vocea a facut urmatoarea cerere de rascumparare: „Propunerea fratelui meu este de 4 milioane de dolari. Peste o ora te sun. Cu Alah! Doua ore mai tarziu, Omar a primit un alt telefon din Irak cu avertismentul: „Daca vor intra fortele irakiene sau americane in 24 de ore, ii vom omori, jur pe Coran. Ai inteles?". Dupa care a urmat un ultimatum: „Daca nu sunt pregatiti banii in 24 de ore Omar, l-a sunat imediat pe Vasile Ion pentru a-1 informa despre cererea de rascumparare, asigurandu-1 pe tatal tulburat ca putea sa stranga 4 milioane de dolari: „Ma voi descurca prin firma din Siria".

Apoi i-a telefonat lui Nicolae Saracu, un consultant economic pentru unul dintre grupurile sale de companii, care lucrase in Departamentul pentru comert exterior din Ministerul Comertului, pe relatia cu tarile din Africa. I-a cerut Iui Saracu sa contacteze Ministerul de Externe pentru a-1 informa pe ministru cu privire la mesajul primit de la rapitori. De asemenea, i-a cerut lui Saracu sa mearga la Parchetul General spre a discuta cu procurorii despre ridicarea consemnului de a nu parasi tara emis impotriva lui Omar - pentru cu acesta sa poata zbura la Aman, apoi la Bagdad.

Urmatorul telefon al lui Omar a fost catre editorul *Romaniei Libere*, Petre Mihai Bacanu. Insistand ca avea doar 24 de ore pentru a ajunge la Bagdad si ca in acea zi exista un avion care zbura din Bucuresti catre Aman, Omar i-a cerut lui Bacanu sa-l sune in numele lui pe Presedintele Basescu, pentru a obtine permisiunea de a pleca. Bacau a facut acest lucru, 15 minute mai tarziu. Presedintele i-a spus lui Bacanu ca propunerea lui Omar era deja in curs de analizare.

Omar a inceput sa vorbeasca cu reporterii. Curand, mass-media raspandea povestea potrivit careia el era cheia rezolvarii rapide a cazului.

Presedintele Si *Celula De Criza*

Intre timp, Omar s-a intalnit cu Mohamad Yassin, vicepresedintele Uniunii Arabilor din Romania. Ca si Omar, Yassin se nascuse in Siria, venise in Romania la studii si se stabilise in tara noastra. El este medic ginecolog, cu cateva cabincte in tara. Yassin l-a contactat pe Vasile Blaga, ministrul dc Interne, un apropiat al presedintelui. Blaga a auzit acelasi mesaj transmis de Saracu si Bacanu - ca rapitorii jurnalistilor il contactasera pe Omar Hayssam, ca cereau 4 milioane de dolari americani in 24 de ore, ca Omar era nerabdator sa plece imediat in Irak pentru a indeplini aceste cereri si a contribui la eliberarea jurnalistilor... dar ca avea nevoie de o permisiune speciala pentru a parasi tara.

Blaga a afirmat ca gestionarea crizei avea loc prin intermediul Presedintiei, unde se crease o *Celula de Criza*, astfel ca a transmis informatia la Cotroceni. Prin intermediul lui Blaga, la Cotroceni s-a fixat o intalnire la ora 16:30 intre Yassin, Omar si un consilier al Presedintelui, generalul Constantin Degeratu, specialist in probleme de secuntate nationala.

La ora 14:30, Generalul Degeratu a ascultat pledoaria lui Omar: acesta trebuia sa plece personal la Bagdad pentru a rezolva problema rapirii, intrucat se nascuse intr-o regiune a Siriei in care dispunea de multe legaturi cu persoane provenind din triburi cu relevanta pentru rezolvarea acestor cazuri. A afirmat ca, de fapt, in 2004, negociase cu rapitorii eliberarea unui sofer de camion, folosindu-se de relatiile pe care le avea cu tribul Cubeisi. Degeratu a ascultat si a afirmat ca avea sa-i contacteze daca Palatul Cotroceni ar fi avut alte intrebari.

La ora 15:00, Omar a aflat de la Saracu faptul ca procurorii refuzasera sa ridice consemnul care-l impiedica sa calatoreasca in afara Romaniei.

La ora 19:00, Yassin a fost sunat pentru a i se comunica ca se va intalni cu Presedintele 1a ora 20:00. Omar nu a fost invitat, dar a insistat sa il insoteasca pe Yassin la palat. Cand au ajuns acolo, garzile SPP nu i-au permis lui Omar intrarea pe domeniul Cotrocenilor.

Evolutii

[La acel moment, opinia publica nu era informata despre faptul ca Presedintele se intalnise cu Omar. In 2008, Presedintele a afirmat public ca s-a intalnit de doua ori cu Omar Havssam.]

Ni s-a comunicat ca Mohamed Yassin i-a prezentat situatia Presedintelui Traian Basescu, adaugand ca ar fi fost dispus sa calatoreasca la Bagdad ca reprezentant al unitatii arabo-romane. Presedintele a fost de acord ca aceasta era

o idee buna, promitand sprijinul autoritatilor romane pentru misiunea lui Yassin, dar a afirmat ca nu avea puterea de a-1 elibera pe Omar de consemnul la frontiera.

Omar a fost foarte dezamagit de faptul ca Presedintele Basescu nu dorea sa-i accepte variant. Omar a plecat la aeroport cu Yassin. L-a asigurat pe Yassin ca va colecta suma pentru rascumparare si i-a furnizat cateva contacte cu care sa ia legatura odata ajuns la Bagdad, printre ele numarandu-se fratele lui Munaf, Yousef Al Amin. Yassin a zburat imediat la Aman,

La 31 martie, Omar era mentionat in presa drept persoana care organizase rapirea. Yassin i-a telefonat din Bagdad, la 13:26 si 15:42, confirmandu-i ca autoritatile romane si cele irakiene erau nemultumite din cauza dovezilor care indicau implicarea lui Omar. Dovezile proveneau din surse irakiene.

Ca urmare a acestor evolutii, Omar a facut doua lucruri: a vorbit cu fratele lui Munaf, Yousef Al Amin, si i-a spus sa ia legatura cu rapitorii, cerandu-le sa-i elibereze pe jurnalisti in 24 de ore. De asemenea, Omar a hotarat sa-si trimita la Bagdad fratele, Omar Mahmoud, pentru a comunica in mod direct cu Yousef al Amin. Omar isi dadea seama ca pierdea controlul asupra situatiei.

Omar Mahmoud a ajuns la Bagdad la 4 aprilie pe ruta Bucuresti-Istanbul-Damasc-Aman. A contactat Ambasada Romaniei care l-a transportat la acelasi hotel unde se afla Yassin. Cei doi s-au intalnit, iar Yassin a observat ca Omar Mahmoud era extrem de agitat. Acesta din urma i-a spus lui Yassin ca, intr-un fel sau altul, probabil ca fratele lui era implicat in rapire, dar daca Yassin dorea detalii, trebuia sa discute cu Yousef Al Amin, pe care-l considera cheia rezolvarii crizei.

Al Amin a sosit la hotel pentru a discuta cu Omar Mahmoud. Cei trei indivizi s-au intalnit, separat, l-au trimis pe Al Amin sa obtina mai multe informatii, apoi s-au intalnit din nou, au discutat, au chemat si alte persoane - de la ora 10:00 la ora 20:00. La finalul acestei sesiuni prelungite, Yassin a concluzionat nu numai ca Omar Hayssam era implicat in rapire, ci si ca Munaf si fratele lui, Al Amin, erau, de asemenea, implicati.

In prezenta lui Omar Mahmoud, Mohamed Yassin a contactat prompt autoritatile irakiene si le-a comunicat opinia lui. Politia irakiana a venit imediat la hotel - si l-a arestat pe Omar Mahmoud, care a afirmat ca misiunea lui in Irak era pur si simplu de a-1 informa pe Yousef Al Amin ca „actiunea a fost deconspirata si trebuie terminata”.

In urma interogarii fratelui lui Omar, alti noua indivizi au fost arestati, inclusiv membri ai familiei lui Munaf fratele, Yousef Al Amin, si cumnatul, Ibrahim al Giuburi fost ofiter in armata lui Saddam - insusi individul care

condusese masina rapitorilor in care se aflau jurnalistii si „ghidul" lor, la 28 martie.

Datele transmise autoritatilor romane de catre securitatea irakiana, inclusiv informatiile obtinute in timpul interogarii celor implicati in rapire, indicau ca Omar Hayssam si asociatul lui in afaceri, Munaf Mohamed, initiasera rapirea.

Dupa consultarea cu conducerea DIICOT si cu Procurorul General, am hotarat sa il arestam pe Omar Hayssam si sa-l aducem in fata unui judecator, cerand arestul preventiv pentru cazul Volvo. Inca se adunau informatii cu privire la implicarea lui in rapire - de exemplu, am interceptat o conversatie ciudata pe 4 aprilie, atunci cand un ofiter de informatii sirian localizat in Siria, „Basam", i-a telefonat lui Omar si au discutat despre calmarea anumitor parti care erau in mod evident constiente de rapire; „Basam" i-a pus intrebari cu privire Ia starea unui plan diferit nespecificat - dar cazul Volvo era practic incheiat si gata sa-l infunde pe Omar. Acesta a fost arestat intr-o actiune preventiva la 5 aprilie 2005.

CAPITOLUL 8

INTRAND IN LUMEA LUI OMAR HAYSSAM

Au urmat zile si nopti de interogatorii - si negocieri - pentru a obtine informatii esentiale de la Omar Hayssam, in vederea eliberarii jurnalistilor romani. Omar parea a fi complet depasit de situatie, coplesit. Practic, pierduse controlul asupra unei operatiuni pe care el insusi o initiase.

Dar, totusi, de ce initiase acest proiect hazardat? Pe masura ce faceam legatura intre elemente, devenea clar ca hotararea lui de a realiza acest obiectiv bizar, rapirea inventata, avusese un singur scop.

Omar fusese cel care a sunat-o pe Marie Jeanne la 19 martie, intreband-o daca exista cineva de la Prima TV care dorea sa calatoreasca in Irak cu partenerul sau de afaceri, Munaf Mohamed. Omar o cunoscuse pe Marie Jeanne in 2003, atunci cand luasera amandoi parte la o vizita oficiala a Presedintelui Ion Iliescu in Algeria si Tunisia - el facea parte din delegatia de afaceri, iar ea relata calatoria ca jurnalist. Apoi, in 2004, Marie Jeanne l-a intervievat pe Omar in biroul sau cu privire la rolul lui in eliberarea unui marinar in Yemen. (Cameramanul ei pentru acel interviu a fost Sorin Miscoci.). In plus, Omar era prieten cu tatal lui Marie Jeanne, senatorul Vasile Ion, pe care se gandise sa il atraga la Bagdad pentru a fi rapit, inainte de a se hotari asupra ideii de a-i rapi pe jurnalisti.

Omar i-a explicat lui Marie Jeanne ca Munaf avea conexiuni excelente in Bagdad datorita identitatii sale duble, irakiano-americane. Omar i-a asigurat pe jurnalisti ca puteau aranja obtinerea vizelor pentru Siria sau Iordania, in functie de traseul lor. A sugerat chiar ca se putea aranja un interviu cu Presedintele sirian Bashar al Assad. Marie Jeanne a fost entuziasmata si a inaintat ideea sefilor redactiei, care au acceptat-o.

In acelasi timp, Omar i-a telefonat unui prieten de la *Romania Libera*, loan Bocioaca, pe care il cunostea de opt ani. Omar a insistat ca Bocioaca sa gaseasca un reporter pe care sa il trimita in calatoria in Irak intrucat puteau fi aranjate interviuri cu irakieni de rang inalt. Bocioaca a apelat la directorul ziarului, Petre Mihai Bacanu, care l-a selectat pe Ovidiu Ohanesian pentru ca dobandise experienta in Afganistan.

Pentru a obtine vize pentru Iordania si Irak pentru jurnalisti, Omar a la apelat prietenul sau, Foul Bital, ambasadorul palestinian in Romania, care a contribuit la grabirea procesului. Pasapoartele au fost gata la timp pentru plecare, programata pe martie. Inainte de a pleca, fratele lui Omar i-a transmis lui Munaf

Mohamed 8.000 dolari americani si aproximativ 10.000 euro - mult mai multi bani decat ar fi fost necesar in mod normal pentru o calatorie de 15 zile intr-o zona de razboi.

Grupul a decolat de pe Otopeni la ora 21:40 cu o cursa Tarom catre Aman, Iordania. Erau asteptati sa se intoarca pe 6 aprilie.

Dar De Ce?

Cunoasterea detaliilor complotului lui Omar nu raspunde la intrebarea privind motivele pentru care a conceput aceasta drama psihotica. Ca urmare a investigatiei, am realizat ca el concepuse planul ca pe o diversiune.

Stia ca DIICOT si alti investigatori ii suflau in ceafa din toamna anului 2004. Atunci, dupa alegerile prezidentiale, a asistat Ia inlaturarea de la guvernare a tuturor contactelor sale de la varf din Partidul Social Democrat (PSD). Astfel ca, la inceputul anului 2005, Omar Hayssam era in panica.

Si era rational sa intre in panica ... Demarata cu aproximativ sase luni inainte de rapire, investigatia noastra privitoare la Omar Hayssam era bine fundamentata. Trecusem in revista o cantitate uriasa de documente referitoare la grupul de companii condus de Omar, pentru a evalua caracterul potential ilegal al activitatilor sale, alaturi de parteneri romani si straini.

Cea mai mare provocare a fost faptul ca Omar se folosea de firme fantoma, uneori constituite in Romania de catre persoane de origine araba (mai ales din Siria si Irak) care veneau in Romania cu ajutorul sau, ceea ce le oferea suficient timp pentru a crea firme-paravan. Prin intermediul acestor firme se comiteau o varietate de infractiuni: se luau imprumuturi care nu mai erau niciodata returnate, se faceau privatizari frauduloase si se acceptau rambursari ilegale de TVA. Totusi, in mod invariabil, acesti proprietari dispareau (probabil ca paraseau Romania), ceea ce facea imposibila interogarea lor.

Pentru a da un singur exemplu despre conexiunile lui obscure, am fost capabili sa-l identificam pe unul dintre partenerii de afaceri ai lui Omar, implicat intr-o activitate intre Romania si Irak, astfel ca am declansat o cercetare penala asupra lui. Dar nu am putut finaliza primul interogatoriu, pentru ca a fost luat ostatec in mod misterios si executat de catre insurgenti irakieni. Aveam de a face cu adevarat cu indivizi brutali.

Directia economica a investigatiei a avut o dimensiune interna. Era remarcabil in cat de multe privatizari importante era implicata intr-un grad sau altul reteaua lui Omar, deseori in detrimentul statului roman. Pe plan intern, eram dornici sa demonstram evaziunea fiscal si returnarea frauduloasa de TVA.

Prin activitati ilegale, grupul de firme coordonat de Omar a obtinut sume foarte mari de bani care au fost spalate si transferate in strainatate prin intermediul catorva entitati *off-shore* din Cipru, Insulele Virgine etc. Obiectivul investigatiei noastre a fost sa identificam conturile bancare si sa repatriem sumele care apartineau statului - sa aducem inapoi in Romania profiturile din activitati criminale.

In cadrul investigatiei mele asupra infractiunilor lui economice, in 2004 si 2005, tocmai incepusem sa realizez implicarea lui Omar in traficul international de armament, precum si conexiunile lui cu diverse state suspectate de comunitatea internationala de finantarea si initierea unor acte teroriste ... cand, disperat, el a conceput rapirea, de la Bagdad.

CAPITOLUL 9

EXTINDEREA INVESTIGATIEI - SIRIENII

Am reusit sa adunam multe informatii despre planul premergator plecarii, insa nu am primit de la Omar prea multe stiri utile despre soarta actuala a ostatecilor. Si totusi, ostatecii erau pierduti pe undeva, pe strazile malefice ale Bagdadului.

Am decis, prin urmare, sa cerem ajutor guvernului sirian, intrucat legaturile sirienilor cu toate aspectele acestei drame nu puteau fi negate, desi erau pline de ambiguitati.

Impreuna cu un talentat detectiv al politiei, comisarul Miron Cristian Alexandru, detasat de la Ministerul de Interne la DIICOT, echipa a ajuns la concluzia ca ar trebui sa mergem la Ambasadorul Siriei in Romania, pentru a cere ajutorul sirian in rezolvarea dilemei ostatecilor.

Pe 27 aprilie, Miron s-a intalnit cu Ambasadorul Siriei, Mahmoud Abbas, la Ambasada tarii sale. Scopul nostrum era sa cerem cooperarea siriana pentru a largi sfera de investigatie in acest caz.

In timpul discutiei ambasadorul Abbas a relatat ca mai existau inca doua cereri de ajutor, emise de autoritatile romane. Una de la presedintele Basescu, care l-a sunat pe presedintele Sirei si o alta de la un functionar al Ministerului Afacerilor Externe.

Ambasadorul ne-a felicitat pentru prezentarea celei mai precise si mai cooperante propuneri, cu un scop clar si o abordare concreta.

I-a spus ca, in ciuda relatiilor personale de prietenie pe care le are cu unii cetateni Sirieni, presedintele Basescu nu s-a deranjat sa ia parte la Ziua Nationala a Siriei, ceea ce a provocat o mare dezamagire autoritatilor siriene.

Iar referitor la solicitarea MAE, o cerere telefonica, a mentionat ca aceasta a fost atat de distanta si vaga, incat la sfarsitul convorbirii, dupa ce a inchis telefonul, si-a dat seama ca desi persoana ceruse ajutor intr-o anumita chestiune, nu specificase care era aceea!

Potrivit Ambasadorului, ministrul Justitiei (si *Celula de Criza* de la Presedintie) ar fi trebuit sa contacteze autoritatile siriene mult mai devreme si sa nu fi irosit timp cu negociatori care nu cunosteau situatia de la fata locului si care nu se bucurau de increderea irakienilor. (Deoarece am fost tinut departe de negocieri, nu mi-a fost in totalitate clar care erau obiectiunile Ambasadorului, insa am inteles repede ca stia lucruri).

Pe parcursul discutiilor a fost metionat si subiectul fostilor oficiali din timpul regimului lui Saddam Husseim, care traiau in exil, in Siria. Am inteles ca ei constituiau surse interesante de informtii.

Comisarul Miron l-a intrebat pe Ambasador in mod direct care era parerea acestuia despre ultimatumul dat de rapitori — potrivit caruia, daca trupele romane nu incepeau retragerea din Irak, jurnalistii aveau sa fie ucisi — care avea sa expire in cateva ore. Ambasadorul Siriei a zambit sugestiv si a raspuns, cu convingere, ca niciunul dintre ostateci nu avea sa fie ucis. Si asa a si fost.

Apoi a schimbat subiectul, aducand vorba despre activitatile ilegale in care era implicat Omar Hayssam in Romania.

Comisarul Miron a intrat intr-un joc operativ, afirmand ca Omar colaborase neconditionat cu autoritatile romane, inclusiv in privinta tranzactiilor ilegale de arme pe care o pusese la cale in Orientul Mijlociu. Sirienii au cerut imediat date referitoare la acele tranzactii, dar comisarul Miron a sugerat ca s-ar putea face un schimb, daca sirienii urmau sa se implice in salvarea ostatecilor romani.

Drept raspuns, Ambasadorul Abbas a sustinut ca nu are competenta de a stabili termenii unui astfel de troc, dar ca ar fi bucuros sa ii protejeze pe anchetatorii romani, astfel incat acestia sa poata merge la Damasc, subliniind ca urmaorul zbor catre Damasc avea loc peste doua zile.

Ungureanu Intervine in Caz

Atunci cand l-am informat pe Procurorul General asupra rezultatelor intalnirii dintre comisarul Miron si Ambasadorul Siriei, a fost de acord ca deplasarea la Damasc era necesara. Celula de Criza a fost informata despre acordul incheiat cu autoritatile siriene, insa in loc sa ne trimita pe noi, presedintele l-a trimis la Damasc pe ministrul Afacerilor Externe, Razvan Ungureanu.

Ministrul Ungureanu s-a intalnit cu presedintele Bashar Al Assad (probabil ca pentru ei a fost o excursie placuta, insa nu a ajutat cu nimic investigatia noastra in privita lui Omar Hayssam, si nici nu a generat multe informatii despre situatia de pe teren, de la Bagdad).

In loc sa se indrepte spre Damasc, echipa DIICOT s-a reorientat si am decis sa incepem cautarile pe teren, la Bagdad. Tot nu reusisem sa scoatem prea multe de la Omar, insa comunitatea araba romana si familia lui Munaf ne-au fost de ajutor in multe privinte. Eram pregatiti sa urmarim cazul mai departe, in Irak.

Bagdad, Prima Data

Cateva zile mai tarziu, ne-am deplasat impreuna cu echipa de investigatii la Bagdad, unde am lucrat indeaproape cu politia irakiana.

Irakienii intelesesera repede ca rapirea nu era decat un bluff, initiat de Omar Hayssam si de altii. Persoanele arestate 1a sfarsitul lui martie au dat declaratii si au oferit echipei DIICOT informatii in cursul anchetelor.

Am aflat ca atunci cand Munaf a ajuns la Bagdad impreuna cu jurnalistii, pe 23 martie, l-a activat mai intai pe fratele sau Yousef Al Amin, spunandu-i ca Omar Haysam, prietenul si partenerul sau de afaceri, avea probleme cu noul presedinte al Romaniei si i-a cerut ajutor lui Youssef pentru a-i iace pe jurnalisti sa "dispara" pentru cateva zile, pana cand Omar avea sa ajunga la Bagdad. Deoarece Youssef avea un handicap – fusese impuscat in mana dreapta, l-a chemat pe cumnatul sau, Ibrahim Al Giuburi, pentru al ajuta. Ibrahim a intrat in contact cu un grup de indivizi, pentru a duce planul la indeplinire.

Ceea ce au subliniat cu totii a fost faptul ca Omar dorea un soi de rapire gen "vodevil", care sa dureze doar cateva zile, jurnalistii urmand sa aiba la dispozitie tot ce le trebuia: tigari, cafea, apa calda - un fel de rapire "relaxata".

Pentru a implica mai multi oameni, Ibrahim al Giuburi a infrumusetat povestea. Dintr-odata, Omar si Munaf erau persecutati in Romania pe motive religioase, iar prin intermediul rapirii sperau sa isi imbunatateasca imaginea in Romania. Legaturile retelei au ajuns in cele din urma la un grup de suniti, condusi de Khaled al Akidi, cunoscut drept Abu Sahar.

Potrivit politiei irakiene, din cauza intereselor reprezentate de oamenii din spatele "falsei" rapiri, cazul a fost preluat de un alt grup, avand loc intr-un fel o a doua rapire, care a devenit una reala si care a urmat toate regulile si "standardele" grupurilor terorise active in zona.

In paralel cu negocierile purtate de romani cu rapitorii, politia irakiana si fortele de securitate au avut propriile canale de comunicare cu grupul lui Abu Sahar si erau constiente de ceea ce se intampla. Ne-au impartasit informatiile si noua.

In fiecare zi stiam ca facem progrese. Desi, Bagdadul era in mod cert o zona de razboi - cu elicoptere care zburau in mod constant la altitudini mici, cu tot atatea tancuri cate automobile pe stazi, cu arme pretutindeni – m-am simtit atat de implicat in investigatie, incat aproape ca nu am perceput lipsa de normalitate a mediului inconjurator.

Si a existat si un beneficiu neasteptat in a avea un partener la Ambasada Romana - un model de eficienta si de disponibilitate in a ajuta. Condusi de un diplomat talentat, vorbitor de araba, ambasadorul Mihail Stuparu, tot ce ne-a fost necesar in materie de permise si aprobari de la Autoritatea SUA a fost aranjat de acesta si de echipa sa. Nu era doar eficient, ci si curajos, umbland fara teama

peste tot in Bagdad. Si mai e si un bucatar si un povestitor extraordinar. Acesta este genul de om care ne aminteste ce mari talente se nasc in tara noastra...

Pe 19 mai, doua persoane respectabile din conducerea politiei irakiene, un colonel si un maior, ne-au anuntat ca in trei zile jurnalistii aveau sa fie eliberati in schimbul unei sume semnificative de bani. Ne-am facut datoria si am raportat aceasta informatie prin intermediul stucturii ierarhice a Ministerului Public.

Duminica, 22 mai, impreuna cu echipa DIICOT, ma aflam pe aeroport, in drum spre Bucuresti. Cam in acelasi timp, am primit telefoane de la Ambasadorul Stuparu si de la colonelul Fadel de la Politia Irakiana; jurnalistii fusesera eliberati si erau, multumita lui Dumnezeu, teferi.

CAPITOLUL 10

DIN NOU IN BAGDAD, CU MUNAF

Cei trei jurnalisti eliberati s-au intors la Bucuresti plini de glorie - lasandu-l pe Munaf la Bagdad, sechestrat intr-o celula de la Camp Crooper, sub supravegherea americanilor.

La DIICOT stiam ca Munaf era un martor cheie, nu doar in ceea ce privea fiasco-ul luarii de ostateci, ci si in privinta tuturor celorlalte afaceri in care era implicat Omar Hayssam: oamenii pe care acesta ii cunostea, intelegerile pe care le incheiase, crimele pe care era posibil sa le fi comis. Munaf se afla in mare incurcatura - departe de casa. Sotia sa romanca si cei trei copii ai lor nu puteau sa il viziteze; rudele sale din tara avusesera de suferit ca urmare a actiunilor sale. Daca toata aceasta manevra era, in mare parte, ideea lui Omar Hayssam, asa cum se profila, eram siguri ca vom avea parte de o sursa excelenta in marturia lui Munaf Mohamed.

Am contactat Autoritatea Americana de la Bagdad, prin intermediul Ambasadei SUA la Bucuresti, cerand permisiunea sa le interogam prizonierul. Am primit repede

Camp Cropper este o mare inchisoare situata in apropierea aeroportului, care era extinsa, chiar in perioada vizitei noastre, pentru a putea gazdui detinuti de rang mai inalt. Este extrem de bine pazita, o fortareata mai tehnologizata decat oricare alta pe care mi-o pot imagina. Americanii au fost prietenosi si dispusi sa ajute; cei care s-au ocupat de Munaf.

Pareau sa fie la curent cu situatia sa si au facut tot ce le-a stat in putere pentru ca echipa DIICOT sa se simta in largul ei. Ne-au fost aduse alimente si cafea. Bauturi racoritoare. Oamenii puteau fuma.

Munaf fuma. Enorm. L-am interogat de patru sau cinci ori, sapte ore pe zi. La interogatorii a participat si un procuror militar american. Timpul alocat era foarte bine stabilit, intrucat fortele SUA au inteles ca tratamentul lui Munaf era supus Conventiei de la Viena si tratatelor cu privire la prizonierii de razboi.

Interviurile cu Munaf au avut loc intr-un fel de trailer. Daca ar fi sa aleg un cuvant pentru a-l descrie, as spune "Emotional”. Si: "Furios”. Prima data a plans. Apoi a devenit foarte comic, ii lipsea familia. Voia sa vina acasa. Si dorea sa vorbeasca si sa vorbeasca.

Bineinteles, unul dintre primele lucruri pe care voiam sa le intelegem era... De ce? De ce s-a implicat si a ajutat la planificarea sau poate la conceperea

acestei prost gandite nelegiuiri? Munaf era de neinduplecat: fusese planul lui Omar, pe care el, Munaf, il pusese in aplicare fiindca fusese obligat, amenintat.

Munaf a explicat cum Omar a inceput sa ii transfere importante active lui si sotiei lui, Georgeta, intrucat intelesese ca investigatia DIICOT fusese accelerata la sfarsitul anului 2004. Printre companiile transferate pe numele lui Munaf se numara si Bucovina, o companie de apa minerala de la Vatra Domei; Rio Bucovina Distribution, un distribuitor de apa minerala de la Bucuresti; Uno International, o companie de imobiliare de la Buzau si Iapit Divertis, care fabrica produse metalice pentru industria constructiilor.

Apoi a inceput sa faca presiuni asupra lui Munaf pentru a participa la aceasta manevra ciudata: o rapire in Irak, care sa-i permita lui Omar sa intervina, sa plateasca rascumpararea, sa negocieze eliberarea si sa apara drept un erou in ochii autoritatilor romane. Omar si-a imaginat nu doar ca acest plan ii va aduce un avantaj psihologic, ci si ca autoritatile romane aveau sa ii deblocheze conturile bancare pentru a-i permite sa plateasca rascumpararea, dandu-i astfel posiblitatea sa trimita in strainatate cel putin doua milioane de dolari pentru uzul propriu.

Omar a crezut ca Munaf putea sa se ocupe fara probleme de aspectele logistice ale acestei manevre, intrucat cetatenia americana urma sa ii ofere un anumit grad de protectie.

Munaf s-a impotrivit, insa a cedat in cele din urma, atunci cand Omar l-a amenintat fizic si pe el si pe familia lui. Omar purta o arma. Munaf a explicat ca existau marturii despre Omar potrivit carora acesta i-ar bate pe cei care il infrunta. Potrivit lui Munaf, acesta incercase sa aranjeze asasinarea unui functionar de la Ambasada Siriei la Bucuresti, care amenintase sa dezvaluie autoritatilor romane faptul ca Omar calatorise cu un pasaport fals. (Functionarul a fugit inapoi acasa, in Siria).

Munaf spunea ca se simtea incoltit, iar Omar l-a asigurat ca rapirea avea sa fie "usoara" - durand 3-5 zile - suficient pentru ca Omar sa ajunga la Bagdad si sa sa-si asume meritul pentru ajutorul oferit in eliberarea ostatecilor.

Bineinteles, lucrurile nu s-au desfasurat asa. Iar pe parcursul celor 55 de zile de prizonierat, Munaf a avut parte de aceleasi conditii restrictive, de aceeasi stare de anxietate, de acelasi sentiment de abandonare ca si colegii sai ostateci - desi experientei sale i s-a adaugat gustul amar al vinovatiei.

Munaf Dezvaluie Activitatile de Trafic de Armament ale lui Omar

Pe masura ce investigatia a continuat, cel care a avut o contributie decisiva in demonstrarea vinovatiei lui Omar Hayssam in initierea si finantarea operatiunii de rapire a fost Munaf Mohamad. Pe parcursul acelei saptamani de conversatii, in

inima fortului de la Carnmp Cropper, Munaf a dezvaluit informatii noi despre rolul lui Omar intr-o retea activa de operatiuni de trafic de arme, in Romania si in afara ei.

Avand in vedere unde ne aflam, descrierea de catre Munaf, spre exemplu, a calatoriilor lui Omar la Moscova si Bagdad, in vara anului 2002, a constituit o ironie.

Incerca sa intermedieze o afacere pentru ca rusii sa le vanda irakienilor 300 de rachete – oferta rusilor a fost 10 baterii (unitati) care sa acopere intreaga tara, pentru 300 de milioane de dolari americani, incluzand comisioanele – rachete dorite de irakieni ca mijloc de aparare antiaeriana, care sa neutralizeze eventualele atacuri militare americane. Banii urmau sa fie transferati intr-o banca iordaniana, de unde aveau sa plece in Rusia.

Este adevarat ca Omar a fost de mai multe ori in Irak in aceasta perioada, acest lucru a fost confirmat mai tarziu, pe baza pasaportului sau. Deplasarile sale au fost facilitate de generalul locotentent Moustafa Tlas, un fost ministru al Apararii sirian care avea bune relatii cu Irakul - si cu care Omar avea unele legaturi de familie. In urma interogarii ulterioare a lui Nicolae Saracu, mi s-a confirmat faptul ca Omar crease ample legaturi cu Irakul. Saracu mi-a povestit ca Omar l-a trimis sa intervina la Ministerul Afacerilor Externe sa aranjeze o vizita in Romania pentru unul dintre verii lui Saddam, un tip care conducea un departament al Muhabarak-ului (Serviciile de Securitate Irakiene). Acesta ar fi venit in Romania sub legenda achizitionarii unui combinat siderurgic, pentru a pune la punct detaliile traficului de armament.

Daca afacerea cu rachete fusese dusa la bun sfarsit - Munaf nu mai stia.

Informatia aceasta trebuia doar coroborata, poate chiar de catre Omar... daca reuseam sa il determin sa vorbeasca.

Rascumpararea si Milioanele Disparute

Reusita confirmarii si a coroborarii informatiilor constituie cheia construirii unui caz judiciar solid, de aceea am mentinut in saptamana respectiva un contact permanent cu persoanele noastre de legatura din politia si securitatea irakiana, precum si cu unele Puncte de Contact Americane (PCA) pe care le intalnisem in luna anterioara, pentru a afla ce noutati ar mai fi putut avea.

Atat de la irakieni, cat si de la americani, am auzit o poveste incredibila, dar nu socanta, despre targul avandu-i drept obiect pe ostatecii romani. Stiam ca jurnalistii fusesera eliberati pentru o suma semnificativa de bani, insa nu avusesem niciodata motive sa ma concentrez pe acest detaliu. De la o excelenta sursa de informatii irakiana am aflat ca suma era intre 12 milioane si 13 milioane de euro, iar aceasta a fost confirmata de mai multe persoane, din etaloane diferite

ale complexului militar si de securitate de la Bagdad. Intorsatura consta in faptul ca, potrivit irakienilor, rapitorii au primit 9 milioane de euro, nu 12 milioane sau 13 milioane de euro. (Aproximativ 4 milioane de euro au fost delapidati). Cum eu faceam parte dintr-o delegatie "oficiala" cu competente de investigatie, oficialii americani au presupus ca deja cunosteam povestea banilor lipsa! Stiam ca banii venisera dintr-un fond special administrat de SIE roman. Eu insumi l-am vazut pe maiorul SRI Coldea (in prezent general si director adjunct) la Bagdad, atunci cand ostatecii au fost eliberati, asumandu-si o mare responsabilitate pentru deznodamantul crizei. Stiam cu totii ca presedintele era implicat in fiecare detaliu. Asadar nu mi-am putut imagina ca vreun ofiter escroc putea pierde pur si simplu 3-4 milioane de euro pe drumul catre locul unde trebuia platita rascumpararea.

Poate ca Grupul de Criza estimase costurile Guvernului roman pentru aceasta criza, care dura deja de aproape doua luni si implicase o munca intensa, suplimentara, la 3-4 milioane de euro, astfel incat i le-au rambursat guvernului din fondul special... sau poate ca anumite persoane, care au avut acces si au participat la operatiunea de eliberare, au scos acesti bani din suma totala de rascumparare si i-au impartit intre ele.

Celula de Criza era formata din Presedintele Romaniei si din cei responsabili de serviciile secrete - Radu Timofte, director SRI, Gheorghe Fulga, director SIE si Virgil Ardelean, director DGIPI. Insa directorii nu participau de fapt la intalniri. Cu siguranta ca aceasta "actiune" ar fi putut fi dusa la indeplinire fara stirea lor.

Cu toate acestea, nimic, si vreau sa spun nimic semnificativ in chestiunea ostatecilor nu a avut loc fara stirea si fara permisiunea expresa a presedintelui tarii. Potrivit surselor irakiene si americane, Guvernul Romaniei a alocat 13 sau 14 milioane de dolari pentru solutionarea crizei ostatecilor, insa doar 9 milioane de euro au ajuns la rapitori.

Aceasta chestiune ar putea li clarificata doar de cei care au administrat fondul de rascumparare si atunci cand marturiile legate de negocieri vor fi declasificate de partea romana. Negocierile si suma de bani platita au fost clasificate de presedintele Basescu pentru 50 de ani. Nu am avut acces la aceste documente; de la bun inceput, mi-a fost refuzat accesul la partea clasificata a activitatii celulei de criza.

Insa celor implicati li s-ar putea cere sa depuna marturie sub juramant, in comisii parlamentare, de exemplu. Nu poate fi exclusa nici varianta in care armata SUA ar putea pune la dispozitie toate informatiile interceptate de ea, iar o surpriza ar putea aparea chiar si din partea irakienilor.

Prima intalnire cu Presedintele Basescu

La mijlocul lunii mai, intors din nou de la Bagdad, Procurorul General Ilie Botos m-a sunat sa imi spuna ca am fost chemati, impreuna cu Comisarul Miron, la Palatul Cotroceni.

A fost prima data cand l-am intalnit pe presedinte in persoana. In timp ce intram in biroul sau, a trecut direct la subiect: dorea sa ne felicite, personal, pentru munca de investigatie pe care am depus-o in Irak in scopul eliberarii ostatecilor si pentru instrumentarea dosarului impotriva lui Omar Hayssam. Din conversatia care a urmat, era clar ca stia enorm de multe despre caz.

Stia ce aflasem in Irak; Stia de ceilalti participanti de pe teren. In momentul respectiv am fost impresionat sa observ ca a inteles si, credeam eu, a apreciat contributiile Comisarului Miron, intrucat munca politieneasca antitero depusa de Miron fusese extrem de operativa si daduse rezultate excelente, insa fusese oarecum tacuta, asa cum este natura acestui tip de actiune. La un moment dat a intrat si premierul Calin Popescu Tariceanu.

Nu m-a surprins sa il gasesc presedinte foarte determinat; stiam lucrul acesta despre el de la alte persoane si chiar din convorbirile telefonice pe care le avusesem. Insa am fost interesat sa ii observ capacitatea de a evalua rapid situatia. E un om insetat de informatie fara analiza. Se hraneste cu informatie bruta, iar acesta este un lucru neobisnuit printre oamenii politici.

Era clar ca presedintele se bucura ca situatia de criza luase sfirsit si, fara a detalia subiectul, ne-a lasat impresia ca spera ca intregul caz sa fie inchis cat se poate de repede. Sa fiu cinstit, nu credeam ca se va termina curand, dar mi-am tinut parerea numai pentru ine.

Aveam simpatie pentru presedinte, dar nu eram sigur in ce directie avea sa mearga.

Aflat abia in cea de-a treia luna a mandatului de presedinte, Traian Basescu a fost confruntat cu o criza care s-a metamorfozat dintr-un incident international legat de trupele din Irak, intr-un scadal despre coruptie. Castigase alegerile dupa o campanie impotriva coruptiei, sustinand ca sosise vremea ca toate institutiile romanesti sa fie curatate si investigate, indiferent de partidele politice sau de nivelul la care ajungeau investigatiile si sentintele. Facuse apel la noi, inca de la inceput - facuse apel la sistemul judiciar, la procurori, la comunitatea de informatii - sa nu ezitam in a ne urmari misiunea impotriva coruptiei. Avea oare sa isi indeplineasca acum promisiunea?

CAPITOLUL 11

DAMASC

Pe 25 august, echipa DIICOT a mers la Damasc pentru a strange marturii impotriva lui Omar, in ceea ce priveste infractiunile fata de natiunea noastra. Alaturi de mine si de ai mei, procurorul Adriana Cristescu si Comisarul Miron, au calatorit avocatul lui Munaf si un translator.

La Ambasada Romana, am interogat timp de trei sau patru zile doi complici sirieni ai lui Omar si Munaf. Oficialii sirieni care ne-au facilitat calatoria au fost extrem de ospitalieri. Am fost tratati bine si am fost bucurosi sa ducem la bun sfarsit o colaborare fructuoasa. Ceea ce mi s-a parut interesant a fost faptul ca sirienii nu i-au tinut partea lui Omar Hayssam. Nu aveau interes sa il protejeze sau sa-i musamalizeze infractiunile.

Intre locurile fascinante din Damasc se numara cel in care este ingropat capul Sfantului loan Botezatorul. Desi este in prezent o moschee, crestinilor le este permis sa o viziteze si sa se roage aici. Pe parcursul catorva zile de trairi intense, intr-o tara unde aveau loc evenimente intense, speram sa luam pauza pentru a vizita acel loc si pentru a ne ruga, insa munca ne-a rapit tot timpul.

Avertismentul unui Rabin

Inapoi la Bucuresti, in aceeasi luna, impreuna cu Adriana Cristescu, analizam daca sa-i impartasim presedintelui Basescu anumite informatii care ajunsesera ia noi dintr-o sursa neobisnuita: unul dintre cei mai respectati rabini din lume contactase DIICOT, bineinteles prin intermediul apropiatilor sai.

Datorita contactelor rabinului cu unii bancheri si lideri financiari, acesta era la current cu faptul ca anumite investigatii desfasurate in Romania in legatura cu importante sume de bani generate de traficul de armament si de persoane starnisera mania unor elemente criminale care puneau la cale o coalitie impotriva guvernului roman, in special pentru a-1 destabiliza pe presedinte.

Atat scenariul, cat si sursa erau atat de neobisnuite, incat conducerea Parchetului General a cazut de acord ca ar fi bine sa i le impartasim personal presedintelui.

In biroul presedintelui, timp de 20 de minute, Procurorul Cristescu si cu mine am deschis subiectul direct, fara a exagera sau minimaliza semnificatia acestei informatii. Dupa mimica presedintelui Basescu, nu as putea sa spun care i-a fost reactia. Nu a dezvaluit daca se bucura sau nu de informatie. A spus doar,

"Mergeti si va intalniti cu oricine considerati ca ar trebui sa va intalniti, insa alegeti Londra. Este locul cel mai sigur."

Rabinii nu constituie o expresie a intereselor Mossad-ului. Acestia au relatii ecumenice cu musulmanii, crestinii si cu alte religii. Lucreaza dupa principiul „luminii" de la care ne impartasim cu totii. Pentru cele mai importante lucruri trebuie sa cooperam, indiferent de religie. Unii rabini sunt in postura de a cunoaste lucruri foarte importante, intrucat unii dintre directorii generali executivi si dintre presedintii bancilor, precum si multi responsabili de conturi bancare sunt evrei. Rabinii pe care ii cunosc eu sunt foarte preocupati de efectele nocive ale crimei organizate.

Presedintele a schimbat subiectul si ne-a intrebat cate ceva despre activitatea noastra anterioara. I-am relatat ca in perioada in care am fost procuror la Timisoara monitorizasem toate tipurile de incidente implicand violarea embargoului asupra Iugoslaviei si stiam cat de indraznete - si de periculoase - puteau fi organizatiile criminale. ONU si Departamentul de Stat erau foarte interesate de acest domeniu. Nu a dat niciun raspuns.

Dupa intalnire i-a cerut unui asistent detalii despre trecutul meu profesional. Dorea sa stie daca apartinusem vreunuia dintre serviciile de informatii - din care nu fac si nu am facut niciodata parte, insa presupun ca am fost unul dintre primii procurori carae am incercat sa-i vorbesc despre strategiile de combatere a crimei organizate.

CAPITOLUL 12

SUBTERFUGIILE LUI OMAR

Am cunoscut doua persoane cu numele de Omar Hayssam. Unul care a dominat scena politica in 2005 printr-o discretie urmata de isterie; celalalt, o persoana captivanta, care a aparut in 2006. Ambele persoane erau deopotriva de diabolice.

Primul era persoana acuzata de rapire. Pentru cea mai mare parte a toamnei lui 2005, Omar a adoptat o atitudine discreta, de tacere. Hotarase sa nu vorbeasca - sau probabil fusese sfatuit sa nu o faca. Avea niste avocati extrem de buni, implicati in diferite cercuri politice. Un avocat il cunostea bine pe fostul Prim-Ministru Nastase, altul il stia pe Viorel Hrebenciuc, cunoscut lider PSD. Iar Omar pastra tacerea, probabil la sugestia acestor politicieni; i se spusese probabil sa nu vorbeasca despre lucrurile pe care le stia, nici despre rapire, nici despre diferitele conturi prin care finanta actiuni politice si nici despre complicitatea lor la diversele privatizari realizate pe baza unor informatii „din interior”.

Omar Hayssam putea dezvalui multe, caci reprezenta o parte din sistem; lucra pentru sistem, lucrase si pentru fosta Securiate, lucra acum si pentru noile servicii de informatii, avea o multime de bani investiti in afara tarii era implicat in trafic de armament, participase la operatiuni de spalare de bani, acestea fusesera la un moment dat coordonate fie de serviciile secrete, fie de clasa politica.

Era omul sistemului si, ca orice om al sistemului, nu putea spune nimic.

Poate se plictisise de aceasta strategie. Peste tot aveau loc evenimente ciudate, in acea toamna. Se primeau informatii conform carora Omar ar pregati anumite acte teroriste in Bucuresti. Unul dintre ele ar fi implicat un atac la Metrou.

Si mai erau si scrisorile. Intr-una din ele, un informator sustinea ca Omar planuia sa o rapeasca pe fiica presedintelui. In alta, s-a aflat despre un „plan” de a-l rapi pe Yassin Muhammed, trimisul presedintelui in Irak, care contribuise la arestarea primilor rapitori, in Bagdad.

Cam in aceeasi perioada, au aparut niste hartii despre care se presupunea ca apartine lui Hrebenciuc sau lui Gabriel Oprea si care i-ar fi fost trimise lui Omar

I se recomanda sa nu spuna nimic. In hartii se scria: nu spune nimic, avem noi tot, vei fi eliberat in curand.

Si a aparut apoi si pasaportul fals.

Un Pasaport Pe Biroul Presedintelui

Intr-o zi, presedintele a convocat la Cotroceni un grup de persoane de nivel inalt si de institutii care erau implicate in cazul lui Omar. Presedintele era agitat, era chiar foarte nervos. Generalul Degeratu, consilierul prezidential in probleme de siguranta nationala era si el acolo. Erau si domnul Timofte, domnul Ardelean, precum si altii, direct implicati in acest caz, (procurorul general nu a participat).

Presedintele tinea in mana un pasaport romanesc cu o fotografie relativ veche a lui Omar Hayssam de prin 1995 sau 1996. Voia sa stie cum era posibil ca o persoana arestata si invinuita de a fi implicata in acte de terorism sa poata obtine un asemenea pasaport. Si a mai intrebat, retoric, cum de un asemenea pasaport a ajuns pe biroul presedintelui in loc sa se afle pe biroul anchetatorilor.

Dupa o analiza superficiala a pasaportului, s-a ajuns la concuzia ca era un fals grosolan (o facatura care nu ar fi putut niciodata sa produca vreo consecinta juridica).

Nimeni nu a mai scos vreun cuvant. Imi spuneam, in sinea mea: „Domnule Presedinte, v-ati plasat in miezul acestui caz si chiar in cel al investigatiilor. Lucru complet neobisnuit. Poate din acest motiv va trimit dumneavoastra dovezile, fie ele adevarate sau simple falsuri. Poate ar fi vremea sa ne lasati sa ne facem treaba". Dar, bineinteles, nu am mai zis nimic.

Si cu totii am primit misiunea de-al monitoriza pe Omar, sa vedem ce mai pune la cale.

Urmarea datelor obtinute in urma supravegherii lui Omar, dupa ce am inaintat dosarul terorism, incepand cu data de 25 octombrie 2005 si la cererea DIICOT, instanta a aprobat punerea sub urmarire atat a lui Omar, cat si a anturajului sau. In actiunea de supraveghere a lui Omar fiind implicate SRI, DGIPI, Ministerul Justitiei si Directia Generala a Penitenciarelor. Omar devenise un fel de program de lucru complet pentru serviciile secrete romane.

In urma acestui program de supraveghere, s-a confirmat faptul ca Omar incerca sa foloseasca orice mijloc de comunicatie pentru a lua legatura cu lumea din afara.

S-a ajuns la concluzia ca Omar era implicat intr-o strategie de dezinformare si intoxicare informationala, oferind piste false despre potentiale pericole care, de fapt, nu aveau nici un fundament. Intrucat am vazut ca incerca sa-I dezinformeze pe informatri, iar apoi a aparut acel pasaport fals, am decis sa-l mutam la inchisoarea Craiova, o inchisoare de maxima securitate sis a-l izolam e propriile cercuri, astfel incat sa nu-I mai poata intoxica informational pe cei care efectuau investigatiile.

Chiar si atunci cand se afla in penitenciar, mi-am dat seama ca avea in continuare acces la informatii privind interceptarea sa. Avea niste legaturi extraordinare, trebuie sa recunosc asta. Asa incat l-am readus la inchisoarea Rahova din Bucuresti in luna decembrie.

Monica Macovei schimba mersul investigatiilor

In decembrie, DIICOT a primit vesti total dezamagitoare; pe baza informatiilor de la Munaf Mohamad in luna mai si confirmate ulterior de martori si de formatori, pe numele lui Omar Hayssam s-a constituit dosarul 628/D/P/2005, pentru traffic de arme, la data de 4 iulie 2005. Atunci am crezut ca aceasta era cel mai important, mai interesant caz pentru DIICOT sic a cei mai buni oameni urmau sa lucreze la acest dosar. Pentru a-l putea avea mereu pe Munaf la dispozitia noastra in ceea ce priveste documentarea, am cerut Ministerului Justitiei sa inceapa demersurile de extradare a lui Munaf Mohamad din Irak.

Aceasta cere a fost, in mod surprinzator, respinsa de ministrul justitiei, Monica Macovei, colaboratoare apropiata a presedintelui. Explicatia ministrului Macovei a fost ca nu ar fi putut sa ceara extradarea lui Munaf, intrucat acesta se afla pe teritoriu strain. Astfel, investigatia noastra a fost limitata, in special in ceea ce priveste implicarea lui Munaf in traficul de armament si in spalare de bani. Interventia ministrului Macovei a fost atat de flagranta incat Procurorul General Botos a luat decizia de a ataca decizia Ministrului in instanta.

Decizia ministrului Macovei nu ar fi putut fi luata fara stirea presedintelui, lucru care a ingreunat incercarea noastra de a-l presa pe Omar sa ofere, in timp util, informatii utile.

CAPITOLUL 13

CERTIFICATE MEDICALE ALE LUI OMAR

Cea de-a doua personalitate a lui Omar Hayssam a aparut, din cate se pare, ca o consecinta a ceea ce s-a intamplat pe 18 ianuarie 2006. Dup ace s-a plans de neancetate dureri de stomac, I s-au efectuat anumite teste care au relevant existent unei tumori pe colon. Echipa de medici condusa de dr. Mircea Beuran a efectuat operatia si i-au extirpate tumoara. La operatie au mai asistat directorul spitalului in penitenciarul de la Rahova si dr. Dan Dermengiu, directorul general al Institutului National de Medicina Legala (INML). Au fost martori si oficiali din Ministerul Justitiei; a fost o sala de operatii extreme de aglomerata.

Am citit fiecare raport si fiecare certificate privind starea sanatatii lui Omar. In ciuda speculatiilor facute in presa, nu am nici o indoiala ca erau adevarate. Ceeea ce a fost mai greu de evaluat a fost onestitatea sa, atunci cand s-a decis dintr-o data sa negocieze cu echipa DIICOT.

Acesta a fost momentul care a declansat inceputul negocierilor: diagnosticul sau.

Odata ce am stabilit ca avea sa colaboreze, a cerut o intelegere scrisa: s-a oferit sa colaboreze cu conditia sa se renunte la jumatate din perioada la care ar fi fost comndamnat. Problema era daca noi am fi fost de acord sa ii reducem sentinta la jumatate. A mai cerut si protectie pentru el si familia sa. A obtinut ceea ce a cerut. Iar noi urma sa obtinem o colaborare detaliata in dosarul nr. 628 privind traficul de armament, dosar care a fost considerat cel mai important pentru securitatea nationala a Romaniei.

Interesul meu major era de a-1 convinge sa colaboreze in mod semnificativ in ceea ce priveste cazul traficului de armament. Pe langa informatiile obtinute de la Munaf la Camp Cropper, agenti secreti si chiar fosti colegi ai lui Omar ne-au confirmat informatii privind anumite tranzactii cu arme initiate de Omar, in care erau implicati si un numar de oameni politici si de afaceri din Romania. Potrivit informatiilor privind conturile bancare, care fusesera descoperite, se parea ca cei implicate erau oameni politici din intreg spectrul politic, atat de stanga cat si de dreapta din PSD, PNL, sau PD. Prin intermediul lui Omar Hayssam incercam sa clarific aceste infractiuni.

Pe 28 februarie, institutul National de Medicina Legala (INML) a eliberat un raport oficial concluzionand ca situatia lui Omar era “grava”. S-a concluzionat ca Omar Hayssam prezinta diagnosticul de neoplasm colon arept vegetant, stenozant

si hemoragic, patologia descrisa fiind grava, susceptibila de complicatii imprevizibile... Si mai important era ca in raport se prevedea ca Omar nu putea fi tratat in mod eficient in reteaua sanitara a Directiei Generale a Penitenciarelor, ci doar in reteaua sanitara a Ministerului Sanatatii. O a doua opinie, din partea Administratiei Nationale a Penitenciarelor (ANP), a oferit aceasi concluzie: pacientul putea fi tratat, sub paza, intr-o sectie de oncologie a unui spital obisnuit.

Stiam ca trebuie sa grabesc interogatoriile, pentru ca deja se putea intrevedea deznodamantul: pe baza raportului INML, emis la data de 10 martie 2006, in dosarul economic ce-i fusese instrumentat, curtea a inlocuit masura arestarii sale preventive cu masura obligarii de a nu parasi tara.

Luand in considerare decizia raportului medico-legal, precum si hotararea inaltei Curti, am ajuns la concluzia ca eliberarea din inchisoare a lui Omar era iminenta. Fiind in posesia acestor rapoarte si certificate medicale, am putut vedea cat erau de convingatoare si mi-am dat seama ca orice judecator va inclina spre a-i oferi eliberarea conditionata si in cazul de rapire.

Omar incepe Sa Vorbeasca

Din acest motiv, am grabit interogatoriile incepand din data de 16 martie, chiar in timp ce negociam ce ar putea „obtine" daca ar coopera. Scopul nostru era de a depista existenta pe teritoriul Romaniei a unei organizatii criminaie implicate pe plan international in trafic de armament si spalarea de bani asociata acestor activitati.

Impreuna cu echipa mea, am avut numeroase intalniri cu el si dintr-o data a devenit un povestitor fermecator. Vorbea limba romana fara urma de accent. Ii mergea foarte bine mintea si era foarte atent la nuante; nu este tipul escrocului, nu este un singuratic sau unul care sa joace de unul singur.

Mai multe intalniri au avut loc in biroul DI1COT, unde fusese adus din inchisoare.

Mai tarziu, pentru a evita publicitatea, am decis sa ne intalnim intr-un loc secret. Toate aceste conversatii si intalniri au fost monitorizate. Toate conversatiile erau inregistrate. In primele cinci sau sase intalniri, pe cand era adus din inchisoare, a oferit destule informatii pe care te puteai baza si care puteau fi puse cap la cap pentru a uni elemente importante in dosarul traficului de armament.

De exemplu, ne-a oferit informatii despre Operatiunea Sudan. La sugestia ministrului Energiei, Dan Ioan Popescu, in 2001 si 2003, o echipa de oameni de afaceri si alte persoane influente - de exemplu Dorin Marian, fost consilier pe probleme de securitate nationala in timpul lui Emil Constantinescu si cel care supraveghease recuperarea datoriilor sudaneze - au mers Khartoum pentru a

negocia cu oficialii sudanezi in privinta unui teren petrolier situat la granite cu Libia.

Trocul ar fi trebuit sa implice oferirea unei tehnologii militare de real interes pentru sudanezi, piese pentru elicopterele Puma cu care erau dotati sudanezii (din Romania), arme conventionale si posibilitatea de refinantare a unei fabrici de tractoare din Brasov care putea fi usor transformata pentru a servi unui scop militar. Echipa romana a discutat cu presedintele Sudanului si cu reprezentanti ai SMT, initiale ce am presupus ca proveneau de la Sudan Master Technology, dar de fapt insemna Sudan Military Technology, entitate controlata de serviciile militare din Sudan.

Din ceea ce am aflat ulterior, contractual dintre sudanezi si romani nu s-a mai semnat din cauza unor dezacorduri dintre expertii celor doua tari. Sudanezii au cerut un pret prea mare. Pe de alta parte, in urma acestor negocieri, au avut loc mai multe transporturi de arme conventionale romanesti catre Sudan, precum si furnizarea de „know how" militar in schimbul unor produse petroliere. Aceste tranzactii erau documentate, dar nu suficient de bine pentru a-mi permite sa formulez acuzatii; eram doar in faza preliminara, adunam dovezi. Acest tip de documentatie este foarte greu de obtinut pentru ca astfel de tranzactii nu lasa de obicei nici o urma.

Atunci cand sunt incheiate astfel de tranzactii, se foloseste de obicei tehnica numita *capac*, cu produse care pot circula liber, puse deasupra ca sa acopere transportul de arme.

Deci, investigatia trebuia sa inceapa de la furnizor si sa urmeze intregul itinerariu. Este o investigatie extrem de laborioasa. Rolul lui Omar, dupa cum s-a oferit el insusi, din proprie initiativa, era acela de a furniza documente referitoare la aceste tranzactii si de a oferi acces la contracte.

Vreo douazeci sau treizeci dintre aceste contracte fusesera semnate in Yemen. De exemplu, Ministerul de Razboi a oferit certificate de utilizator final, astfel incat livrarea sa poata ajunge, in cele din urma, intr-o tara in care avea interdictie de a achizitiona armament. Potrivit lui Omar, aceste arme erau aduse in Yemen in baza certificatelor de utilizator final, acte care nu mai erau verificate amanuntit, dupa care erau trimise in tari aflate in conflict sau sub embargo. De exemplu, in Irak, beneficiarul direct era armata Iui Saddam Hussein. Au existat si situatii in care Omar participa la negocierile dintre Rusia si Irak, privind transferul de arme in Irakul lui Saddam, ceea ce implica o multime de detalii si un volum de munca extrem de mare.

In mod clar, ideea cum ca Romania ar aproviziona armata lui Saddam, tocmai intr-o perioada in care incercam sa intram in NATO, era de-a dreptul

scandaloasa... si demonstreaza cum interesul national este subminat de acesti traficanti.

In acea perioada pe masura ce inaintam cu investigatiile, am observat ca nu mai aveam sustinerea SRI. Imi oferisera extrem de putine date privind aceste operatiuni, dar am primit un ajutor substantial din partea unor persoane din SIE. Din informatiile primite de la SIE, am putut identifica persoane pe care DIICOT le-a putut pune sub acuzare si aresta. Un exemplu a fost cea al lui Ion Busoioc, cunoscut drept „Ivanov", un membru al agentiei de spionaj ruse GRU, care fusese activ in Romania in timpul operatiunii Shimon Naor. (Naor, liderul unei retele internationale de traficanti de armament, a fost capturat in 1999, dar a evadat din Romania). Busuioc a fost mult timp un aliat al lui Omar Hayssam.

Busuioc a fost arestat si condamnat la cinci ani de inchisoare, in vara lui 2007. Avand cetatenie dubla, moldoveneasca si romana, el ramasese mereu personajul misterios din dosarele noastre si am tot auzit de „Ivanov" cu cateva ocazii, inclusiv de la Munaf. Omar Hayssam a fost cel care mi-a spus in cele din urma ca „Ivanov" era de fapt numele de cod a lui Ion Busuioc.

Busuioic a confirmat ceea ce ne declarase Omar, fara ca cei doi sa se poata consulta inainte. Ultima data cand am auzit de Busuioc era inca in inchisoare in Romania.

Cu toate acestea, din momentul in care Omar a decis sa negocieze, ne-a si intoxicat cu diverse informatii. Intelesese care era scopul jocului si juca pe doua fronturi. Pe de o parte, imi oferise ceea ce ma interesa, chiar si dovezi pentru dosarul de trafic de armament in care il monitorizam si pe el. Din acest motiv, el facea mereu aluzii la implicarea politicienilor si a serviciilor secrete - probabil pentru a-i speria si pe unii, si pe ceilalti. In cazul in care nu ar fi fost eliberat, ar fi dezvoltat rapid acest subiect pentru ca in mod indirect, vechii sai prieteni sa-l poata ajuta; daca ar fi fost eliberat, si-ar fi reorientat colaborarea. Omul asta e un adevarat cameleon.

CAPITOLUL 14

OMAR ELIBERAT PRIN APROBARE „DE SUS”

Pe 30 martie, chirurgul sef de la Institutul de Oncologie din Bucuresti, Prof. Dr. Balanescu, a raportat existenta mai multor probleme: o adenopatie supraclaviculara stanga diametrul de 0,8 – 1 cm de consistenta ferma si o adenopatie axilara stanga cu diametrul 1,5 cm, sensibila la palpare, fiind indicate si investigatiile ce urmeaza sa fie intreprinse pentru a detecta eventuale deseminari la nivelul ficatului. Nodulii puteau fi maligni, dar acest lucru putea fi confirmat doar dupa efectuarea unor noi teste.

In mai putin de doua saptamani, SRI a raportat la DIICOT ca, potrivit doctorului Mircea Beuran, evolutia bolii lui Omar era atipica. In urma operatiei, starea sanatatii sale se imbunatatise timp de 10 zile, pentru ca mai apoi sa se inrautateasca. Doctorul a considerat ca pacientul este prea slabit pentru a face fata unei noi operatii. Pe 11 aprilie doctorul penitenciarului, inspectorul principal dr. Constantin Tanasescu, in grija caruia se afla Hayssam, a trimis un fax Curtii de Apel **aratand ca**, din cauza starii actuale a pacientului acesta nu putea ajunge la tribunal si nici nu putea fi supus unui interogatoriu.

Nu sunt medic, dar in calitate de procuror, a trebuit sa raportez superiorilor mei situatia starii de sanatate a lui Omar, asa cum era prezentata de medici, Am adus aceste informatii la cunostinta conducerii Parchetului General. Pe de o parte, am descris starea sa medicala, iar pe de alta parte, aveam in minte o anumita strategie: sa continui investigatiile cat timp era in libertate si primea ingrijiri medicale si sa pornesc de la premisa aprobarii de catre DIICOT a eliberarii, pentru obtinerea cooperarii sale neconditionate pentru a aduce noi probe la dosar. Era clar ca trebuia sa echilibrez balanta pentru a atinge doua scopuri: preocuparea umanitara de a-i trata boala si provocarea operativa de a continua investigatiile in timp ce Omar *era in stare de libertate*.

Procurorul General Ilie Botos si adjunctul sau Marcel Sanpetru mi-au impartasit parerea, in privinta situatiei de ansamblu. Ei au hotarat ca va treebui luata o decizie la urmatorul termen de judecata, dupa ce Procurorul General urma sa aiba noi discutii – nu s-a precizat acest lucru, dar stiam cu totii ca intreaga situatie avea sa fie analizata la un nivel mai inalt. Am plecat acasa la Timisoara in jur de 20 aprilie, pentru o vizita pe care o amanasem prea mult. Ne intelesesem sa iau legatura cu adjunctul Sanpetru pe 25, cu o zi inainte de termen, pentru a mi se spune daca trebuie sa ma intorc sau nu la Bucuresti

Am sunat pe data de 25 si am intrebat daca era necesar sa revin. Mi s-a transmis ca nu se luase inca nicio decizie, dar ca ar fi fost mai bine sa ma intorc.

Asa ca m-am intors de la Timisoara impreuna cu un prieten. Am ajuns noaptea tarziu, dupa un drum de zece ore. Pe 26 aprilie, dupa cum fusese stabilit, am mers la biroul domnului Sanpetru. Mi-a spus, cu raceala: „Nu vei mai participa la procedurile din instanta. Nu putem face absolut nimic pentru ca nu avem aprobare de sus".

„De sus" insemna de la presedinte si cu totii stiam asta. Cam asta era situatia pe atunci — Procurorul General nu putea face nici o miscare fara aprobarea presedintelui si cam acelasi lucru se intampla astazi cu Kovesi. I-am spus lui Sanpetru ca voi lua trenul inapoi spre casa, un intercity.

M-am intors la birou pentru a o pune la curent pe colega mea, Adriana Cristescu, si ea procuror de caz. Hotarasem sa ma intorc la Timisoara cu trenul de amiaza, dar acest lucru nu s-a mai intamplat.

In dimineata aceea, avocata si cumnata lui Omar Hayssam, Carmen Omar a venit la DIICOT pentru a ne prezenta un certificat medical semnat de doctorul Tanasescu prin care se atesta starea grava a sanatatii lui Omar, precum si suspiciunea ca, deja, cancerul sau ajunsese in faza de metastaza — concluzie care nu putea fi verificata in spitalul penitenciarului.

L-am sunat din nou pe Adjunctul Procurorului General pentru a-l informa de vizita lui Carmen Omar si am fost convocat impreuna cu Adriana Cristescu in biroul sau. Procurorul General Botos era si el acolo, mi-a spus, uitandu-se in sus „E OK, avem acordul". Toti cei de fata eram convinsi ca acel cineva „de sus" care si-a dat acordul nu putea fi decat presedintele Traian Basescu.

Procurorul General Botos a continuat: „urmeaza sa solicitam in scris revocarea mandatului de arestare preventiva si inlocuirea masurii cu obligatia de a nu parasi tara." Am replicat: „Nu are nici un sens sa facem o cerere scrisa de vreme ce eu sunt procurorul de caz si o pot face si verbal. Lantul se incheie cu mine".

Cu totii stiam ca eliberarea lui Omar ar starni mari controverse in mass media. Nu aveam niciun motiv pentru care sa-l expun pe Procurorul General Botos la presiunile presei, cand aveam tot dreptul de a participa in calitate de procuror de caz, in dosarul Omar.

Am crezut ca acesta era lucrul cel mai potrivit pe care il puteam face, de vreme ce la DIICOT stabilisem cu totii ca aceasta era cea mai buna metoda de a conduce investigatiile in cazul lui Omar Hayssam. Si cel mai important, eram convins ca era bolnav, lucru de care am ramas convins pana azi. Dar decizia aceasta s-a dovedit a fi o clipa neinspirata - mi-a provocat o izolare si suferinte nemeritate, desi Dumnezeu nu da nimic din ceea ce nu putem duce.

In timp ce isi aprindea tacticos pipa, Marcel Sanpetru m-a expediat cu un sec „rezolv- o”. Si am rezolvat-o…

L-am sunat pe procurorul Alexandra Mihailiuc, si i-am expus punctul meu de vedere: anume ca mandatul de arestare preventiva trebuia revocat si inlocuit cu obligatia de nu parasi tara. Si i-am explicat ca imi asum responsabilitatea acestor decizii, in calitate de procuror de caz.

Inainte de a intra in sala de judecata, m-am intalnit cu Alexandru Mihailiuc, care mi-a imprumutat roba - intr-atat eram de nepregatit pentru sedinta.

Ma aflam impreuna cu colegul meu in salile rezervate magistratilor, cand a venit presedintele completului, iudecatoarea Sofica Dumitrascu, care s-a apropiat de mine cu bunavointa. Cu aceasta ocazie mi-a spus ca, data fiind starea de sanatate a inculpatului, oricum intentiona sa-l puna in libertate, fiind impresionata in mod placut ca si DIICOT intelege sa-si asume aceasta raspundere.

Odata deschisa sedinta de judecata, magistratul a cerut concluziile Parchetului privind sarea de arest a inculpatului Omar Hayssam.

Pledand in interesul cazului si pe baza rapoartelor medico-legale ale lui Omar, mai es pe baza certificatului din 25 aprilie, am cerut revocarea mandatului de arestare preventiva a inculpatului si inlocuirea masurii cu obligarea de a nu parasi tara. Am adaugat ca starea de libertate a inculpatului ar trebui discutata la o data ulterioara, in functie de starea sa de sanatate.

Pentru a concluziona, pe 26 aprilie eram ferm convins ca Omar Hayssam era grav bolnav, o concluzie la care ajunsesem pe baza urmatoarelor informatii: raportul medico-legal care declara ca pacientul nu putea fi tratat in sistemul penitenciar, ci doar in cadrul retelei sanitare nationale; decizia inaltei Curti care, pe baza aceluiasi raport medico-legal, a revocat decizia de arest preventiv in baza careia Omar era retinut in dosarul Nehoi, un dosar pe probleme economice; informatiile provenind de la serviciile secrete asupra evolutiei sanatatii lui Omar Hayssam; scrisorile medicale si documentele emise de secialistii de la Institutul de Oncologie din Bucuresti; certificatele medicale eliberate de medicul din acea vreme al lui Omar, de la Penitenciarul Rahova, inspectorul principal Constantin Tanasescu, care atesta starea sanatatii sale chiar in ziua respectiva - concluzii sustinute de Colegiul Medicilor!

Dupa audiere, am fost contactat de avocatii lui Omar Hayssam care mi-au cerut sa renunt in scris la dreptul acuzarii de a face recurs in privinta revocarii. Am refuzat categoric sa fac aceasta declaratie in scris, mai ales pentru ca m-am gandit ca sefii DIICOT si Procurorul General ar putea dori sa isi exercite drepturile

de a ataca decizia Curtii mai ales daca ar fi considerat drept nefondat sau ilegal ceea ce sustinusem in Insanta.

Faptul ca am participat la procedurile de judecata si, bineinteles, implicarea mea in luarea deciziei au aparut imediat in presa. Ministrul justitiei si Presedintele ar fi putut imediat solicita ca Procurorul General sa atace decizia Curtii de Apel. Dar nu a aparut nicio asemenea cerere, astfel incat, pe 27 aprilie, norocosul Omar Hayssam a fost eliberat.

Nu eram nici in culmea fericirii, nici dezamagit. Reusisem sa obtin de la Hayssam un acord scris - de fapt, el promisese o cooperare totala in dosarul 628/ D/P/2005, adica exact ceea ce imi doream. Mass media a tratat cu moderatie acest eveniment, chiar cu o nuanta de compasiune.

CAPITOLUL 15

SCOATEREA DIN TARA

Prin acordul incheiat, Omar a oferit informatii catre DIICOT. Ne-a oferit informatii, iar dosarul privind traficul de armament a avansat.

Dupa ce a parasit inchisoarea de la Rahova, Omar a fost monitorizat de servicii. A fost monitorizat cu acordul Curtii, actiune care includea supraveghere audiovizuala si ascultrea convorbirilor telefonice. Monitorizarea lui Omar a fost acceptata din motive de securitate nationala; pentru ca era suspectat de acte de terorism si acuzat intr-un caz de terorism, a intrat in mod automat sub supravegeherea unui departament antiterorism din cadrul SRI, fiind de asemenea sub supravegherea DGIPI din cadrul Ministerului de Interne. Aceasta supraveghere a fost consecinta unui ordin al Curtii, care trebuia reinnoit la fiecare 30 de zile, precum si consecinta emiterii unor mandate de siguranta nationala.

Cat a fost in libertate, Omar si-a reactivat contactele, atat cu serviciile secrete cat si cu cercurile politice. A incercat sa obtina anumite documente pentru mine si, la un moment dat, chiar mi-a spus ca vrea sa clarifice situatia. Privind retrospectiv, cred ca voia sa-i sperie pe acei oameni. Ganditi-va putin: tot ceea ce facea, tot ceea ce imi povestea era monitorizat; chiar ajunsesem sa vad sau cel putin asa credeam, cum s-a folosit de faptul ca era monitorizat pentru a putea trimite mesaje prin intermediul contactelor pe care si le facuse in interiorul serviciilor secrete. Ar putea fi singura explicatie pentru o parte din lucrurile care s-au intamplat cat era in inchisoare.

Am presupus ca trimitea informatii din doua motive - pentru a-i multumi pe aceia dintre noi care ii decideam soarta din punct de vedere judiciar, dar si pentru a comunica fostilor aliati ingrijorati de ce si cat a vorbit. Dar el impartav in aceste informatii si pentru grabi scoaterea sa din tara. Din nou de asta mi-am dat seama abia mai tarziu.

Caci, din mai si pana la inceputul lui iunie, Omar imi daduse numerele unor conturi bancare, diferite nume, locuri, date noi despre infractiuni si ne impartasea intuitiile sale cu privire la motivatii – lucru, de altfel, important in cadrul anchetelor penale. Cu cat imi datea mai multe date pe care le puteam verifica, cu atat devenea mai credibil pentru mine.

Am inceput sa pun lucrurile cap la cap si din alte surse, dar Omar nu mi-a oferit niciodata destule date pentru a putea finaliza un dosar - deliberat, sunt sigur de asta, partile fascinante nu putusera fi puse cap la cap pana in iunie,

cand a trebuit sa ajung la Washington pentru a interoga un agent sub acoperire de la ambasada Romaniei.

M-am intalnit cu Omar pe 8 iunie. A fost ultima data cand l-am vazut, pentru ca in timpul cat am stat la Washington, s-a organizat o operatiune de scoatere a lui din tara.

Disparut in actiune

Omar a ajuns la tribunal pe 26 iunie, zi in care avea termen de judecata. Audierea fusese reprogramata pentru ca nu se simtea bine. Cred ca pe atunci eram inca la Washington.

Pe 1 iulie, de-abia intors de la Washington, am fost promovat Director adjunct al DIICOT. Desigur, am luat-o ca pe o recunoastere institutionala a superiorilor mei, in sensul ca lucram bine.

La inceputul lui iulie l-am sunat pe Omar pentru a programa urmatoarea serie de interogatorii. Era 1 sau 2 iulie, dar nu mi-a raspuns. Asa ca am sunat-o pe Carmen Omar, avocatul si cumnata sa. Ea mi-a spus ca era intr-un sanatoriu, in munti, impreuna cu un medic egiptean. De vreme ce era luna iulie, era un loc destul de logic pentru un om bolnav, dar eram nerabdator sa reprogramez urmatoarea noastra intalnire si mi se parea normal ca el sa poata fi oricand la dispozitia noastra...

Asa incat mi-am sunat contactele din serviciile secrete, cu care lucrasem in lunile de supraveghere. Acestea mi-au confirmat ceea ce imi spusese Carmen, dar la fel de neoficial: telefoanele lui Omar erau inchise si nu putea fii localizate pentru ca era la Valenii de Munte impreuna cu metresa sa, Violeta Parvan, si cu copilul lor.

Ceea ce aflasem nu era bineinteles o declaratie oficiala. Ma intelegeam destul de bine cu cei care se ocupau de supravegherea lui Omar: trebuia sa fie total monitorizat, pentru ca toate miscarile sale erau de interes operativ. De exemplu, daca ar fi sunat pe cineva sa spuna: „Hai sa vorbim despre “X” si X avea vreo legatura cu un caz care ma interesa, atunci insemna ca se ocupa de ceva ce era de interes pentru noi. De asemenea, montorizarea miscarilor sale se facea la cel mai inalt nivel, de vreme ce supravegherea avea la baza considerente de securitate nationala.

Cu siguranta ca stiau sau ar fi trebuit sa stie unde se afla. Nu ma indoiam de asta. La o saptamina dupa ce am auzit povestea cu retragerea in munti, am inceput sa contactez alte persoane din anturajul sau. Plecam si eu in vacanta si

as fi vrut sa ma intalnesc cu el, dupa cum stabilisem anterior. Dar asta nu avea sa se mai intample...

Pe 19 iulie, Omar Hayssam trebuia sa apara la tribunal, avand termen de judecata. Nu a aparut. Decizia de punere in libertate a fost imediat revocata. Judecatorul a emis un mandat de arestare pe numele sau. 9 m

Cei responsabili de supravegherea sa au aflat, in mod oficial, ca Omar nu a aparut la tribunal. Inca de atunci - si dupa aceea - am facut urmatoarea analiza: era practic imposibil ca Omar sa dispara fara ca niciunul dintre membrii dispozitivului de securitate care il supraveghea sa nu observe. Cum se poate ca un om monitorizat continuu sa poata sa dispara timp de trei saptamani? Daca termenul ar fi fost in decembrie, s-ar fi aflat ca lipseste abia in luna decembrie?

Stilul Prezidential

Pe 19 iulie, am fost rechemat urgent din vacanta de catre adjunctul Procurorului General. Avea loc o intalnire la Cotroceni in ziua urmatoare. Presedintele Basescu ii convoca pe adjunctul Procurorului General pe sefii serviciilor secrete, pe ministrul de Interne si pe mine.

Intrebarea cu care ne-a atacat presedintele a fost: „Unde este Omar?” Apoi alte intrebari: „Cum se poate sa nu stiti?” „Cine l-a vazul ultima data?”. S-a demonstrat ca eu eram ultimul care il intalnisem inainte sa dispara. M-au intrebat daca il pusesem sub urmarire si de cat timp. Bineinteles ca stia ca Omar trebuia sa fie sub supraveghere pentru 30 de zile. Atunci Vasile Blaga a izbucnit violent: „Cum adica numai 30 de zile?” De fapt, obtinusem autorizatia pana pe 4 august, o hartie pe care aveam sa o vad mai tarziu in birou in aceeasi zi, dar in timpul acelei intalniri am fost luat prin surprindere de agresivitatea lui Blaga si nu am ripostat. Aceasta a fost prima intalnire la Cotroceni pe tema disparitiei lui Omar. Presedintele a cerut tuturor sa i se explice unde se gresise. Am vazut cum functioneaza mecanismul prin care se distribuie vina.

A doua intalnire la Cotroceni a avut loc dupa cateva zile, cand Procurorul General Botos, rechemat urgent, s-a intors din Germania.

Aceasta sedinta era mai restransa: Procurorul General Botos, adjunctul sau, Sanpetru, eu si Presedintele Basescu. Presedintele era hotarat sa arunce vina pe mine. Mai intai m-a acuzat ca am transmis Curtii concluzii gresite, pe 26 aprilie. A spus ca raportul medical era doar unul preliminar, fara consecinte medicale lucru total neadevarat. Mi-a spus ca ar fi trebuit sa solicit un al doilea raport medical.

Era clar ca eu eram tapul ispasitor. Sau, poate ca presedintele cauta un tap ispasitor si eu fusesem in acel moment prima alegere. In mod cert comisesem greseli si, luat de val cu investigatiile, nu mi-am mai acoperit spatele - dar s-a dovedit a fi absurd sa acuzi un birocrat de esecul total al serviciilor secrete care se ocupasera de supraveghere.

Presedintele a primit demisia sefilor serviciilor secrete: Fulga (SIE), Ardelean (DGIPI), Timofte (SRI), precum si pe cea a lui Botos, Parchetul General.

Toti cei din jurul meu m-au sfatuit sa il acuz pe Timofte, seful SRI si echipa sa. Dar colaboram de mai bine de un an cu agentii SRI in cazul lui Omar iar oamenii cu care am lucrat si-au facut treaba. Au muncit din greu si marea majoritate erau constiinciosi. Altcineva „din spatele nostru" facuse treaba asta. Altcineva intrerupsese supravegherea, cei din transee.

Si asta e parerea mea despre cel mai mare risc de securitate cu care se confrunta tara noastra: pradatorilor li se permite sa-si vada de treaba pe teritoriul tarii. Intereselor externe li se permite mereu sa le domine pe cele nationale.

Pe 19 iulie, ministrul de interne a ordonat cautarea lui Omar prin statiile de tren, prin paduri, in autobuze si in trenuri, insa eu eram convins ca iesise deja din tara. Cu siguranta avea un avans considerabil asupra sarmanilor politisti care il cautau prin tufisurile din Herastrau - era plecat de mult.

Malcom Henlein vicepresedintele Conferintei Presedintilor Organizatiilor Importante Evreiesti

Mordicai Tzivin avocatul lui Omar hayssam

Presedintele Traian Basescu si Teodor Baconschi

Virgil Ardelean (Sef al Directiei Generale de Informatii si Protectie interna)

Ilie Botos (Procuror General)

Monica Macovei (Ministrul Justitiei) si Vasile Balga (Ministrul de Interne) Dupa fuga lui Omar, lor nu li s-a cerut demisia. Monica Macovei, Ministrul Justitiei, a refuzat sa indeplineasca formalitatea trimiterii cererii de extradare a lui Munaf pentru a putea fi interogat in continuare in Romania. Astfel continuarea anchetelor procurorilor au fost limitate.

Gheorghe Fulga (Director S.I.E.)

Radu Timofte (Director S.R.I.)

Virgil Ardelean, Ilie Botos, Gheorghe Fulga si Radu Timofte sunt tapii ispasitori pentru fuga lui Omar

Basescu il numeste pe Razvan Ungureanu Director S.I.E. dupa ce I s-a cerut demisia de propriul premier pentru necomunicarea unor documente de Securitate nationala.

Rabinul Sef al Vienei si Cardinalul Vienei l-au avertizat pe Traian basescu asupra amploarei crimei organizate si a mafiei imobiliare

Traian basescu o numeste pe Laura Codruta Kovesi Procuror General.
In octombrie 2009, Traian basescu o impune pe Kovesi Procuror General pentru a doua oara in pofida unui vot negativ (5-1).

Vizita precipitate a lui Traian basescu la Presedintele Siriei, Ashar al – Assad, in octombrie 2008. Basescu nu a cerut presedintelui sirian continuarea anchetei asupra lui Omar. Nici incheierea unui accord judiciar care ar putea permite extradarea lui Omar. Nastasiu se afla in acelsi timp la Washington.

Camp Crroper, inchisoarea de Maxima Siguranta in Iran, locul unde a fost interogat Munaf de procurorul Nastasiu.

Procurorul Ciprian Nastasiu sit rei reprezentanti ai departamentului de Justitie la Washington, in 2007.

CAPITOLUL 16

PUTERI SUPLIMENTARE PENTRU BASESCU

Luand in considerare linsajul mediatic declansat impotriva mea - fara a mentiona umilinta pe care am trait-o in cursul intalnirilor la nivel inalt la Cotroceni - am dorit sa renunt la investigarea fugii iui Omar Hayssam. Am vrut sa renunt la acest om si la zbuciumul pe care l-a adus in viata mea.

In mod incredibil, ceea ce mi-a dat puterea si determinarea de a ramane concentrat asupra complexului infractional reprezentat de Omar - in loc sa cad victima furiei sau epuizarii emotionale - au fost mesajele de incurajare si de sprijin moral pe care le-am primit de la...Presedintele Basescu.

Da, acelasi om care m-a acuzat cu furie in fata serviciilor secrete si a superiorilor mei, mi-a telefonat, discret, in timpul acelor zile cumplite de la sfarsitul lui iulie 2006. M-a incurajat sa rezolv - rapid! - cazul fugi lui Omar Hayssam din Romania! Toti colegii si chiar superiorii mei se intrebau cu voce tare de ce Presedintele m-a ales pe mine pentru aceasta sarcina, in special dupa ce scandalul se derula in public...

Dar eu sunt un soldat disciplinat, asa incat am luat de buna incurajarea Presedintelui: am deschis un nou dosar privind fuga lui Omar, intitulat FUGA (121/2007). Este un dosar cuprins in cel al traficului de armament, deoarece eram convins la vremea aceea - si am ramas convins pana astazi - ca persoanele implicate in traficul de armament erau si cele care il ajutasera pe Omar Hayssam sa fuga.

Ca parte a dosarului FUGA, primele mele intrebari erau legate de ultimele sale 7 zile in Romania. Am aflat de la cei care trebuiau sa il monitorizeze ca ultima dovada ca Omar era in tara data din ziua de 26 iunie.

Cand le-am cerut sa identifice locul in care putea fi Omar, dupa fuga, am vorbit cu ofiterii de informatii de nivel inferior, avand si un scop ulterior: acela de a afla cand s-a renuntat la supraveghere. Si evident, s-a renuntat dupa ultima sa infatisare la tribunal, pe data de 26 iunie.

I-am audiat si pe membrii anturajului lui Omar, pentru a identifica locurile in care s-ar putea afla. Din nou, soferul lui Omar, fratele sau, si diferite cunostinte au declarat ca apravegherea a fost ridicata pe 26 iunie: ca nicio echipa mobila de supraveghere nu il mai urmarea si ca echipa fixa de peste drum de casa lui Omar disparuse din fata restaurantului Pescarus din Herastrau. Stiau cu totii foarte bine ce masini ii urmareau deoarece, in mod intentionat, era o supraveghere agresiva.

Prietenii si rudele lui Omar au declarat chiar ca absenta supravegherii i-a ingrijorat, oarece credeau ca este un semn ca acesta ar putea fi arestat din nou!

Surpriza lui Omar

In mijlocul procesului de lansare a unei investigatii, in mijlocul atentiei publice suscitate de caz, pe data de 23 iulie, ghiciti cine s-a hotarat sa ma sune, doar ca sa ma salute... Omar Hayssam! Da, el insusi era suficient de „politicos" incat sa ma sune in acea ora, pe un telefon mobil pe care ii aveam la mine.

Omar mi-a zis ca se afla in Liban. A spus ca regreta ce mi s-a intamplat, ca a auzit ca am fost „sacrificat" si umilit ca rezultat al actiunilor sale dar, a spus, nu a avut de ales deoarece persoanele pe care le investigam, presiunile exercitate de reteaua acestora, au facut necesar ca el sa paraseasca tara. A sustinut ca traficantii de arme si "oamenii de afaceri" cu care lucrase doreau sa obtina de la el o declarative inregistrata pe banda audio ca scenariul cu jurnalistii s-a desfasurat cu implicarea si cu acordul Presedintelui Basescu.

Nu i-am crezut povestea cu adevarat, deoarece simteam ca este capabil sa sustina orice si stia ca eu eram cel mai interesat de obtinerea de informatii privind traficul de armament, astfel incat mi-a servit imediat aceasta poveste „dramatica".

Dar am conversat cam douazeci de minute si unele lucruri pe care le-a zis aveau foarte mult sens. De exemplu, credeam ceea ce mi-a spus cu privire Ia faptul ca a plecat cu stiinta structurilor serviciilor secrete si cu acordul tacit al Presedintelui Basescu. Cu privire la acest aspect, ceea ce imi povestea era singurul mod imaginabil ca el sa paraseasca Romania.

Cat priveste detaliile privind „ce" si „cum" - cred ca incerca sa ma faca sa ii pierd urma. Mai bine ca oricine altcineva, el stie cat sunt de tenace.

Veti intreba: de ce Dumnezeu l-a sunat acest om pe Nastasiu? Motivul era foarte simplu; pentru a-si primi copiii.

Omar Hayssam dorea ca autoritatile romane sa-i permita celor sapte copii ai sai si sotiei sale, Adele, sa i se alature. Dorea de asemenea sa vina si copilul sau cel mai mic, nelegitim, pentru a-i recunoaste paternitatea in Siria, zicea el. Familia reprezenta interesul sau principal.

Interesul meu era de a-l localiza si de a-l atrage intr-o alta tara de unde l-as fi putut scoate. Astfel, el avea propriile sale interese si eu le aveam pe ale mele, de a continua conversatia la telefon. Am raportat imediat conversatia adjunctului Sanpetru, de vreme ce Procurorul General Botos isi daduse deja demisia.

Surpriza lui Basescu

Procurorul sef adjunct Marcel Sanpetru m-a trimis sa ma intalnesc cu presedintele la Cotroceni, pe 24 iulie.

Am intrat in biroul presedintelui. Nu mi-a indicat faptul ca as putea lua loc, astfel incat am ramas in picioare; eram singuri in incapere. L-am informat pe scurt despre telefonul lui Omar. Am zis: „M-a sunat din Liban si...”

Presedintele m-a intrerupt brusc. Cu fata incruntata, a suierat: „Nu e in Liban; e in Siria"'.

Eram buimacit. Am raspuns: „Nu am datele interceptarii. Daca sustineti acest lucru, asa trebuie sa fie". Era ca si cum cineva mi-ar fi clarificat situatia. Erau realitati paralele: ceea ce stiam eu versus ceea ce stia presedintele. Desi oricine ar fi presupus ca suntem in aceeasi echipa, el controla jocul si nu mi se permitea nici macar sa stiu care erau regulile!

Nu mi-a pus nici macar o intrebare - persoana care in mod normal era innebunita dupa informatia pura.

Astfel, l-am intrebat pe presedinte daca considera oportun ca eu sa continui dialogul telefonic cu Omar Hayssam pentru a putea initia procedurile legale de monitorizare a conversatiilor. Presedintele mi-a raspuns ca nu imi putea da sfaturi cu privire la metodele de investigatie, dar a spus ca ar trebui sa continui munca cu Florian Coldea, Prim Adjunct al directorului SRI. Vi-l amintiti, din Irak?

In fine, i-am spus presedintelui ca eu consideram necesar sa monitorizez conversatiile pentru a-l putea localiza, in mod ideal pentru a-l aduce intr-o tara de unde l-am fi putut scoate. Fara a se uita la mine, tinand privirea in jos, a spus sec „Fa ceea ce este legal”.

Si cu acest sfat era evident ca eram liber sa plec.

Dup ace am primit autorizatia de a intercepta apelurile lui Omar, l-am putut localiza. Dupa cum sustinea presedintele, era in Siria. Totusi, suna dintr-o zona de granite siriano-libaneza, uneori dintr-un sat de pe partea libaneza a granitei. Poate ca aveau dreptate amandoi, pana la urma...

Metode Ciudate

Am contactat prompt SRI si am elaborat o strategie de monitorizare a lui Omar daca ar fi sunat din nou - ceea ce a si facut.

In total, Omar Hayssam si cu mine am avut 20 sau 25 de conversatii si toate se invarteau in jurul ideii: sa ne intalnim in Siria si apoi vom permite familiei tale sa plece, incercam intotdeauna sa testez aranjarea intalnirilor cu el intr-un alt loc diferit, deoarece nu se putea organiza o misiune de extragere a lui din Siria.

De vreme ce deschisesem un nou dosar, FUGA, trebuia sa il interoghez si sa il informez cu privire la acuzatii. Omar mi-a promis ca imi va spune exact cum a plecat.

Din nou, m-am pomenit total adancit in munca si nu aveam mult timp sa pun la indoiala unele din deciziile mele profesionale sau sa ma intreb ce se intampla cu mine. O intrebare care insa nu imi dadea pace de ce m-a incurajat presedintele mai intai sa continui sa ma ocup de FUGA si apoi rapid a inceput sa puna obstacole in calea succesului meu in dosarul respectiv?

Cred ca raspunsul se poate afla in modul special de gandire al presedintelui si in strategia „triple X" pe care am vazut ca o foloseste. Ca in demonstratiile paranormale.

Cred ca presedintele a presupus ca, furios din cauza fugii lui Omar Hayssam, voi fi plin de dorinta de razbunare impotriva lui Omar si a familiei sale, ceea ce m-ar fi condus mod normal, foarte repede, la inchiderea cazului si la cererea de arestare a fratilor sai.

Cand actioneaza impinsi de manie, procurorii fac adesea greseli stupide. Cred ca presedintele se astepta sa actionez in mod agresiv si sa ma prezint fara probe si, daca as fi facut o greseala, eu urma sa fiu partea vinovata.

Eram deja compromis in fata opiniei publice. Si in spatele acestei diversiuni, pe seama mea, scandalul lansat de fuga lui Omar Hayssam ar fi fost uitat. Numesc acest lucru inchiderea cercului. Aceasta tehnica este bazata pe un program de instruire a unui renumit psiholog ucrainean, Albert Ignatenko.* Relatia dintre Basescu si Ignatenko dateaza inca din momentul Anvers. Pe 10 iunie 2009, Albert Ignatenko a demonstrate intr-o emisiune publica - *Lumea paranormala a lui Paul McKenna*, ca poate ridica sau cobori pulsul unui individ de la o anumita distanta (vezi: www.book.wordpress.com/…/remote-viewing-the-esp-of-espionage/).

* **Nota editorului**: Foarte interesant, Ignatenko a fost vazut in toamna anului 2004, in timpul campaniei prezidentiale, la sediul central PD din Modrogan, unde era consultant al persoanei care, se spunea, devenise candidatul la presedintie al aliantei DA: Traian Basescu. Acest lucru se intampla inainte si dupa caderea uimitoare a lui Stolojan si abandonarea uluitoare a cursei pentru presedintie.

Dar m-au subestimat. Dumnezeu mi-a dat puterea si intelepciunea de a nu actiona cu ura, mai ales atunci cand era vorba de administrarea probelor in procesul de dovedire a vinovatiei unei personae in loc sa ma autosabotez intr-un acces de manie, am trait sa lupt inca o zi...

CAPITOLUL 17

PROBE PRIVIND TRAFICUL DE ARMAMENT

Omar Hayssam a continuat sa imi ofere informatii cu privire la o retea extinsa care se ocupa de traficul de arme. Reteaua cuprindea cetateni romani, in special romani cu dubla cetatenie, si cetateni straini care aveau conexiuni in Romania.

Inca sper ca intr-o buna zi, intr-un fel sau altul, volumul mare de munca depus in investigarea cazului de trafic de armament care a inceput cu Omar (dosar 628/D/P/2005) va vedea lumina zilei in tribunalele din Romania. Astfel, trebuie sa evit sa fac public materialul „live" care ar dezvalui infractorilor - va cunoasteti foarte bine! - cat de multe informatii au autoritatile romane; dar o parte din cele aflate de la Omar - si confirmate prin alte surse - va vor ajuta sa intelegeti amploarea si modul de operare al pradatorilor.

De la Omar, am aflat ca pe langa vanzarea stocului de arme romanesti, o mare parte a traficului cu material militar venea din spatiul ex-sovietic, in special din Transnistria. Grupul transnational, implicat in mai multe operatiuni, il includea in primul rand pe Omar Hayssam, Anatolie Josanu (cetatean moldovean), Ion Busuioc (cetatean moldovean si rus), Shimon Naor (cetatean israelian nascut in Romania) si Azad Mohamed Khaled Al Shakarchi (cetatean irakian de origine kurda)

Asezati pe o harta originea acestor persoane si veti vedea imediat de ce aveau atat de mare succes in mutarea armelor dintr-o zona fierbinte intr-alta...

Omar a spus ca armele furnizate lui Saddam Hussein, in special intre 2000 si 2002, veneau din Transnistria, intermediate de Anatolie Josanu si Ion Busuioc, si livrate de o companie moldoveneasca, Jet Line, in proprietatea lui Victor Bout, care avea un cuvant greu de spus in reteaua ilegala a traficului de armament. Ei cereau ca documentatia privind utilizatorul final sa fie certificata de Yemen.

Principalul contact din Yemen care aranja certificatele fictive privind utlizatorul final era un prieten de-al lui Omar, ministrul Apararii din Yemen, Abdul Malik al Seyani. Desi documentele pretindeau ca armele aveau destinatia „Yemen", in realitate erau transportate mai departe, in Irak.

El a descris un canal foarte activ de trafic de armament inspre Orientul inceputului anilor 2000. Ambasadorul Fouad Al Bitar avea o lista de cumparaturi care cuprindea articole foarte diverse.

In septembrie 2000, el a comunicat retelei ca avea nevoie urgenta ca o livrare sa fie grabita: 70 motoare MIG-29 si 20.000 mortiere au fost rapid mutate din Moldova in Irak folosind trucul cu Yemen ca utilizator final.

Una din firmele folosite de membrii grupului transnational de traficanti era Arkral UK, Ltd., care avea de asemenea o sucursala in Nigeria, intitulata Pointec Technologies Ltd., cu birouri in Lagos. Societatea comerciala Pointec Technologies este specializata in activitati de consultanta tehnica in domeniul instalatiilor electrice si petroliere. Prin aceasta companie au fost vandute 5000 mitraliere AK-47 avand ca destinatie finala Uganda - dar de fapt destinatia reala era Nigeria.

De 1a Omar, am obtinut numele si numerele de pasaport a patru nigerieni importanti care au facilitat vanzarea ilegala: avea aceste date deoarece grupul venise in Romania sa vada ce echipament puteam oferi aici!

Intalniri Secrete, Afaceri Secrete

Ca parte a investigatiei FUGA, am descoperit cateva lucruri surprinzatoare, intr-adevar, exista un univers paralel atunci cand era vorba de Omar Hayssam.

Ca manager al cazului, trebuia sa fiu la curent cu orice aspect cu implicatii legale impotriva acuzatului, in special cat timp il aveam in custodie.

In martie 2006, DIICOT a primit de la Procurorul general o comunicare oficiala venita de la Ministerul Afacerilor Externe, cu o scrisoare atasata care se referea la statutul lui Omar. Scrisoarea, adresata ministrului de externe Razvan Ungureanu, era de la Conferinta Presedintilor Principalelor Organizatii Americane Evreiesti, cu sediul in New York, si era semnata de Vicepresedintele Executiv Malcolm Hoenlein.

Scrisoarea cerea ca ministrul Mihai Razvan Ungureanu sa se intalneasca cu un avocat, Motty Tzivin, care il reprezenta pe Omar Hayssam si pe familia acestuia. Avocatul urma sa fie in Romania si Dl. Hoenlein dorea ca ministrul Ungureanu sa dea curs cererii sale. Secretarul de stat Teodor Baconski a transmis cererea de la MAE la biroul Procurorului si, in fine, documentul a ajuns la mine. Am raspuns ca il voi primi pe acest avocat la o data convenabila pentru ambele parti.

Ciudat sa vezi o scrisoare de la un important grup evreiesc-american, ingrijorat de soarta unui musulman traficant de arme siriano-roman... Eram prea ocupat sa dedic prea mult timp acestui aspect. Nu am mai auzit niciodata de cerere, de avocat sau de organizatia respectiva din New York.

Dar cateva luni mai tarziu, dupa fuga lui Omar, am descoperit ca un avocat pe nume Mordechi Tzivm, cu diminutivul „Motty" venise in Romania de la Tel Aviv si se intalnise cu Omar Hayssam de trei ori in timp ce acesta era in inchisoare - fara stirea mea. Aceasta era o interventie directa in favoarea lui Omar, indicand faptul ca Omar Hayssam prezenta un interes operativ pentru comunitatea americano-evreiasca si pentru israelieni. Tzivin este specializat in oferirea de servicii juridice israelienilor care erau arestati in afara Israelului.

Cine este Malcolm Hoenlem? Un american care a petrecut ceva timp in Romania, ajungand sa cunoasca factorii decizionali - nu neaparat in beneficiul natiunii noastre. Inainte de a se alatura Conferintei Presedintilor, a fost specialist pe Orientul mijlociu la Foreign Policy Research institute din Philadelphia, locul unde si-a inceput activitatea in Statele Unite Vladimir Tismaneanu*.

Omar avea puternice legaturi economice cu anumiti cetateni israelieni. In principal in afacerile imobiliare din Romania. Cred ca a apelat la conexiunile sale israeliene pentru a-si usura situatia. Si fara indoiala ca a oferit ceva — probabil informatii sau acces de un anumit gen - in schimbul ajutorului primit.

Dar una este sa cauti ajutor in randul cunostintelor si cu tot altceva sa explici modul in care un avocat strain putea intra intr-un penitenciar fara acordul procurorului insarcinat cu cazul respectiv - eu insumi - sau al judecatorului care se ocupa de caz. Alte intelegeri au fost facute peste capetele noastre de ministrul Afacerilor Externe, de ministrul justitiei, Monica Macovei si de Presedintele Basescu.

Din ce am aflat ulterior, Tzivin a sunat pe cineva de la Ministerul Justitiei inainte de a se permite sa intre in penitenciar sa se intalneasca cu Hayssam. Penitenciarul se afla sub jurisdictia Ministerului Justitiei. I s-a permis accesul in penitenciarul Rahova impreuna cu Carmen Omar, avocata si cumnata lui Omar si un translator - pe care l-am audiat in cadrul dosarului FUGA.

Carmen Omar si translatorul nu au participat la intalnirile dintre Omar si Tzivin. Prima intilnire Omar Tzivin a avut loc pe data de 12 ianuarie 2006, inainte de operatia lui "Omar o alta in jur de 1 martie, iar o a treia s-a produs dupa eliberarea sa din inchisoare si inainte de fuga din Romania. Acesta este un tipar care trimite la descarcarea de informatii (*debriefing*): Tzivin obtinea informatii de la Omar, in schimbul a ... ceva.

Momentul scrisorii lui Hoenlein catre Ungureanu, dupa ce Tzivin se intalnise o data cu Omar, semnifica faptul ca interventia pe langa ministrul Ungureanu avea scopul de a facilita eliberarea din inchisoare a lui Omar.

* **Nota editorului**: se spune ca Tismaneanu a fost recomandat presedintelui Basescu de Malcolm Hoenlein, pentru a conduce controversata „Comisie pentru condamnarea comunismului in Romania", printre membrii comisiei prezidentiale selectati de Tismaneanu au fost descoperiti: informatori ai fostei securitati si autori de fraude intelectuale precum celebrul Antohi. Raportul „final" a fost acuzat, printre altele, de a fi o „facatura" prin care „in fond a fost urmarita condamnarea Bisericii Ortodoxe Romane vezi portul Patriarhiei Bisericii Romane. Ramane un mister locul unde au fost transportate si depozitate documentele de la CNSAS, de la Arhivele Nationale, de la Ministerul de Interne etc., obtinute de comisia Tismaneanu. In prezent Malcolm Hoenlein este un critic consacrat al politicii presedintelui Barack Obama, ccea ce a condus la o controversa in randul organizatiilor evreiesti din Statele Unite, vezi:www.forward.com/articles/10800) si alte siteuri relevante. In 2006 Malcolm Hoenlein se poate sa ii fost de un real ajutor in promovarea ambitiosului Razvan Ungureanu la Wasiungton, si a imaginii lui Basescu acolo, dar astazi este o poveste complet diferita.

In tot acest timp, intr-un mod sinistru, Tzivin a cerut de asemenea o copie a dosarului medical al lui Omar si l-a obtinut. El l-a oferit autoritatilor israeliene. Ramane un mister: **la ce ar fi putut fi folosit dosarul medical al Iui Omar?**

Desi Omar se afla sub supraveghere cat timp era in inchisoare (monitorizare electronica si controlarea corespondentei si a tuturor materialelor scrise), aceasta monitorizare a fost efectuata doar in celula in care a fost plasat. Din ceea ce am inteles, conversatia se poate sa fi avut loc la vorbitor. Cand am cerut datele monitorizarii din inchisoare, mi s-a spus adesea ca echipamentul nu functionase din cauza umezelii sau pur si simplu ca tehnologia nu a functionat. Ideea e ca nu exista nici o inregistrare a conversatiilor dintre Omar si Tzivin. Sau ca nu aveam dreptul sa vad sau sa aud astfel de inregistrari.

Cineva de sus a aprobat intalnirile dintre Omar si Tzivin. Dupa aceea am fost intentionat tinut in necunostinta de cauza in privinta dedesubturilor...

In timpul anchetei mi-am exprimat mirarea: cum se explica faptul ca presedintele organizatiilor americane-evreiesti se intereseaza de un musulman terorist si traficant de arme? Si, foarte interesant, un avocat israelian doreste sa il apere? Omar a spus in timpul conversatiilor elefonice ca exista un interes din partea israelienilor cu privire la lucrurile pe care le stia. (Evident). A adaugat ca Malcolm Hoenlein si Traian Basescu sunt prieteni.

Eliberarea din inchisoare era cu siguranta primul obiectiv al lui Omar. Conform lui Motty Tzivin insusi, citat in *Jerusalem Post* la data de 15 aprilie 2007, solicitarea Drimordiala a lui Omar era de a se gasi orice cale de a apela direct la Basescu pentru a-si redobandi libertatea. Aceasta era strategia la care Omar si Tzivin lucrau impreuna – in timp ce eu munceam din greu si nu eram informat de putere.

CAPITOLUL 18

RASPUNSURI IN SIRIA

Pentru a stabili conditiile in care Omar Hayssam a parasit Romania si pentru a-l interoga si a-i da dreptul de a se apara, in conformitate cu legea romaneasca si cu cea siriana, am cerut pe 5 septembrie 2006, in baza conventiei pe care Romania o are cu Siria, sa se constituie o comisie mixta, impreuna cu autoritatile siriene. Ca activitate a comisiei si pe baza conventiei in sine, aveam ca scop interogarea lui Omar de catre echipa siriana, la Ministerul sirian al Justitiei sau la Ambasada Romana de la Damasc.

In timpul convorbirilor telefonice pe care le-am avut cu Omar, dupa fuga acestuia, a acceptat sa ne intalnim chiar si la Ambasada Romana de la Damasc, pentru a-si exercita dreptul la aparare si pentru a clarifica circumstantele in care a parasit Romania, in mod ilegal. A parut a fi cat se poate de dornic ca acest interviu sa aiba loc.

Dupa ce proiectul cererii de a intocmi o comisie mixta a fost tradus in franceza, limba diplomatica utilizata in comunicarile romano-siriene, cererea a fost trimisa prin intemediul Ministerului roman al Justitiei catre autoritatile siriene. Ca membru al echipei de investigatii DIICOT, i-am dat lui Cristian Miron acordul de a-i contacta pe oficialii sirieni de la Bucuresti pentru a accelera aprobarea cererii noastre.

Curand dupa ce Miron a contactat autoritatile siriene, un ofiter al serviciilor secrete siriene ne-a comunicat ca nu existau reticente din partea autoritatilor de a ne permite sa venim la Damasc pentru a-l intervieva pe Omar.

In acelasi timp, ca urmare a conversatiilor permanente pe care le-am purtat cu colonelul Fadel la Bagdad, a iesit la iveala faptul ca a doua retea implicata in rapirea jurnalistilor fusese pusa sub acuzare.

Colonelul Fadel a mentionat ca, pe baza informatiilor pe care politia irakiana le-a obtinut de la cea de-a doua serie de acuzatii, rapitorii aveau legaturi cu grupuri de teroriste active in Irak care aveau arme primite din Romania. Din moment ce DIICOT a continuat sa urmareasca intersectarea rapirii cu activitatile legate de traficul de armament, am considerat necesar sa-i interogam pe membrii acestui grup de rapitori irakieni, recent arestati. Autoritatile irakiene au raspuns favorabil propunerii noastre de investigare.

Asadar, prin intermediul Ambasadei Romane la Bagdad si al Ambasadei SUA la Bucuresti, am cerut Contingentului American permisiunea de a-l interoga

din nou pe Munaf Mohamed in dosarul nr. 628 (trafic de armament), intrucat constituia un martor principal in acuzatia de trafic de armament adusa lui Omar.

Pentru a asigura confidentialitatea deplasarii in Siria, am stabilit urmatorul itinerariu: urma sa zburam la Aman; de la Aman aveam sa mergem cu masina 200 de kilometri pana la Damasc; apoi luam avionul de la Damasc pana in Irak; si ne intorceam la Bucuresti de la Aman.

Am cerut Procurorului General Laura Kovesi* aprobare ca echipa DIICOT sa urmeze itinerariul Aman-Damasc-Bagdad-Aman-Bucuresti in perioada 7-14 noiembrie 2006. Din cauza conditiilor din Bagdad, biletele si rezervarile nu indicau datele de plecare de la Damasc, Bagdad si Aman.

Ca intotdeauna, am documentat tot ceea ce am facut. Rapoartele regulate pe care le- am trimis Procurorului General despre dezvoltarea acestui plan de investigatii au avut drept fundament descrierile detaliate, profesioniste ale lui Miron cu privire la modul in care s-a luat legatura cu autoritatile siriene cu care ne aflam in contact, locatiile in care urmau sa aiba loc interogatoriile, vehiculele pe care aveam sa le folosim, unde urma sa stam, etc.

Ea nu a pus niciodata la indoiala aceasta directie a invesigatiilor. Imi amintesc de fapt comentariile ei, in sensul ca am dat dovada de creativitate, pentru accelerarea procesului.

Basescu-Kovesi: isi Arata Adevarata Fata

In ziua in care trebuia sa plecam, am fost chemat la Cotroceni, impreuna cu Procurorul General Kovesi, pentru a da lamuriri suplimentare despre ceea ce urma sa facem la Bagdad si mai ales la Damasc.

La Cotroceni am sesizat imediat ca aceasta era o chestiune serioasa: pe langa presedinte si Florin Coldea de la SRI, erau prezenti si directorul SRI, George Maior, si noul director SIE (anterior consilier prezidential pe probleme de politica interna), Claudiu Saftoiu.

Presedintele Basescu s-a indreptat direct catre mine, insotit de Coldea si a intrebat pe un ton iritat ”Ce veti face la Damasc?”

I-am relatat presedintelui despre contactele pe care le stabilisem cu oficialii sirieni si despre acordul acestora de a facilita interogarea lui Omar Hayssam. I-am explicat ca acest demers facea parte din activitatea normala, criminala, procedurala - procedura prin care intentionam sa ii aduc la cunostinta lui Omar

* Laura Codruta Kovesi a fost numita de presedinte sa il inlocuiasca pe Ilie Botos in octombrie 2006, in ciuda marturiei prezentate de serviciile secrete referitor la sotul si tatal acesteia, Ioan Lascu, conform careia acestia se aflau sub urmarire operativa. Eduard Kovesi are dosar de urmarire informativa la SRI Sibiu din 1995. Eduard Kovesi, conform DUI, a furnizat date si informatii de interes operativ unui ofiter de informatii maghiar, ofiter care in prezent este europarlamentar al statului maghiar. In septembrie 2003, Presedintele Basescu, dupa votul negativ dat de CSM, a numit-o din nou pe Laura Kovesi Procuror General pentru inca trei ani.

noua acuzatie impotriva sa, iesirea ilegala din tara si, bineinteles, intentionam sa il interoghez asupra circumstantelor in care parasise Romania.

Confruntat cu o liniste mormantala, am continuat sa vorbesc. Am explicat ca Omar era pregatit sa furnizeze mai multe documente semnificative, inclusiv contracte pe care le obtinuse din Yemen si Belarus, si care implicau mai multi cetateni romani angajati in traficul cu arme.

Presedintele s-a uitat in jos. Nu a facut nici un fel de comentariu. Apoi, dintr-odata, ne-a urat succes.

Inapoi la DIICOT, Miron si cu mine faceam pregatirile pentru plecarea spre aeroport. Am fost chemat de urgenta in biroul Procurorului General.

Imediat cum am intrat in biroul ei, Kovesi mi-a comunicat ca hotarase sa modifice ordinul legat de sarcinile echipei de investigarii, formata doar din doi oameni - eu si Cristian Miron. Ne-a spus ca aveam voie sa mergem doar la Bagdad, pentru a vorbi cu Munaf Mohamed.

A sustinut ca modificarea era determinata de faptul ca o indusesem in eroare asupra calatoriei. A pretins ca nu aveam aprobarile necesare de la autoritatile siriene. Era absolut evident, pe masura ce isi muta hartiile de pe birou dintr-o parte in alta, vorbind ambiguu, iar agresiv, ca incerca sa intocmeasca o explicatie pentru decizia ”ei”.

A adaugat deodata ca nu vazuse niciodata un acord scris de la autoritatile siriene referitor la constituirea unei comisii mixte. Bineinteles ca Procurorul General a ales sa ignore ceea ce ii explicasem deja mai devreme ei si Presedintelui: sirienii au acceptat instituirea comisiei rogatorii, dar au preferat sa nu raspunda cererii in scris, lucru care constituie un *modus operandi* obisnuit in relatia cu statele arabe.

M-am oferit bineinteles sa i-l dau la telefon pe Ambasadorul sirian sau pe altcineva din personal care sa-i confirme in mod direct acceptul de a constitui o comisie, precum si de a facilita interogarea lui Omar. Nu a dorit nici macar sa ia in considerare vreo marturie care sa demonstreze faptul ca am respectat intru totul procedurile, deoarece adevarul nu avea, de fapt, nici o importanta.

Anuland componenta siriana a calatoriei noastre, Procurorul General Kovesi nu facea decat sa indeplineasca ordine “sus” - ceea ce nu era ceva neobisnuit; pur si simplu aceasta era organizarea puterii si a proccsului de luare a deciziilor in aceasta institutie, inca de cand am inceput sa lucrez aici.

Astfel a fost impiedicata posibilitatea interogarii lui Omar Hayssam si elucidarea circumstantelor iesirii sale ilegale din tara. Ca si posibilitatea continuarii anchetei asupra traficului de arme.

CAPITOLUL 19

ATAT DE APROAPE SI TOTUSI ATAT DE DEPARTE

In consecinta, ordinul nostru de deplasare a fost modificat, iar itinerariu! Bucuresti-Iordania-Siria-Iordania-Irak-Bucuresti s-a transformat intr-o excursie la Bagdad.

Ajunsi la Aman, am fost contactati de autoritatile siriene, care ne-au comunicat ca Ambasada lor la Bucuresti fusese contactata de autoritatile romane pentru a nu ne acorda vize de intrare in Siria. Insa autoritatile siriene ne-au asigurat ca nu ar exista nici un fel de problema daca doream sa mergem la Damasc.

S-au oferit sa ne furnizeze o masina si un sofer care sa ne duca la Damasc, unde puteam sa il interogam pe Omar Hayssam.

Ce ciudat! Sirienii se dadeau pe spate sa ne ajute sa investigam infractiuni grave impotriva Romaniei, pe cand unele ”autoritati romane” anonime faceau eforturi mari sa ne impiedice sa ne facem datoria.

Din pacate, am refuzat oferta siriana, explicand ca nu avem aprobarea Procurorului General al Romaniei pentru a desfasura activitati in Damasc.

Am purtat mai multe convorbiri telefonice cu Omar Hayssam in timp ce ma aflam la Aman, asteptand avionul catre Bagdad. L-am inregistrat cu telefonul meu Nokia. In timpul acestor conversatii, Omar a devenit foarte furios, chiar agresiv.

In privinta lui Vasile Blaga, ministrul de Interne (si unul din colaboratorii apropiati ai Presedintelui), Omar a mentionat: ”Poate a uitat ce i-am adus in portbagajul masinii la minister. Omar a afirmat ca a platit 300.000 de euro pentru a cumpara vigilenta unora dintre oamenii care il supravegheau, ia sfarsitul lunii iunie.

Omar a insistat sa vin la Damasc sa demonstreze tot ceea ce imi comunicase in convorbirile telefonice. Am refuzat sa merg, afirmand ca nu aveam aprobarea Procurorului General.

Chiar in momentul in care am rostit fraza aceasta, am stiut ca dezvaluiam seful meu - de fapt, propriul meu guvern - imi juca o festa. De atunci nu am mai avut niciodata incredere in interesul lui Kovesi fata de adevar sau in inteligenta opiniilor sale.

Lucrurile s-au schimbat

Cand am ajuns la Bagdad, am avut parte de o alta surpriza: formalitatile necesare pentru a-1 putea interoga pe Munaf Mohamed la Camp Cropper nu erau gata. A trebuit sa ne intoarcem la Aman si sa asteptam cateva zile.

Cand ne-am intalnit in cele din urma cu Munaf, atitudinea partenerilor nostri americani se schimbase drastic.

Nu mi s-a permis sa vorbesc singur cu el, asa cum o facusem cu un an in urma, beneficiam acum de un public larg la fiecare sesiune: cinci reprezentanti ai autoritatilor militare americane, inclusiv un translator american de limba araba.

Si atitudinea lui Munaf se schimbase radical de la ultima noastra intalnire. Nu-si mai sustinea marturiile anterioare prin care il implicase pe Omar Havssam in traficul de armament; nu mai cerea ajutor de la autoritatile romane, desi fusese condamnat la moarte prin spanzuratoare.

Era o experienta suprarealista si am fost total uimit de modificarea comportamentului lui Munaf.

Dupa o sedinta deosebit de neconstructiva cu Munaf, am facut o pauza. Un official American experimentat, pe care il cunoscusem ca cativa ani in urma, m-a luat deoparte si mi-a spus ca totul s-a schimbat dup ace se incheiase operatiunea speciala de extragere a lui Omar Hayssam. I-am spus ca nu inteleg despre ce vorbeste si i-am cerut explicatii. Nu a mai spus decat ca Omar a fost dus la Frankfurt pentru pentru o descarcare de informatii (*debriefing*) dip ace a plecat din Romania.

Omul acesta nu avea absolut niciun interes sa inventeze o asemenea poveste doar pentru mine. Ca sa nu mai spun ca americanii aflati la datorie exagereaza rareori, asta daca vorbesc vreodata: sunt concentrate pe ceea ce au facut, din punct de vedere operational.

Asadar, inca odata m-am trezit intr-o realitate paralela, in care am fost obligat sa intreprind o investigatie legat la ochi... de propriii mei colegi.

Dati-mi voie sa va explic ce vreau sa spun: daca ar fi existat un interes national, american sau israelian in preluarea controlului asupra cazului lui Omar Hayssam, atunci Presedintele ar fi putut spune catre DI1COT. ”Lasati-o balta. Biroul meu sau serviciile secrete se vor ocupa de asta. Exista interes geostrategic care se suprapune aici si este spre binele Romaniei sa se dea deoparte sau sa permita tarilor mai mari sa preia conducerea cazului.”

Acesta este un scenariu care poate avea loc in mod logic. In realitatea globala a zilelor noastre, statele mici se vor supune, in mod natural, statelor mari, mai ales daca pare a fi in joc securitatea nationala a marilor puteri.

Iar noi, soldatii, dispusi cu totii sa ne facem datoria si care iubim Romania si ne petrecem ani din viata incercand sa o aparam, ne-am da deoparte si am lasa tarile mari sa Preia conducerea.

In loc de asta, insa, sunt insultat si sunt batjocorit si ma trezesc in desert, cu un official American caruia ii este mila de mine si imi spune de fapt: “Frate, nu ai inteles mesajul? Cazul a fost inchis.”

Iata care este obiectiunea mea: in privinta aspectelor principale ale cazului impotriva lui Omar Hayssam, dar in mod special referitor la acuzatia adusa acestuia de implicare intr-o retea active de traffic de armament, Romania a fost private de posibilitatea de a-si rezolva propriile probleme. Am descoeprit crime murdare care au produs pagube enorme – morale, economice si posibil strategice – si nu ni s-a permis sa stabilim care a fost adevarul, la fel cum nu ni s-a permis sa recuperam pagubele aduse tarii noastre de catre hotii lipsiti de moralitate, care folosesc Romania drept punct de transit pentru conturile lor off-shore. Iar unii dintre criminali se plimba nestingheriti pe Magheru si se amuza in cafenelele din Dorobanti.

Ne-am intors la Bucuresti.

Soldatul e tot pe front

La o zi dupa revenirea noastra in tara, pe 22 noiembrie, am deschis o noua investigatie despre spionajul economic (dosar nr. 222/2006 “SPIONII”) care a implicat spionajul in domeniul energetic si incercarea din partea mai multor cetateni straini de a submina securitatea energetica romaneasca. Aest caz a fost documentat si s-a aflat in supravegherea S.R.I., dupa care a fost inaintat D.I.I.C.O.T..

Din pacate, in acelasi timp, Consiliul Superior al Magistraturii (C.S.M.) a a nuntat ca voi fi trimis in fata unei comisii disciplinare. Procurorul General Kovesi m-a sfatuit sa ma retrag din FUGA, intrucat D.I.I.C.O.T. isi strica imaginea in presa din cauza mea.

CAPITOLUL 20

Unda verde pentru arestare

Cu toate ca experienta mea cu Omar Hayssam a fost una extrem de frustranta, investigarea sa de catre D.I.I.C.O.T. a reprezentat o fereastra spre alte infractiuni si alti infractori - pe unii dintre ei am reusit sa-i punem sub acuzare.

In ultimii 15 ani, Republica Moldova a ajuns un fel de leagan al criminalitatii. Contrabanda de toate tipurile, inclusiv cea cu armament, a devenit un mod extrem de uzual de a face bani. Politia moldoveneasca, lipsita de resursele necesare, abia putea controla toate aceste ilegalitati. Au aparut bande extrem de agresive.

Intre timp, Transnistria a devenit un fel de Vest Salbatic. Armata a 14-a rusa, care stationase acolo, a lasat in urma un stoc uris de arme, care au ajuns in mainile radicalilor separatisti si ale gruparilor paramilitare care „guverneaza" zona. Stocul de arme reprezinta cea mai valoroasa moneda de schimb pentru bandele care conduc acest tinut al nimanui. De vreme ce se putea circula relativ liber intre Romania si Moldova, armele din Transnistria si-au gasit drumul spre Romania: nu doar arme usoare precum pistoalele, ci si masini automate sau rachete Stinger.

Unul dintre cei mai activi traficanti dc arme care facilita asemenea schimburi intre Rusia si Romania pe de o parte, si Orientul Mijlociu si Africa, pe de alta parte, era Ion Busuioc, cunoscut drept Ivan Gheorghievici Bousouek dupa numele sau din pasaportul rusesc. Nascut in 1953 in Moldova, a fost educat in Ucraina si Rusia, specializandu-se in ingineria avioanelor de vanatoare MIG.

Busuioc a lucrat pentru armata rusa, in domeniul aprovizionarii. A fost colonel in serviciile secrete ale armatei ruse (GRU). Ca specialist in echipament militar, avusese deja diferite contacte prin intreaga lume. In 1990 s-a mutat inpoi in Moldova. A inceput sa lucreze cu intreprinderile de stat producatoare de armament ce devenisera „entitati"" comerciale - Promexport din Rusia a devenit Rosoboron Export, care avea ca omologi Romtehnica in Romania. Armitech in, Bulgaria Beltech in Belarus si Ukraspetie Export in Ucraina.

In 1990, Busuioc s-a mutat in Romania, unde si-a infiintat o firma CTI-Gas impreuna cu Teo Vostinaru si Alexandru Pop. A continuat sa reprezinte firma de echipament militar rusesc, Kanaker Investment si Commerce Corp.; de asemenea, reprezentantul la Bucuresti al catorva firme cu sediul in alte parti, inclusiv Deliz Cipru.

Conform propriilor declaratii, Busuioc a lucrat cu mai multe tari din Balcani si din Orientul Mijlociu, facilitand distribuirea produselor cu utilizare militara. Bineinteles ca, dupa cum sustinea el, a evitat tarile sub embargo si a verificat certificatele necesare privind utilizatorul final. A mai specificat ca singura sa consideratie geostrategica era daca vanzarea servea interesele Rusiei.

In Moldova a lucrat la cel mai inalt nivel. Printre aliatii sai s-au numarat fostul ministru al Apararii, Valeriu Pasat, fostul Prim-Ministru Ion Sturza si un fost secretar de stat, Vladimir Filat (astazi prim ministru al Moldovei).

Busuioc a intrat in vizorul autoritatilor romane atunci cand el si Shimon Naor (traficantul de arme istraelian de origine romana) au pus la cale o afacere in care Romania devenea locul de desfasurare al unei tranzactii complicate. Prin intermediul identitatilor sale coporatiste, Deliza Ltd. si Loratei, inregistrate in Cipru, Busuioc a importat din Republica Ceha 20.000 de proiectile de calibrul 122 mm ce urmau sa fie comercializate de R. A. Arsenalul Armatei (o firma autorizata sa faca comert cu armament). Stocul de munitie urma sa fie transferat prin intermediul unei companii israeliene, LR Avionics, reprezentata de Shimon Naor, in Etiopia, folosind un certificat de utilizator final care mentiona drept destinatie Nigeria. Aceasta tranzactie a fost prevenita, datorita muncii excelente a investigatorilor romani.

Shimon Naor a fost condamnat la cativa ani de inchisoare pentru trafic de armament, dar Ion Busuioc nu fusese nici macar arestat.

In urma investigatiilor legate de Omar Haysam, am pus pana la urma mana pe Busuioc.

Cand l-am interogat pe Munaf la Camp Cropper, ei a facut referire la unul dintre cei mai importanti traficanti de arme, numit „Ivanov". Atunci cand Ivanov a venit la Bucuresti intr-un Mercedes negru cu numar de Moldova, el l-a tratat pe Omar de la egal la egal, nu ca pe un simplu client. Impreuna il contactau mereu pe fiul lui Mustafa Tlas, fostul ministru sirian de razboi, care locuia in Bucuresti.

Acest Ivanov era in mod clar un element cheie pentru, retea, circuland nestingherit prin Rusia, Moldova, Romania si prin intreaga lume, pornind de la aceste baze. Am tot facut sapaturi sa aflu cine este acest Ivanov. Am crezut ca l-am localizat prin Anglia.

Atunci cand Omar a inceput sa vorbeasca, dupa operatia suferita, mi-a spus razand ca "Ivanov" era numele de con al lui Ion Busuioc. Mi-a zis "Ah, ai lucrat destul la problema asta. Ivanov este Ion busuioc!"

Munaf si Omar mi-au dat destul material despre Busuioc pentru a-l include in dosarul 628/D/P/2005. L-am identificat si l-am monitorizat timp de trei luni.

Pe 23 august 2007, a fost arestat la Hotelul Marriott din Bucuresti de catre brigada anti-terorista a S.R.I. si de catre politia de frontiera.

Mai multe detalii despre retea

Am putut sa-l interoghez pe Busuioc, care a adus cateva clarificari in ceea ce priveste diversele activitati ale pradatorilor Romaniei:

- a fost implicat in transporturi ilegale de osmiu din Rusia spre Germania, trecand prin Romania;

- a fost implicat intr-o incercare de a vinde aur din Rusia pe piata neagra din Romania si Elvetia.

- impreuna cu Ivan Turceanu (cu cetatenie dubla, romana si moldoveana), el a pus bazele companiei Armitech, inregistrata in Panama, care livra arme rebelilor Unita din Angola si reprezenta subiectul unei investigatii a Consiliului de Securitate al ONU.

Compania Armitech a fost expulzata din Statele Unite.

Activitatea sa pe piata armamentului nu-l includea intotdeauna pe Omar Hayssam, dar implicau, invariabil, figuri politice cunoscute.

Sub regimul Nastase, povesteste Busuioc, ministrul Industriilor, Dan Ioan Popescu, a fost o buna persoana de contact, deschis unor noi oportunitati care sa promoveze grupuri romanesti, precum Romtehnica.

El si-a amintit cum s-au intalnit la restaurantul Sahara cu un cetatean iordanian care locuia in Brasov, Khalil Al-Qutob, si care avea o firma, Lufar. Al-Qutob era nerabdator sa intre pe piata Rusiei in numele unui client sudanez ce cauta piese de schimb pentru tancurile rusesti; piese din MIG 21, 23 si 26, precum si alte tipuri de echipament militar. Busuioc a venit si el la Snagov, la resedinta fostului ambasador din Sudan, cu o delegatie de 3 reprezentanti ai organizatiei sudaneze SMT. Deoarece politica companiei ruse a lui Busuioc, ROSOBORON EXPERT, era aceea de a nu lucra cu alti intermediari, afacerea pe care voia sa o incheie SMT nu putea sa il implice si pe el. Dar Busuioc si-a amintit ca afacerea era in valoare de 140 de milione de USD, cu 30% din suma platita in avans si 60% la livrare... iar Popescu si-a aratat sustinerea.

In ceea ce il priveste pe Omar, Busuioc a confirmat o mare parte din ceea ce spusese Omar despre reteaua de trafic de armament din Romania, despre modul ei de operare si despre clientii acesteia.

El si-a amintit cand l-a intalnit prima data pe Omar: in 2000/2001, atunci cand Amiralul Rruglyakov a vizitat Romania. Busuioc i-a fost prezentat lui Mihaita Radulescu, care fusese soferul lui Cico Dumitrescu. Pe acesta din urma Busuioc il

cunostea din 1990. In acel grup, i-a fost prezentat lui Omar Hayssam, care era interesat de anumite produse din Belarus, inclusiv tractoare si combine, precum si de elicoptere si avioane militare. Busuioc a intrebat daca firma lui Omar putea face livrari in Siria. Au stabilit o intalnire la Moscova, iar Omar a venit cu o delegatie incluzandu-i pe Nicolae Saracu, Cico Dumitrescu, cineva numit Solomon din Prahova si un inginer sef din Murfatlar. Omar si Mustafa Tlas a avut de asemenea o intalnire la Rosoboron Export.

Au fost programate intalniri ulterioare, in Siria. La vremea respectiva, Omar a spus ca dorea echipamente similare pentru Irak. Contactul sau din Irak era Munir A Kbisi, care era acreditat de Ministerul irakian al apararii.

Ion Busuioc a confirmat ceea ce spusese Omar Hayssam, fara ca vreunul dintre cei doi sa stie ca celalalt coopera cu DIlCOT.

Busuioc era mai interesant de interogat decat Omar. Fiind un om cu pregatire militara, care lucrase in sistemul sovietic si apoi in mediul postsovietic, ideile sale m-au ajutat sa inteleg care amenintari ar putea fi importante pentru Romania; Omar era exact ceea ce isi dorea sa fie: simbolul monumentalului egoism al acestor pradatori.

CAPITOLUL 21

O EXPLOZIE DE DOSARE

E adevarat ca am fost inlaturat din dosarul „FUGA" dar erau destule de facut la DIICOT. Eram cu adevarat sufocati de munca - atat pentru ca, in ciuda campaniei publice a presedintelui din 2005, coruptia luase amploare, dar si pentru ca politistii si agentii de pe intreg teritoriul tarii devenisera mai competenti si mai siguri pe ei, astfel ca tot mai multe dosare erau trimise catre DIICOT.

Politia, mai ales, si-a imbunatatit capacitatea si vointa de a se confrunta cu retelele crimei organizate. Am vazut in asta un semn pozitiv, un semn ca Romania devenise o tara normala.

Politistilor li se ofera adesea mita. La fel si procurorilor. Din ce in ce mai mult, in randurile noastre se inradacina aceasta idee - ca mod de a fi, nu doar ca o regula institutionala - de a respinge mita, fie ea importanta sau nesemnificativa, din considerente de PRINCIPIU, ca un semn de MANDRIE.

Din nou, incepand de jos, reinstaura normalitatea. Trebuia sa facem fata acestei clase de hoti si de pradatori, care, cu zambetul pe buze, vor continua sa profite de cei ca noi, hotarati sa salvam tara.

Ca sa va dau un exemplu despre cum era viata in DIICOT exista statistici revelatorii privind cazurile din 2007. In timpul anului 2007, procurorii aveau de rezolvat mai mult de 16.000 de cazuri. Cu peste 175 de procurori in intreaga tara, asta insemna cam 90 de cazuri de persoana. La sfarsitul anului, fusesera rezolvate in jur de 7.200 de cazuri; adica, in medie, fiecare procuror rezolvase mai putin de jumatate din cazurile ce ii revenisera.

Problema nu era etica profesionala a procurorilor; nimeni nu pierdea vremea si nu pleca de la birou la ora 16.00.

Probleme mai importante pareau sa afecteze sistemul judiciar romanesc, cum ar fi frecventa cu care infractori importanti reuseau sa scape fara sa faca inchisoare, chiar daca erau arestati. Din cauza jocurilor pe care le faceau avocatii celor arestati, procurorii se miscau printre munti de dosare, fara sa mai reuseasca sa investigheze cazurile sau sa aduca in fata instantei pe infractori - si sfarseau prin a inchide dosarele. Modul in care criminalii reuseau sa scape de executarea sentintei reprezenta o mare frustrare pentru politisti care isi asumau adesea riscuri importante pentru a-i putea prinde pe acesti sconcsi, ca sa nu mai vorbim despre timpul si de resursele financiare consumate cu ocazia acestor investigatii.

Criminali Eliberati pe Banda Rulanta

De exemplu, politia de frontiera de pe aeroportul Otopeni a dat lovitura in iulie 2007 cu un caz ce a fost trimis spre instrumentare la DIICOT. Opt cutii continand costume barbatesti au ajuns din Venezuela, destinatarul fiind o firma romaneasca. Pe baza unei analize de risc ce lua in calcul sursa, greutatea si alte diferite aspecte din documentatie, politistii au devenit suspiciosi in privinta acestei livrari. Ei au deschis cutiile si au verificat continutul. Si au descoperit 45 de kilograme de cocaina solida - in valoare de mai bine de 44,5 milioane de dolari - ascunsa in umerasele pe care fusesera asezate costumele.

Vamesii au alertat DIICOT si colegii mei l-au pus sub supravegere pe individul care se presupunea ca ar fi trebuit sa primeasca bunurile si pe rudele acestuia. (Fortele de ordine au inlocuit totodata umerasele pline cu cocaina cu altele, de plastic). Cand i s-a transmis ca trebuie sa ridice personal pachetele, femeia indicata drept destinatar, o romanca casatorita cu un turc, a explicat ca de fapt pachetul era pentru sora si cumnatul ei, un italian numit Luciano Gilio, care tocmai isi deschisese un magazin de confectii in Romania.

Gilio a fost arestat in momentul in care a ajuns la aeroport si a descoperit ca livrarea sa secreta fusese de fapt descoperita.

Aceasta arestare ar fi trebuit sa aduca premii pentru politistii de frontiera si o sentinta dura pentru acesti traficanti de droguri, mult prea indrazneti. Dar nu asta s-a intamplat. A fost eliberat cu singura conditie de a se prezenta la politie daca ar fi fost chemat. Judecatorii au hotarat ca nu reprezenta un pericol social. Procesul sau fusese amanat din diferite motive pana in 2007. Cu toate acestea, traficanti precum Gilio reprezinta o amenintare. Nu doar pentru copiii nostri si pentru tineretul din Europa - heroina trebuia sa ajunga in alte cateva tari, in afara de vanzarile din Romania - dar de fiecare data cand un traficant reuseste, capata mai multa incredere ceilalti traficanti, care se aduna in retele cam in aceeasi zona. Crima da nastere altor si altor crime, din ce in ce mai grave.

Sigur ca Gilio era fericit ca fusese prins intr-o tara in care judecatorii sunt mai ingaduitori, dar toti cei care au lucrat la acest caz au ramas demoralizati. De ce sa se mai zbata sa prinda un asemenea criminal, data viitoare? Dar o vor face, pentru ca sunt profesionisti.

Si pentru ca oamenii gasesc satisfactii in cazurile pe care le pot finaliza cu succes, vor continua sa munceasca asiduu, asa cum am facut si eu in 2007 si 2008.

CAPITOLUL 22

Conlucrarea cu americanii

Ca urmare a interogatoriilor pe care le-am efectuat in cazurile Omar Hayssam si Ion Busuioc, am ajuns, impreuna cu echipa de investigatie de la DIICOT, ia concluzia ca o figura recurenta in tranzactiile ilicite cu arme era Viktor Bout a carui companie de transport aerian aparea mereu in diverse tranzactii cu armament. De exemplu, armele traficate de Ion Busuioc erau transportate cu ajutorul micii companii aeriene ucrainene a lui Bout.

Sapand pentru a face conexiunile intre itinerariile traficului de arme, am decis sa impartasim informatiile despre rolul lui Viktor Bout in retelele romanesti de traficanti cu expertii in combaterea traficului de armament din SUA si de la Interpol, in cadrul unei conferinte asupra traficului cu fiinte umane desfasurate la Washington, DC, in cadrul careia am tinut o prelegere, in primavara anului 2007, am avut ocazia sa aflu daca institutiile americane de aplicare a legii erau interesate de aceste informatii. Si erau.

Viktor Bout este o personalitate colorata si misterioasa. Nascut in Tajikistan, sau poate in Ucraina, se spune ca vorbeste fluent sase limbi, inclusiv araba, si foloseste multe nume: Boris, Viktor Budd, Viktor Bulakin, Vadim Markovich Aminov sunt cateva dintre ele.

A lucrat ca translator pentru armata sovietica si a servit in Angola. A creat o companie de transport aerian in perioada destramarii Uniunii Sovietice. Printre clientii lui s-au numarat Charles Taylor, presedintele Liberiei din 1997 pana in 2003 (care a fost un contrabandist notoriu de arme si diamante) si rebelii Unita din Angola, precum si guvernele francez si american.

La sfarsitul anilor 1990, flota lui aeriana era principal cale prin care armele erau mutate din Europa de Est si fostul spatiu sovietic in Africa si Orientul Mijlociu. A lucrat indeaproape cu Shimon Naor, care l-a introdus in Romania, prezentata ca fiind un loc “prietenos” pentru activitatile sale. In 2004, in baza rolului lui in furnizarea de arme in Liberia ravasita de razboi, guvernul SUA l-a pus pe o lista care interzicea cetatenilor mericani sa faca orice tranzactie cu el.

Guvernul SUA a colectat dovezi din diferite surse, intre care un loc proeminent care era ocupat de Romania si in mod specific de DIICOT. Apoi, americanii au elaborat un plan entru a-1 prinde pe Bout „in flagrant”, vanzand arme unor teroristi internationali.

Drug Enforcement Agency (DEA) din Statele Unite a folosit agenti sub acoperire presupusi a lucra pentru o organizatie terorista din Columbia, America

de Sud. Bout a fost de acord sa vanda sisteme de rachete sol-aer, lansatoare de rachete capabile sa strapunga blindajul, mitraliere AK-47, piese de schimb rusesti pentru pusti, mine, xplozibili plastici, echipament pentru vedere pe timp de noapte si avioane ultra-usoare care puteau fi echipate cu lansatoare de grenade si rachete.

Toate aceste echipamente erau destinate pentru *Fuerzas Armadas Revolucionarias de Columbia (FARC)*; Bout a inteles ca echipamentul urma sa fie utilizat pentru doborarea licopterelor americane, in Columbia.

Negocierile dintre Bout si agentii FARC au avut loc intre noiembrie 2007 si martie 2008. Odata ce au intrat in posesia acestei informatii incriminatorii, americanii trebuiau sa gaseasca o cale prin care sa-l prinda in capcana pe Bout, sa-l aresteze si sa-l extradeze la New York.

DIICOT a intrat intr-un parteneriat cu guvernul SUA pentru a incerca sa-l atraga pe Bout in Romania, in baza informatiilor pe care le adunasem despre afacerile sale curente, despre preferintele de calatorie si stilurile lui de operare.

Am stabilit ca Viktor Bout planuia sa vina in Romania impreuna cu asociatul lui, Andrew Smullian, in ianuarie 2008, pentru a primi o parte dm banii datorati de “columbieni”. Deasemenea urma sa le prezinte tipurile de arme ce urmau a fi livrate, in asa fel incat transportul de armament sa fie facut din alta locatie. SUA a cerut DIICOT sa-i monitorizeze pe Bout si pe asociatul lui.

DEA a contribuit cu resurse umane si cu bani pentru achizitionarea armelor. Au utilizat drept informator un asociat britanic al lui Bout, care fusese deja arestat pentru trafic de droguri si care coopera in secret cu americanii impotriva lui Bout, pentru a tine o sentinta redusa.

Pentru intalnirea cu Bout, britanicul si cinci sau sase agenti ai DEA au venit in Romania. S-a instalat intreg echipamentul de supraveghere si toata lumea si-a ocupat pozitiile in centrul Bucurestiului, asteptand sosirea lui Bout si arestarea sa.

In ultima clipa, Bout a decis sa nu mai vina in Romania. Evident, devenise suspicios si dorea sa schimbe locul de intalnire. Echipa de investigatie mixta a decis sa stabileasca locul de intalnire in Thailanda si, dupa ce a tras de timp, Bout a fost de acord cu aceasta varianta. La 6 martie a fost inregistrat in secret pe cand ii comunica informatorului ce anume furniza pentru FARC la pretul respectiv.

La 9 aprilie 2008, Viktor Bout a fost arestat la Bangkok pentru conspiratie in vederea oferirii de sprijin material pentru o organizatie straina desemnata drept terorista. La DIICOT, am primit telefoane entuziaste din partea agentilor care-l prinsesera pe Bout.

In public, in cadrul unei conferinte de presa pe tema arestarii, imediat dupa ce a multumit Politiei Regale Thailandeze, procurorul american a multumit „Politiei Romane de Frontiera si Biroului Procurorului General de pe langa inalta Curte de Casatie si Justitie” - adica DIICOT. L-a numit pe Bout „unul dintre cei mai prolifici traficanti de armament din lume”.

Dupa arestarea lui, americanii ne-au oferit noua, partenerilor lor romani, o documentatie detaliata obtinuta cu privire la operatiunile lui Viktor Bout. DIICOT a cerut serviciului secret al Armatei Romane (DIA) o evaluare suplimentara a datelor.

In iunie 2008 am obtinut materiale extrem de utile din partea americanilor, ca urmare a acestui parteneriat pentru arestarea lui Bout, precum si o nota de multumire din partea guvernului SUA pentru cooperarea in acest caz. Aceasta a fost ultima mea ultima mea satisfactie profesionala - si ultima mea zi de lucru in cadrul DIICOT la 3 iulie 2008.

In acea noapte, in timp ce ma uitam la televizor, am aflat ca fusesem concediat din DIICOT.

Ce mai cadou de multumire - livrat prin intermediul Procurorului General Kovesi, cu aprobarea Presedintelui Basescu, fara indoiala - pentru ca am contribuit la a face Romania mai sigura in fata unor traficanti malefici precum Viktor Bout!

CAPITOLUL 23

Pradatorii de energie

De ce am fost indepartat de la DIICOT? Sunt sigur ca stiu, dar mai intai sa va povestesc despre cazul la care lucram in lunile dinaintea eliminarii mele...

In dosarul de spionaj energetic, Dosarul 222/2006, pe care l-am deschis in ziua in care echipa de investigatie a DIICOT s-a intors de la Bagdad, in noiembrie 2006, erau implicati cativa oameni de afaceri straini, dintre care cei mai importanti erau Vadim Benyatov, cetatean american nascut in Azerbaijan si Stamen Stantchev, un bulgar. Dosarul a aparut ca urmare a supravegherii de catre SRI, supraveghere autorizata pe considerente de securitate nationala. SRI era preocupat pe buna dreptate de dovezile in numar tot mai mari cu privire la anumite interese financiare rusesti care acaparau piata energetica romaneasca.

Vadim Benyatov era angajat ca director al Credit Suisse/First Boston, biroul Europa Centrala si de Est, de la Londra. In 2006 era in Romania si lucra pentru Marco Industry Group. Desi Marco Group este inregistrata si pare a fi o companie olandeza, compania este controlata de la Moscova de magnatul rus/israelian Vitali Maschitskiy.

In numele lui Maschitskiy, Benyatov era interesat de extinderea planificata a reactorului nuclear de la Cernavoda. In prezent, la Cernavoda functioneaza la capacitate maxima doua reactoare (furnizand aproape 20% din energia electrica a Romaniei); In 2006 se aflau in etapa de planificare alte doua unitati de reactoare. De asemenea, se afirma ca el incerca sa aranjeze contracte de energie ieftine pentru clientii sai.

La 30 noiembrie 2006 Benyatov a fost arestat si acuzat de DIICOT de spionaj si de a fi incercat sa obtina secrete de stat de la Ministerul Economiei cu privire la planurile de privatizare din domeniul energiei. Un scop major al acestor actiuni de spionaj a fost obtinerea unui avantaj in extinderea centralei de la Cernavoda, precum si dobandirea de avantaje de catre Marco Group si componentele sale.

ALRO-SIatina

Ce este Marco Group? In 2002, Marco Industries, BV, parte a Marco Group, a preluat una dintre cele mai mari companii romanesti, ALRO-Slatina, cea mai mare topitore de aluminiu din Europa Centrala si de Est. De asemenea, este cel mai mare consumator de electricitate din Romania.

Asadar, investigatia privind spionajul industrial a dus DIICOT la Marco Industries BV si la uriasul consumator de energie, ALRO-Slatina. Iar SRI era pe buna dreptate ingrijorat de tot mai pronuntata influenta ruseasca in aceste „privatizari".

Modul in care Marco Group a obtinut controlul asupra ALRO-Slatina nu a fost tansparent; Vitaly Maschitskiy a lucrat in mod intentionat pentru a-si ascunde planul de reluare. Nu numai ca a obtinut ALRO-Slatina, dar a preluat si controlul asupra Alum Tulcea, si, pe parcurs, a obtinut Conef Energy SRL, care este licentiata pentru achizitionarea de energie. In mai 2006, Conef a cumparat gaz de la Gazprom, gigantul energetic rus, in baza unui contract pe termen lung, de 30 de ani, la un pret favorabil.

In mod incredibil, multe detalii despre strategia Marco Group in Romania au aparut intr-un tribunal comercial londonez in 2005, atunci cand Maschitskiy si un partener rus, Alexander Krasner, care era puternic implicat in preluarea ALRO, au intrat intr-o disputa juridica. O parte din planul lor de a castiga si a-si mentine un acces special in Romania era sa coopteze persoane aflate pe pozitii cu influenta politica, precum si persoane aflate in conducerea unor agentii de privatizare, cu scopul de a-si asigura un tratament preferential.

Asadar, nu am fost socati sa descoperim, in timpul supravegherii la care i-am supus pe rusii asociati cu Marco Group, ca acestia pareau ca lucreaza indeaproape cu persoane bine conectate politic precum: Theodor Stolojan, Elena Udrea, consilieri ai Presedintelui Basescu; Dorin Cocos, sotul lui Udrea; si jurnalistul Bogdan Chireac.

In baza unor suspiciuni generate de interceptarile SRI facute ca parte din dosarul nr. 222, s-a creat un nou dosar pentru a se examina daca persoanele din jurul Presedintelui ii subminau acestuia functia sau securitatea nationala, sub orice aspect. La 11 ianuarie DIICOT a deschis dosarul 30/2007. Cele doua persoane importante identificate ca fiind posibil implicate in ajutarea grupului rus au fost Theodor Stolojan, in calitatea lui de consilier economic al Presedintelui, avea acces imediat la Ministerul Economiei si Comertului; si, de asemenea, Elena Udrea, care parea sa faca lobby pe langa cei care ocupau pozitii de decizie in vederea acordarii de contracte pe termen lung celor de la ALRO, si totodata sa faca trafic de influenta. In acel moment ea lucra la Cotroceni, asemenea lui Theodor Stolojan.

Pentru a avansa in dosarul nr. 222, am solicitatat prin comisii rogatorii obtinerea unor date importante de la partenerii nostri din: Marea Britanie, SUA si Rusia, intrucat modul prin care Maschitskiy incerca sa obtina aceste contracte intra in categoria crimei organizate. De asemenea, activitatile lui ne-au fost semnalate de catre colegii nostri din Elvetia si Italia. Autoritatile ruse ne-au asigurat de cooperarea lor sub aspectul documentarii tranzactiilor bancare.

Din Nou, Interventie Externa

Atunci cand l-am informat pe Benyatov ca planuiam sa-i cerem o declaratie referitoare la chestiunea ALRO-Slatina, m-a privit lung si, pe un ton scazut, pentru a nu fi auzit de celelalte persoane prezente, m-a intrebat daca eram in toate mintile si daca-mi dadeam seama in ce ma bagam. Nu a asteptat sa-i raspund si a parasit biroul, dand din cap a refuz. A intrat in birou si a fost asistat de un translator autorizat pentru limba engleza, din momentul in care a fost informat ca fusese inculpat.

Eram constient ca acest caz era foarte sensibil din cauza numelor politice romanesti „mari" implicate in actiuni in numele Marco Group; m-am asteptat ca asupra DIICOT sa se faca presiuni, si chiar asa s-a intamplat dupa arestarea lui Benyatov. In sprijinul lui,

MAE a transmis o scrisoare din partea congresmenului Robert Wexler, un democrat din Florida, care era preocupat de soarta acestui rezident al statului Florida - care locuia, de fapt, in Londra in cea mai mare parte a timpului. Alte figuri americane care au inaintat „cereri de informare" cu privire la Benyatov erau congresmanul Californian Elton Gallegly, senatorul Richard Lugar din Indiana, senatorul Joe Biden din DelaWare, in prezent vicepresedintele SUA, Maura Harty, inalt oficial in Departamentul de Stat american, si fostul ambasador al Statelor Unite in Romania, Alfred Moses.

Robert Wexler era, la acel moment, presedintele subcomisiei pentru Europa a comisiei pentru Afaceri Externe din Camera Reprezentantilor (recent, Wexler a demisionat din Congresul SUA); Elton Gallegly era membru in subcomitetul pentru Imigratie si Securitatea Frontierelor din cadrul Comisiei Juridice, iar senatorul Biden (astazi vicepresedintele SUA), in calitate de presedinte al Comisiei pentru Relatii Externe din Senatul SUA. Acesti trei demnitari, impreuna cu Departamentul de Stat, au o influenta majora asupra politicii SUA fata de Romania. Vadim Benyatov si Credit Suisse au reusit, in mod cert, sa activeze o lista impresionanta de sustinatori ai acestuia - este indoielnic daca ei au stiut sau nu ceva despre acuzatiile impotriva lui.

Chiar daca interventiile au fost incadrate ca cereri de „clarificare" cu privire la situatia juridica si medicala a lui Benyatov, interesul autorilor reprezenta o forma de presiune externa careia Presedintele i se opune rareori.

Si, intr-adevar, situatia lui a fost clarificata: impotriva recomandarilor DIICOT, in recurs, inalta Curte de Casatie si Justitie, a ridicat interdictia de parasire a tarii, iar el a plecat. In prezent se afla la Londra si „nu este de gasit" pentru a se prezenta in fata justitiei romane.

Cee ace nu parea sa mai conteze a fost faptul ca Vadim Nenyatov reprezenta unul dintre interesele economice organizate care incercau sa submineze sis a distruga economia Romaniei. Una dintre tacticile lui a fost aceea de a aborda anumiti politicieni romani cu pozitii inalte in apropierea Presedintelui, cu scopul de a obtine sprijin pentru interesele economice ale clientilor sai in domeniul energiei si al metalelor. Iar acest lucru este impotriva legii…

CAPITOLUL 24

SA AJUNS LA CEI MAI APROPIATI CONSILIERI AI LUI BASESCU

Intre timp, maestrul lui Vadim Benyatov in aceasta schema, Vitaly Maschitskiy, punea in aplicare un plan mai amplu de obtinere a unor contracte avantajoase pe termen lung pentru energia electrica, folosind statutul ALRO de consumator principal, pentru a vinde ulterior energia electrica pe o piata liberalizata, cu un profit enorm. Rezultatul acestei scheme era dependenta si mai mare a unitatilor economice romanesti de o organizatie externa, fapt care nu ar fi putut fi niciodata motivat de securitatea nationala a Romaniei sau de binele natiunii.

Aplicand aceasta strategie, grupul Marco crea o stare de pericol pentru economia nationala si pentru interesele geopolitice romanesti pe termen mediu si lung. Starea de pericol consta in:

- Defavorizare financiara serioasa impotriva producatorilor interni de energie cu capital majoritar de stat;
- Subordonarea deciziilor strategice luate de statul roman fata de jucatorii externi din domeniul energiei
- Incalcarea obligatiilor pe care le avea Romania de a se conforma regulamentelor UE.
- Penalitati financiare grave impotriva Romaniei prin aplicarea de catre Comisia Europeana a unor sanctiuni pentru nerespectarea prevederilor capitolului VI “Politica in domeniul concurentei”.

Pe baza probelor adunate de DIICOT, factorii de decizie din Romania si oamenii cu influenta care ajutau Marco Group sa isi atinga obiectivele erau:

Theodor Stolojan - fost consilier de stat al Presedintiei Romane pe probleme economice si financiare care a intervenit atat la nivelul presedintelui Romaniei, cat si al ministrului Ioan Codrut Seres in vederea indeplinirii obiectivelor vizate de grupul coordonat de VITALY MASCHITSKIY, VADIM BENYATOV, VALERY KRASNOV;

Attila Verestoy - senator al Romaniei - a intervenit activ in vederea promovarii intereselor grupului Marco in domeniul gazelor naturale;

Bogdan Chirieac - jurnalist, consilierul de imagine al grupului Marco, seful echipei de sprijin si de culegere de informatii din mediul politic, economic, care lucreaza in favoarea entitatilor rusesti indicate mai sus;

Elena Udrea - fost consilier de stat si sef al campaniei prezidentiale, agent de influenta al grupului Marco, aflata in subordonarea si coordonarea operativa directa a lui Bogdan Chirieac;

Dorin Cocos - sotul Elenei Udrea, om de afaceri, agent de influenta al grupului, aflat in subordonarea si coordonarea operativa a lui Bogdan Chirieac.

In data de 3 iunie, inalta Curte de Casatie si Justitie a autorizat interceptarea comunicatiilor, inclusiv a telefoanelor, transmisiilor fax, SMS-urilor si e-mailurilor acestor persoane, precum si monitorizarea audio/video a cercului relational al lui VITALY MASCHITSKIY, VADIM BENYATOV si VALERY KRASNOV.

Cozma Spune „Nu”

Dupa ce am primit autorizarea, si am trimis cererea la SRI, am fost chemat de Ionelul Sorin Cozma, care conduce departamentul SRI care se ocupa de spionajul conomic. Am purtat o discutie mai degraba dura, conflictuala. A spus ca nu-si mai sustinea opinia anterioara si ca nu impartasea punctul de vedere al procurorilor cu privire la implicarea acestor persoane de la nivel inalt in actiunile grupului Marco. Am replicat ca aceste informatii erau deja cuprinse m materialul furnizat de SRI. Si ca pe baza documentatiei SRI am dezvoltat cazul.

A intrebat ce anume urmaream in cadrul acestui dosar. Am raspuns ca singurul lucru pe care il urmaream era sa confirm daca persoanele mentionate apartineau sau nu unei structuri opuse intereselor noastre nationale, mai precis, unei structuri care ar putea subordona interesul national in domeniul energetic unui interes strain, pe termen scurt, mediu sau lung, in relatia cu Rusia. Si sa stabilesc daca acesti oameni apartineau unei grupari de criminalitate organizata, o grupare care ar submina Presedintia, chiar daca poate ei insisi nu realizau implicatiile propriului *lobby*.

Nu am spus ca aceste persoane erau in mod necesar vinovate, ci am explicat ca doream sa imi fac datoria pentru a vedea, prin monitorizare, daca solutionarea acestui caz impunea sau nu deschiderea unei anchete penale.

A spus, transant, ca nu va aproba cererea. Mai exact, nu va facilita supravegherea sau monitorizarea intalnirilor acestor persoane importante, de exemplu o intalnire dintre Stolojan, fost prim-ministru si Maschitskiy nu o va monitoriza. Aceasta, in ciuda faptului ca l-am informat cu privire la faptul ca serviciile de informatii ruse au confirmat ca monitorizasera o intalnire importanta a grupului.

Si desi aveam autorizatia, iar monitorizarea probabil ca a avut loc de vreme ce trebuiau executate ordinele judecatorului, SRI nu a furnizat nici macar o singura conversatie catre DIICOT.

Dupa interogarea lui Bogdan Chirieac, incheiata pe 20 iunie 2008, in birourile DIICOT, Chirieac i-a contactat imediat pe Dorin Cocos si pe Elena Udrea pentru a-i informa cu privire la ce aflase si la ce spusese procurorului si pentru a-i avertiza ca ar putea fi chemati la audieri in dosarul ALRO SLATINA/MARCO GROUP.

L-am audiat de asemenea pe Teodor Minodor Chirica, Director General al SN Nuclcareiectrica Cernavoda, pe 30 iunie 2008; el a confirmat ca ALRO Slatina prin interventia lui Marian Nastase, presedinte al Marco Group pentru Rnmania si a patronilor Marco, VITALY MASCHITSKIY si VALERY KRASNOV, au incercat sa obtina un contract preferential pe termen lung, de 15 ani, in defavoarea statului roman, precum si neimplicarea grupului de la ALRO SLATINA in proiecte concrete si viabile de finantare a unitatilor 3 si 4 de la Cernavoda.

Ultima Cerere

Pe 16 iunie i-am cerut presedintelui Romaniei, prin adresa scrisa, in conformitate cu regulile anchetei, copii ale oricaror cereri sau petitii primite din partea reprezentantilor ALRO Slatina sau ai grupului Marco, din ianuarie 2005 pana la 16 iunie 2008, la nivelul administratiei prezidentiale, precum si orice inregistrari ale intalnirilor cu reprezentantii acestora. Cateva zile mai tarziu, l-am contactat telefonic pe seful statului pentru a solicita o intrevedere spre a-i explica motivele pentru care am facut solicitarea scrisa. Nefiind disponibil imediat, presedintele mi-a telefonat dupa aproximativ 20 minute. I-am solicitat o audienta. Presedintele mi-a raspuns pe un ton enervat ca nu este de acord sa ma primeasca s ca nu vorbeste cu niciun procuror din DIlCOT sau Parchetul General pana nu se lamureste implicarea institutiei prezidentiale in activitatile crimei organizate.

De la data autorizarii dc catre instanta a activitatii de monitorizare si pana la data la care am solicitat instantei prelungirea acestei activitati, nu am primit nici un transcript de la SRI al convorbirilor purtate de Theodor Stolojan, Elena Udrea si Dan Voiculescu.

Activitatile de ancheta trebuiau sa ne permita sa vedem relatiile dintre directorii grupului Marco si romanii aflati in pozitii de putere.

Urmarirea penala a inceput doar in cazul lui Vadim Benyatov. Cu probele pe care le strangeam urma sa se trimita cazul in instanta sau sa ajungem la concluzia ca nu existau motive pentru o ancheta penala impotriva lui Theodor Stolojan, a Elenei Udrea si a celorlalti.

Prima cerere la tribunal pentru monitorizare a fost formulata pe data de 2 iunie 2008.

Trebuia sa cer o extindere a autorizatiei pe data de 3 iulie 2008. Cererea a fost de fapt redactata pe 2 iulie si in ea informam tribunalul ca SRI a refuzat sa se

conformeze cererii facute cu o luna inainte. Acest lucru a atras atentia judecatorului, astfel incat autorizatia de monitorizare a fost aprobata si trimisa pe 2 iulie.

Umilinta Publica

In ziua urmatoare, fara a fi informat ca Procurorul General a formulat o cerere de revocare a mea de la D1ICOT, am fost demis imediat din pozitia de procuror DIICOT. In acest fel, cu cinism si de o maniera sovietica, cariera mea a fost sfarsita in mod abrupt.

Care ar putea fi scopul umilirii mele publice?

- Pentru a se asigura ca nimeni nu ma va crede vreodata.

- Pentru a face sa dispara realitatea mea - realitatea simplilor functionari care incearca sa apere integritatea Romaniei.

- Pentru a anihila adevarul ca presedintele Traian Basescu[*] a ajutat la protejarea celor care au pradat Romania.

[*] **Nota editorului**: Presedintele Baseseu, in cadrul unei emisiuni televizate, si-a indeplinit rolul de a distruge credibilitatea lui Nastasiu. A spus: „exista procurori, care din dorinta de a semana cu James Bond, transmit informatii din dosar la presa”... „un asemenea procuror nu are ce cauta in magistratura”, a indicat Baseseu CSM-ului. Acesta este unul din multiplele exemple ale interventiei directe a lui Baseseu in procesul judiciar. Pe tot parcursul mandatului sau Basescu a demonstrat un dispret total fata de separarea puterilor in stat. Implicarea sa este resimtita negativ de marea masa a profesionistilor din ramura judiciara. Un exemplu recent ii reprezinta renominalizarea Laurei Kovesi ca Procuror General, in ciuda respingerii evidente din partea CSM-ului, cu un vot de 5 la 1. Cata credibilitate va avea Kovesi in fata colegilor sai, a subordonatilor, atunci cand a fost respinsa de institutia reprezentativa a breslei? Pentru Traian Baseseu nu conteaza. Rolul lui Kovesi este acela de a-l servi. Ea si-a demonstrat obedienta in ultimii trei ani. Si o va face cu placere timp de inca trei ani.

CAPITOLUL 25

DEZMEMBRAREA DIICOT

Presedintele Basescu a ales sa isi protejeze prietenii si aliatii politici. In loc sa declare „toleranta zero" fata de traficul de influenta, intr-un caz de coruptie care ameninta securitatea energetica nationala a Romaniei.

Am incredere ca DIICOT a infricosat pe oricine era vinovat in acest caz; sunt aproape sigur ca au facut un pas inapoi si nu au mai servit in mod direct grupul Marco in interiorul institutiei prezidentiale. Cred ca simpla amenintare a dosarului #30 a avut un impact pozitiv in protejarea integritatii tarii noastre. Totusi, grupul Marco (redenumit Vimetco, BV in 2007, in ciuda faptului ca are aceeasi proprietari) inca detine masive resurse de energie in Romania si inca mai comploteaza - credeti-ma! - sa foloseasca resursele noastre pentru a face profituri de milioane care sunt scoase in afara tarii. Suntem noi, ca natiune, aparati de tot felul de pradatori?

Nu. Deoarece DIICOT a fost desfiintat. DIICOT a fost redus la tacere - si acestea sunt vesti fantastice pentru traficantii de droguri si de arme si traficantii de carne vie care abia asteapta sa foloseasca Romania pentru propriile scopuri, impotriva interesului national.

Presedintele Traian Basescu a preluat functia sub steagul luptei anticoruptie. Dupa nici cinci ani, ca rezultat direct al aliantelor constante cu fortele externe care cauta sa protejeze infractorii si sa ridice prietenii deasupra legii - ca rezultat al acestui comportament, unitatea anticoruptie la nivelul cel mai inalt, DIICOT, a fost redusa la neputinta.

Nu sunt singura victima profesionala a comportamentului tragic si cinic al Presedintelui.

Multi profesionisti excelenti din domeniul criminalitatii organizate au fost indepartati, intr-un fel sau altul ii voi mentiona pe cativa dintre ei, sa va faceti o idee privind devastarea - si pierderea suferita de siguranta noastra nationala.

Anchetatorul politiei, comisarul Miron Alexandru, unul dintre cei mai buni cu care am lucrat vreodata - persoana cu care am calatorit in Irak si Siria in cautarea adevarului despre Omar Hayssarn si operatiunile sale ilegale a fost indepartat complet din cazul FUGA, precum si din cazul de trafic de armament la care am lucrat foarte bine impreuna. Cel mai talentat si inteligent ofiter de politie, care a dezvoltat legaturi excelente cu Siria, a fost retras din acest dosar, in ianuarie 2008. Ce va spune acest lucru?

In cele din urma a fost eliminat din structura biroului Procurorului. Nu i s-a mai permis sa lucreze in niciun alt caz de crima organizata.

Ce s-a intamplat cu Miron Constantin a reprezentat o pedeapsa din partea noului Procuror general Laura Kovesi. Cred ca Miron a deranjat SRI, din cauza informatiilor pe care le primea prin reteaua proprie, si l-a deranjat de asemenea pe presedinte deoarece prin investigatiile sale a reusit sa descopere ce se intampla in Siria, pe baza unor surse din cadrul serviciilor de informatii siriene, care urmau sa puna reflectoarele pe presedintele nostru.

Competenta si Perseverenta Ucid Cariere ia DIICOT, sub Regimul Basescu.

Inainte de Miron, l-am pierdut pe Procurorul General Ilie Botos*. Reusea sa insufle incredere si speranta in demersurile anchetatorilor.

* **Nota editoiului**: Chiar daca, intr-un fel sau altul, presedintele Basescu nu stia adevarata poveste a lui Omar, ceva ce SRI trebuie sa stie, fuga lui nu avea nicio legatura cu Procurorul General Botos, astfel incat presedintele ar fi trebuit sa il IMPLORE pe Procurorul General sa isi pastreze functia - in interesul sigurantei nationale. Dar nu a facut presiuni in vederea unui astfel de deznodamant.
Iata doar un exemplu al integritatii si curajului lui Botos. A indraznit sa o atace in instanta pe ministrul Monica Macovei pentru decizia impardonabila de a nu cere extradarea lui Munaf Mohamed din Irak in Romania. Tot ceea ce trebuia sa faca Monica Macovei ca ministru al Justitiei era sa transmita americanilor cererea DIICOT de extradare. Era o sarcina administrativa. Totusi, din motive obscure, a refuzat sa faca aceasta cerere. Botos stia ca Munaf era un martor-cheie care oferea informatii despre relatia de afaceri dintre Omar si anumiti politicieni influenti. Munaf era martorul care urma sa ajute la rezolvarea anumitor cazuri importante de crima organizata care subminau economia romaneasca si institutiile democratice. Ministrul Macovei, prin actiunea sa, a privat DIICOT de informatiile pe care Munaf le putea oferi. La DIICOT, se stia ca decizia lui Macovei nu putea fi luata fara stirea presedintelui. Din acest motiv, in decembrie 2005, Procurorul General Botos a dat-o in judecata pe Monica Macovei. Acesta este unul din multele exemple privind conducerea pe care a exercitat-o Botos la DIICOT. Botos este considerat de procurori un adevarat patriot. El a construit o echipa excelenta si a inspirat procurorii sa munceasca non-stop. In ciuda talentelor si contributiilor sale, presedintele a pus capat activitatii sale in folosul tarii dupa fuga lui Omar Hayssarn. Ilie Botos nu putea fi controlat de Basescu. Presedintele avea nevoie de un Procuror General obedient si vulnerabil. A gasit-o pe Laura Codruta Kovesi.

Dupa ce Nastasiu a fost eliminat de Kovesi fara nicio ceremonie, cazul armamentului a fost continuat de un alt procuror curajos si competent Angela Ciurea Chiar in atmosfera de la inceputul anului 2008 - marcata de preferinta clara ca procurorul sa nu urmareasca agresiv aflarea adevarului, respectiv interesul national romanesc, procurorul Ciurea a actionat cu curaj. Ca rezultat a fost si ea demisa, in 2009.

Totusi, exista o marturie fascinanta cu privire la intesitatea sa in cautarea adevarului - una dintr-o sursa mai putin obisnuita...

Pentru a continua urmarirea unui caz de spionaj intr-un dosar in care nu avea nicio calitate, s-a intalnit cu Stamen Stanchev, inculpatul bulgar, intr-o locatie neutra - Nisa, Franta pentru a obtine informatii pe care le considera pertinente. Dupa aceea, eforturile sale profesionale in fata riscului politic au fost recunoscute de Stamen Stanchev insusi, dupa cum relateaza Q Magazine.

A spus: „Ne-am intalnit in Nisa, intr-un restaurant cu ferestrele deschise. Nu ne-am ascuns. Mi-a pus intrebari specifice, inclusiv posibila implicare a lui Radu Berceanu, Traian Basescu si Adrian Videanu in afacerea pe cate o coordonam. Cred ca avea unele informatii care o orientau spre astfel de intrebari...".
„Cred ca ceea ce s-a intamplat acum cu procurorul Ciurea si intr-un mod similar cu procurorul Ciprian Nastasiu dovedeste ca s-au apropiat prea mult de anumite informatii care conduceau la afaceri ilegale ale unor demnitari cu functii inalte. Chiar am intrebat-o: „Ai curajul de a conduce aceasta ancheta?" Si mi-a raspuns ca era hotarata, indiferent de importanta numelor pc care i le-as fi dat. Cand s-a intors in tara, a fst inlaturata din pozitia sa de adjunct al sefului DIICOT si trecuta pe linie moarta la Parchetul Curtii de Apel, deoarece Procurorul General Laura Codruta Kovesi a cerut CSM-ului sa o ancheteze. Mai tarziu, Ciurea a fost complet eliminata din magistratura.

Dupa cum observa Stanchev, Angela Ciurea s-a facut vinovata doar de a fi o profesionista desavarsita, hotarata sa urmareasca comportamentul infractional peste tot inclusiv la presedintie.

Deoarece sunt sigur ca Presedintele stie exact cum si de ce a scapat Omar, nu pot accepta ca o persoana atat de capabila precum Procurorul General Ilie Botos sa fie sacrificata ca rezultat rezultat al acestei farse complicate, deoarece nu era nici vulnerabil, nici servi.

Ilie Botos a fost o resursa pretioasa pentru natiune, dar putea fi sacrificat pentru a-l face pe presedinte sa apara ca un tip dur in fata infractorilor - desi nu este! Un alt procuror - Doru Cristescu - care a instrumentat impreuna cu mine cazul ALRO a iesit la pensie, in mod convenabil, in 2009.

Daca elimini anchetatorii si procurorii care se ocupa de siguranta nationala, de combaterea spalarii de bani, dosare care sum si in atentia partenerilor NATO, nu poti spera la eficientizarea justitiei si a actului de justitie. In acelasi timp, nu poti fi partener credibil pentru aliati. Nemaivorbind de datoria primordiala a institutiilor statului de a-si apara resursele umane si materiale. De a-si apara fiinta nationala de atacurile pradatorilor.

Asta inseamna sa traiesti intr-o minciuna periculoasa!

CAPITOLUL 26

PENTRU MOMENT, BASESCU A REUSIT

Sa fiu clar. Ca persoana insarcinata cu protejarea-Romaniei impotriva pradatorilor, in 2008, la finalul misiunii mele, ma temeam cel mai mult de: 1) Presedintele Basescu; si 2) elitele economice si politice ale Romaniei, ale caror membri sunt convinsi ca se afla mai presus de legea romaneasca.

La 20-22 noiembrie 2008, Presedintele Basescu* a facut o vizita oficiala la Damasc.

Intrebat daca scopul vizitei este semnarea unui acord bilateral in domeniul Justitiei intre Romania si Siria (accord c ear permite extradarea lui Omar Haysam, cetateam roman condamnat la 20 de ani pentru crime de terrorism si evadat din Romania) Basescu a raspuns: „inteleg aluzia, subiectul Omar a fost discutat". In mod evident, Basescu nu a cerut extradarea lui Omar. Si nici nu a semnat tratatul pe Justitie cu Siria.

In schimb, Presedintele Basescu s-a lansat in elogii publice la adresa Presedintei Siriei si ... a comunitatii siriene din Romania.

Inaintea vizitei lui Basescu in Siria au circulat informatii potrivit carora Omar fusese arestat si se afla in inchisoare in Siria. Este Omar cu adevarat in inchisoare in Siria? De e nu cere Presedintele Basescu continuarea anchetei asupra lui Omar in Siria?

Am fost martorul practicilor amorale ale membrilor unor elite romanesti lacome, in faceri si in politica. Acestia sunt pradatorii. Ei isi satisfac dorintele si

* **Nota editorului**: in ceea ce-l priveste pe Presedintele Basescu, iata principalele lui obiective:
- El prefera sa-si protejeze prietenii, cel putin pana in prezent, si nu sa protejeze Romania impotriva pradatorilor (vezi cazul ALRO-Slatina) (vezi cazul Omar + interesele externe care primeaza asupra legii romane)
- Se amesteca in mod constant in chestiuni juridice, intr-o maniera neconstructiva.
- Stie mult mai mult decat comunica procurorilor (vezi situatia locatiei lui Omar in Siria).
- Impiedica procurorii sa isi indeplineasca responsabilitatile (a impiedicat echipa DIICOT ajunga in Siria).
- El intoarce institutiile una impotriva celeilalte atunci cand acest lucru este convenabil (MAE impotriva DIICOT).
- Face tapi ispasitori din diverse personae (Botos, Miron, Nastasiu, Timofte, Fulga, Ardelean, Sanpetru, Ciurea).
- Numeste in functie femei care pot fi manipulate, in locul barbatilor care refuza (Kovesi versus Botos).
- Stie totul despre o clasa politica nociva care, in fiecare zi, obtine beneficii in defavoarea intereselor tarii noastre ... dar o protejeaza.
- Presiunile exteme din partea altor tari si grupuri primeaza in mod constant asupra interesului national al Romaniei (de exemplu, presiunile SUA pentru Benyatov, ale iui Malcolm Hoeniein pentru Omar Hayssam).
- Presedintele biocheaza responsabilizarea prin impiedicarea accesului la informatii publice (de exemplu, refuzand sa ofere documente privind solicitarile Marco Group).

interesele proprii; proape ca nu au o reprezentare a unui bine mai larg - public, national, romanesc.

Daca li se permite, ei vor transforma Romania intr-un bazar gigant, urat, unde legile e aplica doar in cazul oamenilor de rand.

Basescu in Varful Sistemului

Unul dintre fenomenele pe care le-am observat este alimentarea reciproca a intereselor economice si politice.

Discutam despre alimentarea unor conturi bancare din afara tarii. Unele dintre aceste conturi au fost create in favoarea serviciilor de informatii, in cazul in care Romania intra intr-o stare de razboi sau de necesitate, care ar putea justifica operarea unor conturi legitime, alimentate de oameni de afaceri. Dar unele dintre aceste conturi au fost devalizate de oameni de afaceri si politicieni. DIICOT a incercat, prin aceasta investigatie, sa relocalizeze aceste conturi pentru a readuce banii in tara - pentru a-i pune la dispozitia autoritatilor legitime.

Oamenii de afaceri care alimenteaza conturile din Occident sunt, pentru inceput, simbolizati perfect de Omar Hayssam. El a alimentat cu regularitate astfel de conturi cu 200-300 milioane de dolari americani in decursul anilor, conturi create in Liechtenstein, Luxemburg, Liban, sau la banca franceza Paribas.

Alte persoane care reprezinta criminalitatea organizata intra in aceasta categorie a traficului cu arme, traficului cu fiinte umane, tigari etc., exporta banii in afara tarii. Banii erau generati in urma unor activitati subversive precum traficul cu arme, recuperarea frauduloasa de TVA, privatizari frauduloase... Alimentarea conturilor s-a facut, initial, sub umbrela serviciilor secrete sau a statului. Incepand cu 2001, acesta a fost modul de operare al mediului de afaceri si al elitei politice.

Oamenii de afaceri nu erau un paravan, erau constienti de ceea ce faceau. Erau o parte din sistem. Unii dintre ei au fost ajutati pe parcursul procesului de privatizare sa devina actionarii unor companii importante, cum este cazul lui Omar. Fiecare a fost ajutat sa prospere in domeniul lui de afaceri, cu conditia ca un procent din profiturile lor sa fie redirectionat catre interesul nation fapt care pare a se justifica pe deplin, pentru ca face parte dintr-o politica sanatoasa de securizare nationala.

Ceea ce m-a interesat au fost banii generati prin activitati ilegale care nu se pot justifica prin interesul national, cum ar fi traficul cu armament, privatizarile frauduloase sau traficul de droguri - infractiuni care reprezinta crima organizata. Eu urmaream doar cazuri de criminalitate organizata - banii obtinuti cu complicitatea nivelului politic, cum ar fi, spre exemplu, cazul sudanez.

Si doream sa recompun circuitul banilor, motiv pentru care am formulat cateva comisii mixte, sapte sau opt, impreuna cu tari diferite, inclusiv SUA, pentru a readuce banii la bugetul national, si pentru a face o bresa in acest sistem infractional.

Din experienta mea de procuror, in analizarea elementului infractional care ameninta Romania in perioada 2004-2008, toata lumea a facut parte din circuit inainte de 1989 si a continuat pana in prezent, inclusiv **Presedintele Basescu, care face parte din sistem, si ia masuri astfel incat aceste lucruri sa ramana parte din sistem, pentru ca sistemul sa nu fie pus in pericol.**

Ca o demonstratie a faptului ca Presedintele Basescu apara acest sistem, daca urmariti lantul evenimentelor, veti descoperi un caz elocvent: cel al lui Nicolae Saracu, fost angajat in diplomatia romaneasca pana in anii 1990, recuperat de Omar in sistemul privat, unde a facut acelasi lucru ca pana in anii 1990 (inclusiv contracte de exporturi si tranzactii bancare in Africa si Orientul Mijlociu) pentru firma lui Omar.

Dupa evadarea lui Omar, el aflandu-se acum in Orientul Mijlociu, acelasi Nicolae Saracu este readus in serviciul diplomatic si trimis in Dubai - Dubai fiind unul dintre centrele financiare in care Omar a fost activ si unde se afla conturile bancare. De fapt, Dubai este destinatia directionarii de bani de catre majoritatea acestor magnati ai crimei organizate. Astfel ca Saracu face in continuare ceea ce facea pentru Omar, numai ca acum o face in mod oficial.

Nicolae Saracu este un fel de supraveghetor al conturilor lui Omar si al unor lucruri care s-au intamplat in vazul lumii. A lucrat in cazul unor contracte speciale dintre Romania si tari din Africa si Orientul Mijlociu; a fost reactivat si trimis in zone de interes pentru Omar. Acelasi Saracu, in vara anului 2007, a plecat in Siria unde banuiesc ca s-a intalnit si cu Omar. Astfel ca se poate sa fi continuat sa faca aceleasi afaceri cu Omar, sub acoperirea statului.

Se pare ca evadarea lui Omar rezolva toate problemele asa-numitului sistem. Pe de o parte, opinia publica este satisfacuta de faptul ca Omar a fost condamnat la 20 de ani inchisoare pentru rapire; pe de alta parte, ca urmare a investigatiei pe care am continuat-o, sunt demonizat pentru ca am ajuns sa vad si sa aflu atat de multe. Si sunt eliminat, asa cum a fost si expertul antiterorism Miron. Lui i s-a semnalat ca stia prea multe si ar face mai bine sa fie atent pentru a evita ceva mai rau ... si in curand lucrurile au devenit „normale”.

Oamenii dedicati sistemului sunt protejati si promovati. Sistemul se apara pe sine. A reusit sa elimine orice corp strain, antisistem, cum as fi eu sau Miron, Ciurea si, inaintea noastra, Botos, Sanpetru, Fulga, Timofte, Ardelean.

Intre timp, Omar Hayssam? El a reusit sa-si scoata familia din tara si s-o aduca langa el. Si-a obtinut sotia si cei sapte copii, la care se adauga si un copil nelegitim. Cu siguranta nu cu ajutorul DIICOT.

Omar a castigat. Sistemul lui Basescu a castigat. Romania a pierdut!

Victor Gaetan este un om de afaceri si scriitor romano-american. El scrie pentru Catholic News Service si a intreprins investigatii jurnalistice in ultimii ani in Romania, Moldova, tarile balcanice si baltice. In 2009 el a obtinut patru Premii I de la Catholic Press Association of North America pentru articolele sale, inclusiv Premiul I pentru Individual Excellence. De asemenea, a obtinut Premiul I pentru „Best Profile", „Best News Writing - International Event", „Best Features Writing - Nationl Newspaper".

Dl. Gaetan a facut comentarii si analize politice in emisiunile CNN, NBC, Radio NPR si scrie pentru numeroase alte publicatii, in special in domeniul politicii si artei. In prezent lucreaza la o carte intitulata The Vatican Relations with Romania and the Catholic Communities during Communism. Are un Doctorat in „Ideology in Literature" de la Tufts University si un Masterat in „International Law and Diplomacy" de la Fletcher School of Law and Diplomacy. A obtinut licenta la Universitatea Sorbonne.

Victor Gaetan s-a stabilit in Statele Unite in adolescenta, fara un ban in buzunar si fara sa vorbeasca limba engleza. Zece ani mai tarziu, era Lector la Harvard University. Apoi se muta la Washington DC, pentru a lucra in staff-ul Congresului SUA. In anii electorali 2000 si 2004 Victor Gaetan, in parteneriat cu celebrul strateg poltic Dick Morris, au facut sondaje de opinie in Romania care au indicat intrarea lui Vadim Tudor in turul doi si respectiv infringerea lui Adrian Nastase. Astazi, Gaetan, traieste si lucreaza in Washington DC, aproape de familia lui.

PRĂDAREA ROMÂNIEI

Cum pradă Traian Băsescu România, crima organizată și interesele externe

Cum împiedică Băsescu anchetele penale și cum a dezmembrat DIICOT...

Cum se pleacă Băsescu în fața grupurilor externe și a figurilor politice în timp ce infractorii reușesc să scape de justiția română...

Cum i-a discreditat Băsescu pe șefii serviciilor secrete, cum a făcut un procuror general să demisioneze pentru a numi altul supus, vulnerabil...

Băsescu sau inversiunea morală : comisiile prezidențiale pentru legalizarea drogurilor și a prostituției, condamnarea creștinilor români de către elita comunistă, demolarea partidelor creștine și periclitarea Catedralei Sf. Iosif...

Victor Gaetan și Ciprian Nastasiu

IMPACT ASSOCIATES / Washington, DC